

Ročník XIII.

Září 1925.

Číslo 1.

Kdo půjde se mnou?

O Božím těle.

Marie Alfonsa. — (Řada povídek.)

Chtěl s námi býti až do skonání světa. Musel však podstoupit umučení, vstoupit na nebesa, aby dokonáno bylo dílo spásy, splněna všechna

předpovědění a splněna vůle Otce nebeského. Miloval svůj lid, pro jeho spásu s nebe sestoupil, ač věděl, že bude kamenován a křížován za všechno. Jeho láska však byla větší nežli nenávist nepřátel, proto svou lásku chtěl na vždycky zanechat mezi námi.

„Ona je rosou květů čistých, dětských duší, bez ní by zvadly, jejich květy by se naklonily k zemi, byly i s vůní pošlapány.

Moje láska je silou těch, kteří s cesty dětství přešli na tvrdé silnice dospělosti. Často klopýtnou, klesají a já je podpírám, klesnou-li úplně, zvednu k sobě.

Jsem radostí a útěchou také těm, kteří jdou smrti vstříc a k nimž se smutky stáří sklání. Moje láska dovede zaplašiti všechny úzkosti a trudy, osvětlí záhady věčnosti. Je světlem, bez něhož by duši bylo nemožno žiti.

Musí lidstvu v upomínku na moje utrpení zůstat, ale jakým způsobem, aby věčnou zůstala?“

Zamyslel se Kristus a též při poslední večeři zadumaný byl i když apoštolům nohy omýval. Když pak večeřeli, vzal do rukou chléb, v kalichu víno a řekl hlasem velebným:

„Toto jest Tělo mé, které za vás vydáno bude. Toto jest Krev má, která za vás prolita bude. Tak číňte na mou památku. Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, neumře, živ bude na věky. Ale, kdo jí a pije nehodně, již se odsuzuje...!“

Nasytil apoštoly Tělem svým a ponechal jim sama sebe za pokrm a po dlouhém utrpení, umučení na kříži dokonat. A slavně z mrtvých na nebesa vstoupil.

A přece zůstala jeho láska v nejsvětější Svátosti mezi námi. Žije s námi, je rosou květů liliových, světlem bloudících, silou slabých a klesajících. I potupit se nechá, urážeti od těch, kteří, ač Jej častěji přijímají, lhou a hřeší znova, ústy volají: „Pane, já Tě miluji!“ srdce však zůstávají sobecká a chladná.

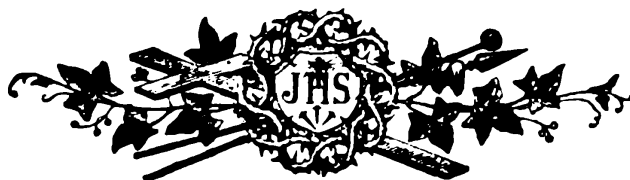
Ale mezi všemi ještě se najde dosti těch, kteří Jej milují a snaží se odčinití všechny urážky a potupy nejsvětější Svátosti oltářní učiněné.

Zvláště o Božím těle, svátku, kdy nejvíce poklon a modliteb se k monstranci vznášejí. Tehdy koří se mu nejen lidská srdce, hlasy dítek a družiček bílých, které sypou hrstě květů na cesty, kudy kněz Tělo Boží nese, ale i celá příroda. Vůně květů, jejich krása, šepot štihlých bříz podle cest a oltářů, na které sneseny byly nejkrásnější obrazy.

Zpěv ptactva, bzukot mušek i včelek, z nichž mnohá v samé blízkosti monstrance poletuje.

„Chval, Sione, Spasitele, chváliž vůdce svého vře, prozpěvuj mu v písních čest...!“

Ani naše dítky nezůstávají pozadu při svátku Božího těla, také jejich srdce a duše se radují, hymny zpívají. Těm budu vypravovati, aby zpívaly ještě radostněji. První povídka se bude jmenovati „Myrtový věneček“.

O malých a přece velkých svatých.

P. Alberti.

Letos o svátku cyrilometodějském bylo prohlášeno za blahoslavené sedmdesátdevět mučedníků koreanských, zahynuvších při hrozném pronásledování křesťanů koreanských v letech 1839 a 1848. Mezi těmito 79 blahoslavenými jsou i tři děti, jež v dětském již věku krví svojí pečely svou lásku ke Kristu a jeho církvi. Jsou to Háta Ni, Barborka Ni a Petr Nyou.

Háta byla patnáctiletá. Její tatínek byl pomocníkem misionářským, katechistou. Byla zatčena zároveň s oběma rodiči i se svým dvanáctiletým bratříčkem. Napřed byli vyšetřováni a mučeni rodiči. Když tito i v nejhorších mukách zůstávali víře své věrnými, začal si soudce vylévat svou zlost na obou dětech a na jiném ještě tam přivedeném křesťanském hošíku. Všichni tři byli předvedeni mandarinům. Tam je hleděli získat k odpadu napřed laskavostí, pak hrozbami a konečně mučidly, ale Pán dodával těmto třem mladistvým hrdinům tolik síly, že všechno snesli a od víry neodpadli. Po bezvýsledném mučení byli odvedeni i se svými rodiči do vězení vyššího soudu. K nim do vězení dostala se po několika dnech čtrnáctiletá Barborka Ni. Tato Barborka byla sirotkem. Přebývala u své tety Magdaleny. Bylo to děvčátko velmi chudobné, ale ctnostné, vynikala zvláště příkladnou skromností. Při vypuknutí pronásledování dostavily se teta i neteř dobrovolně a přihlásily se za křesťanky. Byly zatčeny, vyšetřovány a mučeny, ale snášely všechno utrpení velmi statečně. Proto byly postoupeny soudu vyššímu a ve vězení tohoto soudu sešly se s dětmi již jmenovanými. Vyšetřující mandarin, vida před sebou děti, hleděl jednat s nimi napřed laskavě a svést je k odpadu, ale marně, tedy je poručil mučit, opět marně. Nevěda si s nimi rady, prohlásil je mandarin za bytosti záhadné, a jelikož zákon nedovoloval tak mladé trestati smrtí, poručil mandarin odloučiti děti od rodičů a odvésti je do vězení dřívějšího. Myslel si, že děti, až nebudou mít opory v rodičích, stanou se povolnějšími. Ale zmýlil se. Plakaly sice děti, plakali rodičové při tomto násilném rozloučení, ale ve své statečnosti neochabli ani rodiči ani děti: Duchem svatým osvětleni vyřkli tato statečná slova: Staň se s námi cokoliv, my se své svaté víry nezřekneme, ji jsme se zasvětili od maličkosti. Vězení těchto dětiček bylo hrozné. Byly s jinými křesťany natěsnány do tmavých baráků, kde bylo zima k zmrznutí. Lůžkem jim byly hrubé rohoře, na zemi rozprostřené, prosáklé krví a hnísem z ran mučedníků, za pokrm dostávaly denně dva talířky hrachové polévky. Všude po zemi plno červů a štěnic, že je bylo možno sbírat do hrstí. Někdy je křesťané z hladu i jedli. Vězení bývalo křesťanům obávanějším než jiná mučidla. Několikaterým mučením a útrapami vězení vysílena zemřela z těchto dětí Barborka první dne 27. března 1839. Háta, její družka, zůstala ve vězení ještě jedenáct měsíců, povzbuzujíc jiné dvě děti k trpělivosti a stálosti. Několikrát byla vyvedena a znovu mučena. V několika dnech dostala asi tři sta švihů holí a devět ran tak zvanou deskou. Mučidlo toto bylo nesmírně bolestným. Odsouzenec si musel lehnout tváří k zemi a kat jej mlátil pak tlustou dubovou deskou

po lýtkách. Po několika úderech odletovalo maso od kostí, krev a kousíčky roztrískaného masa litaly na všechny strany. I toto mučení přestála mladá Háta statečně. Dospěvši patnácti let, byla konečně oběšena 9. ledna 1840.

Petr Nyou měl teprve třináct let a již dosáhl od Pána Boha milosti obětovati za víru svůj nevinný, mladý život. Byl to syneček horlivého křesťana mučedníka Augustina. Když se otec stal křesťanem, dal se s ním pokřtiti i chlapec, matka a sestry zůstaly však pohanskými. Také zakusil Petr jak od matky tak od sester moc utrpení pro své křesťanství. Při tom nepozbyl však lásky ani k matce ani k sestrám, vše snášel se svatou odevzdaností, nejvíc jej bolela zaslepenost jeho domácích. Když dostali se na Koreu misionáři, snažil se hošík Petr, aby se co nejvíc o víře poučil a připravoval se k sv. svátostem. (Koreanci se mnoho roků sami bez kněží vyučovali křesťanské víře, sami se křtili a vzrostli za 10 let, než první kněz tam přišel, na čtyři tisíce duší.) Když vypuklo pronásledování, záviděl malý Petr křesťanům, pro víru zatčeným a mučeným, a po ničem tak netoužil jak po mučednictví. Nemoha své touze odolat, šel a dostavil se k úřadům sám a přihlásil se za křesťana. Byl okamžitě zatčen. Čtrnáctkrát stál před soudem, osmkrát mu bylo rozkázáno, aby odpadl a aby vyzradil ostatní křesťany. Petr však takových rozkazů neposlechl. Soudce jej dal tak mučit, že z tělíčka ubohého chlapce maso v kouscích odletovalo a krev nevinná tekla potůčky. A Petřík při všem zůstával klidným a jako necitelným. Katové, rozzuření jeho klidem tak zázračným, bili jej ještě víc ze své vůle, aby mu vynutili slovo odpadu, klnuli mu a nadávali co nejpotupněji, ale Petřík jim odpovídal klidně, snažil se poučiti je v jejich rouhavých bludech a vysvětlovati jim aspoň trochu víru křesťanskou. Dostal 40 ran deskou a přes šest set ran holí. Jako na pokušení sbíral a utrhoval si z těla visící kousky kůže a masa a podával je se smíchem trnoucím soudcům.

Odnesen do vězení zpět, hleděl tam všemožně apoštolovat, posiluje slabé a povzbuzuje k trpělivosti ty, kteří minili již odpadnout. Kterémusi z vězňů praví: Vy jste katechista a člověk dospělý, já jsem jenom dítě, a vy byste měl mne posilovat, abych statečně trpěl, jak to, že si své úlohy zaměňujeme? Vejděte do sebe a rozhodněte se umříti za Krista!

Tělo ubohého hošíka bylo samá rána, kosti měl dolámány, ale duše jeho oplývala nebeskou radostí. Láska Boží zářila tajemně z jeho očí. Bylo to úchvatným divadlem duchům nebeským, patřit na tohoto anděla pozemského, který již jako dítě žíznil po trpkém kalichu svého Spasitele. Z bázně, aby smrt tohoto chlapce neroznítla tím víc křesťanů k hrdinské smrti, aby snad lid se nebouřil nad ukrutnostmi, na takovém dítěti spáchanými, neodvážili se soudcové zabít Petříka veřejně, ale dali jej tajně ve vězení oběsit dne 31. října 1839.

Bl. Petřík Nyou patří k nejvýznačnějším mučedníkům koreanským. Čím víc se nad ním zamýšlíme, tím víc jej nutno obdivovat, ctít a milovat, a vděčně chválit Pána Boha, který i ve svých malých dětech je tak podivuhodným a jimi velké věci vykonává. Vy malí a přece tak velcí mučedníci, orodujte za naše děti i za nás.

Nezbeda.

Alfons Glos.

Rudolf se těšil: „Máme nového katechetu, ten mě nezná, to budu hodně zlobit.“ Zachechtal se, zazubil a oči mu šelmovstvím jen hrály. Soused Štěpán byl při něm. Vjeli si do vlasů a chytili pod krk na důkaz radosti ze svých klukovských nezbedných úmyslů. A již to začalo. Hned po modlitbě něco plesklo a jeden hoch si drží tvář. Co je?

„Prosím, pane velebný, Rudolf mě liskl po škrani.“ Kluci jako sršni vylítli a na Rudolfa.

„Pane velebný, on je veliký lotr, potrestejte ho; ale moc, on málo ani necítí. Já, ten dostává. Aji uvázaný byl a potom ho řezali bičem . . .“

Rudolf se dívá na kluky. Je uražen nad takovou jejich řečí. Mlčí a nezapírá. Jiný by hořel hanbou, tento nezbeda je docela chladný. Zvykl na potupu. Ale je toho chlapce škoda. Pan katecheta mu to dobře řekl.

„Tak ty, Rudolfe, jsi takový zlý hoch? To jsem nevěděl. Já myslel, že náležíš mezi velmi hodné. Chtěl jsem se z tebe těšit, chtěl jsem tě počítat k Ježíškovým přátelům. Hleď, tak jich má málo, a ani ty k nim nepatříš, to jsi, myslím, zlý jak ten Jidáš.“

Rudolf se trochu zastyděl. Mrzelo ho, že je prozrazen, a hněval se na spolužáky. Ale ti mu té hanby přáli, ba ještě přidali:

„Prosím, a on taky krade a . . .“

„Žádné - a - již dost, nic, to jsou klevety, vy si je nechte, však jste ho neviděli a proto o něm již nic nemluvte. Raději poslyšte, co vám povím.“

Hoši se pohodlně usadili a poslouchali, co to bude. Ve třídě nastalo hluboké ticho. I Rudolf se napřímil, vypjal prsa a poslouchal. Byl rád, že pan katecheta zarazil pomluvačné jazyky malých klevetníků. A již se mu nechtělo zlobit, jak si umíňoval. Když všichni napjatě čekali, velebný pán začal:

„Byl jeden chlapec. Jmenoval se Tomáš. Pěkný, krásný byl, jak obrázek s pouti .

„To su já“ — „Ba já“ — „A ne“ —

„Žádný z vás to nebyl. To byl Tomáš. Chlapec jak malovaný. Radost na něj hledět. Že ho měl každý rád?“

„No jistě“ — „A myslím všeci“ —

„A ne — hoši — přece ne. Jak ho kdo poznal, jenom jednou, již ne! Již s ním potom nechtěl mít nic a jenom od něho pryč a pryč. A víte proč?“

„Myslím, měl málo knoflíků do hry.“

„Ne.“

„Myslím, neuměl pouštět draka.“ — „Taky ne.“

„Lebo se neuměl bít!“ — Při těch slovech Rudolf vylítl: „Já bych se bil pořád.“ — „Ani to ne!“

„Tak co by to mohlo být?“

„Já vám to povím; ten hoch byl pěkný jen na oko, ale doopravdy měl velice škaredou duši.“

Hoši natáhli krky a oči zabodli do pana katechety. Jak to? Jen Bo-

humil se zdál, že chápe, a začal si drhnouti hlavu a krk a prsa. „Co děláš?“

„Prosím, já si umývám duši.“

„Ale to je jinak.“ Taky nepochopil.

Hoši se obracejí jeden na druhého, který má snad špinavou duši a zas hleděli na velebného pána, co bude dál.

„Tak ten Tomáš byl na duši velice škaredý. Místo škaredý řeknu zlý a již chápete. A jak byl zlý? On velice hřešil. Hříchů mu přibývalo a on je měl rád a nezhazoval je, nechtěl se nijak napravit. A co dělal? Doma odmlouval, vzdoroval, kradl peníze, posmíval se rodičům a moc jiných věcí. Ve škole vyrušoval druhé, kazil knihy, chodil pozdě. Na ulici klel, s každým se bil, nikomu nedal pokoje. Nemodlil se, nechodil do kostela, ani ke sv. zpovědi. Kdo ho neznal, měl ho rád; ale jak ho poznal, hned od něho pryč. A byl velice chytrý. Jeden veliký pán si ho chtěl vzít k sobě, že ho dá studovat. Však to byl jeden generál. Chlapec šel rád a již se těšil, že bude také aspoň generálem, ne-li víc. Ale co se stalo. Tomáš měl škaredou duši, byl zlý a to mu uškodilo. Jedenkrát se panu generálovi ztratila jantarová špička na cigarety. Někdo mu ji daroval a generál si ji brával na velké slavnosti. A nyní ji nemá. Kde může být? Hledali, hledali a našli ji v Tomášově pouzdře . . . Tomáš ji ukradl . . . Hned na něho. Generál po vojensky: „Ty kradeš? Ven a hned!“ A již letěl. „Ani vidět! Já mu dělám dobře a on mě okrádá.“

Vidíte, hoši, jak může být na oko sebe krásnější a nastrojenější, když je zlá duše, že je s člověkem zle. Lidé ho nechtějí. Ale Tomáš se neapravil.

Jednou byla pout — moc tam bylo lidí. Tomáš tam šel ne se pomodlit, ale mít se lacino dobře. Uviděl tam turecký med a právě jak ho Bosňák sekal. Hned se mu zachtělo toho medu. Obcházel, olizoval se a mlaskal. Měl peníze. Ale ne že by si koupil — ukradl nachystaný kornoutek a poodešel, aby jedl. A když byl v nejlepší jídle, Bosňák chňap ho pod krk, až se Tomášovi ústa otevřela a med putoval po bradě na vestu. „Ty zloděju“ a třepal s ním. Hned tam byl strážník a zavedl pobertu na radnici. A myslíte, že z něho zlodějství a ostatní zlobu vyhnali? Již byl tak zkažený, že vyvedl něco ještě horšího. Rostl a s ním i jeho zloba. Co vyšel ze školy, v kostele nebyl, nic zbožného nečetl; jen se zlými kamarády chodíval a čtával špatné knihy. Opíjel se a dělával křik.

Kdysi taky přišel domů podnapilý a křičel. Šel přímo na otce, aby mu dal peníze, že nemá. Tatínek mu domlouval: „Vždyť jsi zdravý a silný dost, sám si máš vydělat. Ty bys měl donášet peníze mně, a ne, abych já dával tobě. Již jsi dospělý. Já sotva na jídlo vydělám.“ Ale syn nic. Jako by neslyšel řeč starého tatíčka. Začal křičet víc a začal tatínka bít. „A tož vy nedáte?“ Bác a bác. Otec zakřikl; maminka přiběhla z venku a viděla, jak si tatínek drží hlavu a syn jak ho chce ještě bít. Rychle se postavila před syna, aby bránila tatínka. Ale než mohla co udělat a říci, dopadla jí rána na hlavu. Maminka omdlela. Jak to nezdárný syn uviděl, utekl z domu. Byl dlouho v žaláři. Ale ještě se nenapravil. Toulal se po světě jak ten Kain. Ani, když mu rodiče umřeli, nešel domů. Ale Pán Bůh ho našel. Poslal naň těžkou nemoc. Rodičům dělat zle, to je těžký hřích, to Pán Bůh nenechá bez trestu. I ležel Tomáš nemocný, jak

Lazar. Měl hroznou nemoc v celém těle. Stenal velkými bolestmi a nemohl spát. A právě v noci se bál. Pořád cosi viděl. Viděl tatínka a maminku. Jak sochy stáli u jeho lůžka. Co chcete? „Jdeme si pro tebe“ a zas mlčeli . . . Tomáš se hrozně bál . . . Potil se, chtěl křičet, ale nemohl . . . Křečovitě sepal ruce a prosil za odpuštění . . . A oni mu řekli: „Odpustíme, když se polepšíš!“ Potom zmizeli. Tomáš se ohlíží. Tak já se musím polepšit, aby mně bylo odpuštěno. Ach, jak mně bylo u maminky dobře, když jsem jí na klíně sedával, s růžencem jejím si hrával, když ona mně zpívala. Jak to viděl tatínek, přistoupil a hladil mi vlasy, koupil pěkné šaty . . . Ó jak dobří byli moji rodiče a já, já jsem zločinec. Běda, bil jsem tatínka, maminku jsem udeřil a ona omdlela . . . Ó já Kain - vrah. Tatičku, mamičko, pro Boha vás prosím, můžete mně odpustit? Mohou, ale já se musím napravit . . . Ohlíží se, zdali je uvidí, aby je mohl zulíbat na čele a na té hlavě, kterou udeřil. — Jich nebylo. I propukl v usedavý pláč a plakal jak dítě. A v pláč mísila se jeho vroucí prosba: „Tatínku, maminko, ukažte se mně . . .“ Neukázali se . . . Tu noc se Tomášovi velmi přitížilo. Sám řekl: „Kněze mi zavolejte, ať je mi levněji . . .“ A po svaté zpovědi přijal Tělo Páně . . . Za chvíli mu ztrnuly oči, zatím co ústa šeptala „Bože, buď milostiv mně hříšnému,“ dohasínal víc a víc, až umřel.

„Hoši, chtěli byste být, jak tento zločinec?“

„Ne, ne.“

„To si myslím, že ne! A chtěli byste jít k takovému generálovi?“

„Ano, ano!“ Rudolf vyskočil z lavice, napřímil se a zkusil generálský krok.

„A já znám jednoho slavného generála, ten je ještě víc než všichni generáli. Vzpomeňte, jak ho nescíslné množství andělů poslouchá, celá příroda, větry, moře, smrt — no, všechno. On si to jenom pomyslí a již je to, co chce. Nad něj již nic není. Znáte ho? To je generál!“

„Prosím ano, to je Pán Ježíš!“

„A chtěli byste mu sloužit?“ „Ano!“

„Jistě?“

„Ano!“

I nezbedný Rudolf se hlásí. Kluci to uviděli a začali proti němu.

„Prosím, Rudolf ať se nehlásí, ten je jak ten Tomáš.“

„Ne, hoši, Rudolf bude hodnější, než Tomáš. Uvidíte, on půjde s vámi k tomu generálovi a bude se u něho pěkně chovat. Pravda, Rudolfe?“

Jenom pokývnul hlavou a myslil si: „Přece je někdo se mnou. Dosud mě jenom bili, na mě shlídali, podezřivali a na mě sváděli a on mě chce — ten generál.“ Rudolf se zahleděl na svatý kříž, co visí na stěně jejich třídy. „To je on, co mě má rád. Budu mu sloužit a budu hodný. Ale jak?“ A velebný pán již vykládá jak.

„Tak to zkusíme. Pán Ježíš bude nejvyšším vůdcem, já budu jeho velitelem a vy budete vojsko. On si přeje, abyste činili co chce. Uděláte to?“

„Uděláme.“

„Proč?“

„Protože ho máme rádi!“

„Dobře. On je tichý a naporučil: Učte se ode mne, neboť jsem tichý

a pokorný srdcem. Poručil, abyste byli ticho. Tedy já zavelím „ticho“ a vy hned musíte ukázat, jak se poslouchá.

„Pozor! Ticho!“

Škrk a hrobové ticho v celé třídě. Ani noha se nehýbe.

„Milí hoši, chvílku být ticho, to dovede každý. Ale počkejte jen, až já odejdu ven. Že se některý neudrží a že promluví?“ Dveře vrzly. Odešel.

—“

„Ale hoši nic. Jak by ve třídě nikdo nelyl. Vrátil se a zas řekl: „Dobře, i to dovede každý. Ale teď vám řeknu něco na smích. To bude hned po klidu.“

Hoši nic. Naopak, chystají se k boji proti pokušení. Zatinají zuby, vraští čelo a přímí krk. A div divoucí — i Rudolf nezbeda.

„Byl jeden Cyprian . . . Nepovídal jsem, že to nevydržíte, Frantik sebou trhnul, jak by ho šídlem píchl mistr Dratvička. Tedy byl jeden Cyprian a ten Cyprian měl přítele. Ten přítel se jmenoval Spiridion. Aha, tam se zas jeden kroutí jako preclík . . . ten to již nevydrží a bude se smát jak hrdlička.

Ale hoši nic. Celá třída sedí jak bez jazyka. Nic se nehýbe . . . Nechtějí býti nepokojní, když Kristus Pán nařídil ticho. A to se musí učit. Velebný pán je chce všelijak chytit, ale oni se nedají . . . Cyril se statečně mračí, jen aby se nezasmál. Když tak dobře obstáli, povídá velebný pán.

„Již vás mám vyzkoušené. Budete klidni až dokonce hodiny. Budeme se učit . . . A učili se tak lehce, že brzy byli hotovi. A jak se skončilo, šel velebný pán mezi lavice. Nic neříká. Co bude? Zle či dobře? Zastavil se u Arnošta. Chlapec se lekl. S hrůzou čeká, co se s ním bude dít. Velebný pán se na něj přísně dívá.

„Hleď mně do očí a vstaň.“

Arnošt poslechl.

„Neboj se a slyš, co ti povídám. Byl jsi v celé třídě v pokoji nejstatečnější. Proto tě před ostatními bojovníky Kristovými jmenuji svobodníkem. Pán Ježíš řekl: Blahoslavení pokojní, neboť oni zemi vládnouti budou. Ty dnes vládni třídě a povedeš ji ze školy až na ulici.“

Arnošt žasnul a nemohl uvěřit. Ale velebný pán to řekl takovým hlasem, že pochybovat nebylo možno. „Já jsem povýšen!“ Arnošt je chudobný chlapec. Myslil si, že musí býti vždy poslední, je taky nasmělý — a nyní je první a vyznamenaný.

Jen jeden . . . Ale i ostatním kmitla naděje. Neboť velebný pán řekl: „Kdo vytrvá, bude povýšen příště.“

„Ó to se přičiníme.“

„Já se ani nepohnu.“ — „Ani já ne.“

A jak šli za Arnoštem, tak mluvili o dobrotě a poslušnosti. Kdo asi bude příště vyznamenaný? Všichni toužili po tečce na rameně. A byli skutečně povýšení i jiní, byli i vysokými důstojníky a mnozí i sesazení a zas povýšení. A ani byste nevěřili, že i Rudolf nezbeda prospíval v dobrotě a poslušnosti tak, že byl na konec kapitánem.

Cvičte se, abyste ho předstihli a stali se generály.

Ročník XIII.

Říjen 1925.

Číslo 2.

Zůstaň se mnou . . .

M. C.

Vánek libě šepce v chladu,
z dálky zvonek „Ave“ zní;
duše svatý klid já najdu
jen ve vroucím toužení:
„Ó, zůstaň se mnou, Ježíši!“

Noc když temná křídla svoje
rozstře jemně nad zemí —
spánek tíží víčka zmdlelá
srdce mé klid v Tobě hledá:
„Ó, zůstaň se mnou, Ježíši!“

Mezi klasy a révou skrytý, mezi růžemi skrytý učitel k tobě mluví. Co je to? Pán Ježíš skrytý ve velebné Svátosti a v růženci k tobě mluví. Poslouchej — je to pokračování knihy Pána Ježíše, kterou jsme právě před rokem na chvilku otevřeli.

V prvním slavném tajemství ti praví Pán: Myslíli, že zůstanu mrtev, ale já jsem živý a již neumru. Pán skrytý ve svatostánku praví ti: Někdo myslí, že ve svaté Hostii není života. A přece jsem tam živý a pomáhám lidem, aby se jim snadno žilo spravedlivě. Pojď ke mně.

Ve druhém slavném tajemství slyšíš hlas Vykupitele svého: Vystoupil jsem do nebe a na zemi zanechal jsem v srdcích lidí touhu po sobě. Proto jsem ve svatostánku, aby tvé srdce toužilo po mně, aby dítky mé se učily choditi ke mně, aby našly cestu do nebe. Pojď ke mně a přijdeš za mnou.

Pán ve třetím slavném tajemství tě učí: Poslal jsem Ducha svatého, aby ze slabých lidí učinil silné, aby je učinil moudrými. Ve svatostánku je Duch svatý se mnou. Kdo přijímá Tělo mé, stává se silným, moudrým. Pojď ke mně, uč se moudrým býti.

Ze čtvrtého tajemství slavného růžence mluví k tobě skrytý učitel: Vzal jsem k sobě svou Matku, aby všichni viděli, že šťastnými učiním všechny, kteří mi věrně slouží. A již na zemi je člověk tím šťastnější, čím více má rád můj svatostánek, čím věrněji chodí ke mně. Pojď ke mně a já ti dám velikou radost a spokojenost.

Páté tajemství slavného růžence září leskem koruny Panny Marie, Pán Ježíš ti na ni ukazuje se slovy: Vidiš? Učinil jsem svou Matku královnou nebes i země za to, že na zemi se nebála lidí, když ji pronásledovali se mnou, když mně se posmívali, zůstala mi věrnou. Zůstaň dítkem věrným mému svatostánku, i když se ti budou posmívat. Oni všichni budou poníženi. Ty ale buď věrně u mne, a já tě učiním vítězem nad celým světem.

Děti, je říjen, měsíc modlitby růžence. Pán Ježíš by vás tak rád u sebe viděl s růžencem v ruce. Uděláte mu tu radost? A vzpomenete si na to, co jsem tu napsal?

Cesty Páně.

Vojtěch Zapletal.

Jest mrazivá únorová noc. Divoká chumelenice hnala se údolím a činila horské cesty téměř neschůdnými. U farských dveří zatrhl někdo zvoncem. Před vraty stál zasněžený muž a žádal, aby kněz vypravil se s ním k nemocnému. „Umírá sedlák ze samoty, Karlíkův otec, měl několik záchvatů a rána sotva se dočká!“ volal muž na mladého kněze.

Za několik okamžiků oba zmužile dali se na cestu. Co chvíli obracel se statný čeledín, zda kněz někde neuvázl, svítilna v prudké vánici cestu jen na několik kroků osvětlovala. Právě opustili údolí a brali se znavení strmou cestou vzhůru.

„Není pomoci, musíme počkati u kaple čtrnácti pomocníků,“ pravil čeledín. Jen s největší námahou prodrali se k lesní kapličce. Oba z hluboka oddychovali a duši knězovu mučil ještě vnitřní nepokoj. Což, zemře-li nemocný dříve, než dojdou? Vtom spatří kněz blízko dveří na stěně neumělou dětskou rukou psaná slova: „Pane Ježíši, přijď ke mně brzy!“

To jistě napsal Karlík, myslil si kněz, zde kolem kapličky chodí do školy, zde se patrně modlil a napsal pak onu vroucí dětskou prosbu, vždyť se připravuje na první svaté přijímání.

„Svatí pomocníci, stůjte při nás! Je právě jedna hodina a v deset hodin jsem vyšel,“ oznamoval zbožný čeledín.

Oba s větší důvěrou dali se opět na cestu, bouře ulevovala, konečně došli dvorce, staré hodiny odbíjely právě druhou hodinu, když stanul kněz ve světnici u nemocného. Umírající s úsměvem přivítal kněze, hlas jeho slábl, matka s dětmi klečela u lůžka otcova a modlila se, Karlík statečně konal službu milosrdného samaritána stíraje stále kapesníkem krůpěje potu s čela nemocného.

Hovor mezi knězem a nemocným byl krátký, zpověď odbyta rychle, a pak dostavil se prudký záchvat kašle. Kněz ulomil jenom částčku sv. Hostie, aby nemocný nebyl opět zachvácen kašlem, a podal ji nemocnému. Karlík klečel u lůžka nejbližší a s rukama sepjatýma pozorně sledoval svatý úkon. Ještě jednou se nemocný na kněze usmál a s námahou vypravil ze sebe slova: „Tu druhou částčku — Karličkovi!“ To byla poslední slova umírajícího, pak nemocný vydechl naposled. „Bůh ukrátil jeho trapi,“ těšil kněz přítomné a modlil se s nimi za duši zemřelého.

Konečně povstal kněz a tázal se: „Je někdo z vás lačný?“

„Čekali jsme dlouho na příchod váš, ohřála jsem trochu kávy, jediný Karliček nechtěl se hnouti od lůžka otcova a ničeho nepožil,“ odpovídala selka.

Kněz ohlédl se po Karlíkovi, ten posud klečel s rukama sepjatýma a zbledlé jeho rty šeptaly: „Tu druhou částčku Karličkovi!“

Kněz chvíli váhal, vtom mihla se mu v hlavě slova napsaná na stěně kaple: „Pane Ježíši, přijď ke mně brzy!“ Proč by nemohl podati Tělo Páně zbožnému dítěti? Kdož mohl býti lépe připraven než tento hošík? „Nebráňte maličkým přijíti ke mně“ jakoby vanulo ze sv. Hostie k sluchu

duchovního. Pozdvihl tedy zbývající část sv. Hostie, Karlík upírá nebeskou radostí zářící očka na Tělo Páně, když kněz se slzami v očích modlí se: „Tělo Pána našeho Ježíše Krista ostříhej duši tvou k životu věčnému. Amen!“ Všichni radostí pláčí nad tímto nebeským divadlem v domě nedávno zesnulého otce.

— Čtrnácte dní odpočívá již Karlíkův otec pod sněhovým příkrovem. Opět rozpoutala se sněhová vánice, Karlík ubírá se statně po osamělé cestě k domovu ze školy. Jde sám, Stanislav zůstal ve vsi u své kmotry přes noc, domlouval svému kamarádu důtklivě, aby zůstal s ním, leč tento nedal se zdržeti.

„Maminka by měla strach, kdybych nepřišel domů,“ dal Stanislavovi v odpověď a vypravil se na cestu.

Doma vyhlíží okénkem ustaraná matka k zamračenému nebi, očekávající návratu svého miláčka. „Jaké to spousty sněhu! Kéž jej Pán Bůh chrání od neštěstí!“

Karlík dlouho nepřichází!

„Stanislav vzal jej asi s sebou ke své kmotře,“ těšila matku Kačenka. Než selka nedala se upokojiti.

„Vezmu světlo a půjdu mu naproti,“ rozhodla konečně matka. Zatím doběhla Kačenka do blízkých stavení prosit mladých mužů, aby pomohli hledati. Každý měl rád zbožného hošíka a mnoho mužů přidružilo se ku hledajícím. Hledali marně, přišli až do vsi, tam Stanislav s pláčem k nim se přidružil.

Stanislav prosil nyní, aby hledali u lesní kapličky. Mužové neměli valné chuti, neboť kaplička stála dále v lese. Ale Stanislav, který dobře věděl, kolikrát se tam před nepohodou ukryli, nepřestával prositi.

Jen s námahou odstranili závěj sněhu, která uzavírala vchod do kapličky. Když konečně dveře povolily vnikl Stanislav první dovnitř — ale kaple byla prázdná — Stanislav zaplakal. Konečně vyšel s pláčem ven.

Vtom svezl se zrak jeho na malou červenou skvrnu ve sněhu neda-leko kaple. Nebyl to cíp červeného šálu, který včera při rozchodu Karlíkovi sám na krk uvazoval? Je to táž látka, oči jej neklamou. Rychle zavolal muže dole hledající a sám již holýma rukama odhrabuje studený sníh, v rukou drží již cíp vlněného šálu a ze stisnutých prsou jeho vyrazí srdcervoucí nářek: „Karlíčku, Karlíčku!“

Pod sněhem leží klidná dětská tvářička s očima pevně zavřenýma. Jedna ručka svírala školní mošnu, druhá tiskla ke rtům drobný křížek růžence. S hlasitým pláčem klesl Stanislav vedle malé mrtvoly a dospělí mužové obnažili hlavy. Mezi hledajícími byl také místní kněz, jeho oči zalily se slzami, když pozvedl ruku, aby požehnal mrtvé tělo mladičkého horlivce. Jak byl nyní rád, že neodepřel maličkému Chléb života, po kterém čistá jeho duše tolik toužila! Jako bílá růže odpočíval zde Karlík u zdi, na kterou jeho touha napsala slova: „Pane Ježíši, přijď ke mně brzy!“ A božský Přítel dítek splnil více, než si hošík žádal; ne na chvíli, ale pro celou věčnost vložil si uvadlou, bílou růžičku na láskyplné srdce svoje.

Zbývalo ještě přicházející matku připravit na neštěstí. „Matko sedmi-

bolestná, vnukni mi pravá slova," modlil se duchovní. Pak šel vstříc ubohé matce a pravil jí se slzami v očích, že jest něco, co samého všemohoucího Boha přemůže: touha neposkvrněné dětské duše. A přál jí štěstí, že byla matkou takového dítěte. — —

Těsně u kapličky čtrnácti pomocníků ustlali Karlíkovi k věčnému spánku. Březnový vítr osušil hrob a duben okrášlil jej konvalinkami.

— — Chýlí se k večeru a ze vsi stoupá k lesu malý houf dětí, v čele kráčí Stanislav. Hledí dnes tak zbožně a blaženě jako Karlík po prvním svém přijímání. V knoflíkové dírcce stkví se malá kytička, milá upomínka na nejblaženější den v životě. Tu vyňal nyní Stanislav a rychle běží k malému pahrbku mezi buky. Tam klesá na kolena a klade památku na první sv. přijímání — malou kytičku — na hrob nezapomenutelného druhá. „Karlíčku, Karlíčku, ty's měl pravdu, nikde není tak krásně jako u milého Pána Boha.“ — A nad hlavou v korunách buků jásá ptáče, jako by mu Karlík odpovídal . . .

A les je tak velebný, růžová záplava rozlévá se po kmenech a Stanislav touží, jak krásným by bylo státi se s jedním ze sluhů Páně, kteří mohou podávati svaté Tělo jeho. —

Myrtový věneček.

M. Alfonsa.

Karla měla na Boží tělo slíbeny nové bílé šaty. Byla to pro ni velká událost, neboť až dosud nosila všechno po dvou starších sestrách. Nejvýše nové knoflíčky nebo šňůrky jí maminka na ně přišila. Nebylo tedy divu, že o tom již týden před tím věděla celá vesnice od horního konce až k dolnímu.

„A taky na nich budu mět ganýrky, hml!“ chlubila se Fandě.

„Copak to nic není, ale já budu mět pět ganýrků, heč!“ odvětila Fanda.

Karla se trochu zarazila.

„Hm, šak to není tolik, paní Brabcová mně jich našijó deset,“ řekla v horlivosti.

Ale Fanda chodila už do druhé třídy, měla zkušenost, jaké výšky je třeba pro deset ganýrků na šatech, zavolala na ostatní:

„Jejdanánku, děcka, pote sem, Karla prej bude mět deset ganýrků, to je lhářka, sáhnite jí na nos, je-li to pravda. Ona chce dělat nóbl slečnu, ale my jí nevěříme!“

Karla nečekala, až se přesvědčí, utekla domů a schovala se na zahrádce. Když ji maminka volala po chvíli, aby šla na pastviny zahnat housata, nesměle se jí ptala:

„Maminko, vidíte, že budu mět na bílých šatech o Božím těle deset ganýrků?“ Ale maminka ji odbyla krátce:

„Kdopak má čas myslet na parádu, teď mám starost, abychom dostali suchý seno do stodoly.“

„Ale pět jich tam jistě bude, vidíte maminko,“ žadonila dále, dělajíc

si při její řeči rozpočet dle školního vyučování první třídy, kolik je polovina z desíti.

„Ale zeptej se tetičky Brabcové, esli má dost látky na ganýrky, a mně dej pokoj, nevím starostí, kde mně stojí hlava. Dyž nebudeš mít žádné, taky tak, Pán Bůh se nedívá na to, kolik má kdo ganýrů na šatech, nýbrž jakou má duši a srdce. Na průvod o Božím těle jdeme proto, abychom se Pánu Bohu poklonili a ne skrzevá parádu!“

Karla sklopila hlavu, na hromadě klestí našla si prut a vyhnala housata ven. Dítka, které ji chtěly zkoušeti nos, jestli se začervená, byly už dávno kdesi. Byla tomu ráda a honem hnala dále z dědiny. Zašla si kolem oken vdovy Brabcové, a vidouc ji u okna, zavolala:

„Tetičko, vidíte, že budu mět na bílých šatech deset ganýrků?“ Ale ona neměla nálady na kanýrky, odbyla ji krátce:

„Kdopak má čas na takové pipání, copak seš veliká a pudeš k muzice?“ Máš jednoho dost, kdopak by se s tím šil a pigloval! A potom ani nevím, budeš-li mět dost látky!“

Pasačka opět sklopila hlavu a dále smutně šla. Její radost z nových šatů byla docela zkažena a zdálo se jí, že to Boží tělo nebude tak pěkné, jak bylo jindy.

„Děcka budó myslet, že jsem lhala, ale já nikdá nelžu, dyž nám to velebné pán ve škole zakázal. Myslela jsem, že budu mět deset ganýrků —“ obhajovala sama sebe.

Dítka však na to za několik dní zapomněly, některé musily také doma pomáhat, když bylo pilno se senem. Teprve před samým svátkem, ve středu navečer, kdy všechny hospodyně bílily stěny pod okny, větší dítka zametaly až ke kanálu před jejich stavením, sešli se ti nejmenší a děvčata vedla rozmluvu hlavně o šatech a věnečkách.

Některé dokonce měly už vlasy cukrovou vodou naslazené a natočené na papírkách, aby měly pěkné kudrny. I v tom chtěly býti jedna hezčí než druhá.

„Já budu mět věneček z myrty!“ řekla jedna a hned se ty druhé připojily: „A já taky . . a já taky . . .!“

Když se ozvala Karla, že také, Fanda ji okřikla: „Nelži, říkalas, že budeš mít deset ganýrků na bílých šatech, a není to pravda, šla sem se schválně optat k tetičce Brabcové a ona řekla, že ešče nejdeš k muzice, neudělá ti ani jeden!“

„Protože nemá dost látky!“ obhájila se Karla, „ale věneček z myrty budu a budu mět, abyste to věděly!“

„A nebudeš a nebudeš, kde byste ji vzali!“ tvrdila Fanda.

Upomínala maminku a starší sestry o to, ale ty neměly kdy. Jedna pásala krávy a druhá jela s bratrem a tatínkem do lesa na břízky k sousedovu oltáři a na cestu podle jejich stavení. Také se chtěli stavit na louce pro plachtu zelené trávy na posypání cesty před kněze, který ponese nejsvětější Svátost oltářní ve zlaté monstranci.

Než usnula prohlédla si nové šaty, a třeba měly jen jeden kanýrek, líbily se jí, pohládila je. Strážný andělíček jí poslal samé pěkné sny: zdálo se jí, že má šaty samý kanýrek, myrtový věneček, nejlepší květiny v koši na posypání . . . Tak blaženě spala, že se probudila teprve

tehdy, až se zvonilo po prvé do kostela. Nevzpomněly si na ni ani starší sestry, neboť od časného rána hledaly a chystaly do košíčků květiny a mezi ně stříhaly po hrstce tráv. Když se Karla probudila, byly už oblečeny a ona spustila tak hrozný křik, že se všichni venku sběhli pod okno, co se stalo. Maminka tedy nechala všeho a šla ji honem oblékat.

„Dyť máš ještě půl hodiny času, to můžeš být pětkrát ustrojená, dyť tak nebeč, celá dědina tě poslouchá!“ zlobila se.

To trochu pomohlo, ale jenom na chvíli, jakmile maminka začala dávat věnečky všem na vlasy a ona viděla, že nemá z myrty, spustila křik až vlasy vstávaly.

„Já chcu myrtové, já chcu myrtové, já v jiným nebudu!“ Vzpomněla si na hovor kamarádek, jak se domlouvaly, že dají pozor, má-li jej, anebo je lhářka.

„Jak naša Rézka má tamhle za oknem,“ ukázala na malý keříček v okně, ale její nejstarší sestríčka přiskočila jako srnka a stoupla si k ní, jsouc ochotna celým tělem květinu chrániti.

„Oh, nemysli si, Karlo, že ti ju dám, je zasazena od prvního sv. přijímání a ta se nesmí ostříhat, dokud není veliká.“

Do druhého zvonění nebylo daleko, maminka se také chtěla ustrojiti, počala dcerku přemlouvati v dobrém, ale ona počala křičet, jako kdyby ji někdo napichoval na nože, že chce myrtový.

Konečně se to zdálo mnoho i tatínkovi, který pomáhal sousedovi zdobit oltář a stavěl břízy; přiběhl do pokoje s břízkou v ruce, a když mu matka vysvětlila příčinu, proč křičí, ptal se Karly, proč chce jen a jen myrtový,

„Protože budou mět všechny děvčata z myrty a na mne by křičely, že su lhářka, partykárka . . .!“

„A tohle se podívejme, co ona si vzala do hlavy? Tak ona chce poslouchat děcka a ne nás? Vezmeš si tento věneček nebo ne?“ rozkřikl se, maje břízku zvednutou nad její hlavou, jako by jí chtěl našlehati. Neměl tušení, jak se dětské srdečko bojí toho, aby nebyla uznána za lhářku, neboť velebný pán jim ve škole vyličil lhaní jako hřích, nepěknou vlastnost.

Poznala, že s tatínkem není žertů, zavzlykala, sklopila hlavu, nechala si od maminky přišpendlit vlásenkou věneček, chytila košík s květinami a už utíkala. Ale jenom tak daleko, co by jí tatínek neviděl. Potom se schovala za nejbližší vrata a brečela, až jí srdce usedalo. Na kapsníček ve spěchu zapomněla, rukávky byly krátké, tedy jí nezbylo jiného, nežli utírat slzy a nosík do naškrobené spodničky.

Vtom šla kolem a zahlédla ji spolužačka.

„Proč pláčeš, Karlo?“ soucitně se tázala.

Uplakaná nejdříve pohlédla na její myrtový věneček a pak se dvojnásob rozplakala, řkouc:

„Ale maminka mně nechcou dát myrtové věneček . . .!“

„Kyš, kyš, kyš!“ udělalo nehodné děvčátko dvěma prsty křížek. „Všecky děcka ti budou říkat: lhářka, Fanda mně to povídala.“

Vysmála se jí a zmizela. Škoda, že měla bílé šaty a byla za družičku,

mohla přece býti k ní hodnější, ale byla věrnou kamarádkou Fandinou. Vtom se ozvalo druhé zvonění a Karle počalo srdce žalem usadat. Umínla si, že ne a nepůjde, zůstane za vraty, až se průvod vrátí do kostela.

„To tak, aby všechny děcka říkaly, že su lhářka, partykářka, a velebné pán ve škole aby myslel, že su opravdu, pořád říkám, že něco budu mět a nikdy to nemám!“

Vtom mimo ni běželo děvčátko v chudičkových šatech, a vidouc ji tam plakat, šlo za ní. Měla Karlu ráda, vždy se s ní dělila o pomazánku, která u nich mezi tolika dětmi byla vzácností. Také se na její žalost vyptalo a hned řeklo:

„Ale neplač, Karlo, na, vezmi si můj a dej mi ten z krušpánku, mne se ani nikdo nevšímne, dyž mám tak chudé šaty!“

Při řeči sundala svůj myrtový a hned ji ho vlásničkou svýma hubenýma ručkama upevnila a utřela šátečkem z plátna slzičky. Ona zas dala ji ten z krušpánku, vzaly se za ručky a šly spolu do kostela, kde byla již slavná mše svatá. Fanda se po nich ohlédla a prohlížela Karlin věneček, myslila, když mají starší sestry z krušpánku, že bude mít také ona a dosvědčí jí, že je lhářka.

Na obě děvčátka se zamračila, zato Karla jenom zářila a umínla si, že se s Julinkou o všechno vždycky rozdělí. Zvláště, když potom v průvodu šla, stále se usmívala a snažila se jíti před baldachýnem samým. Všiml si toho i pan kaplan, který nesl kadidelnici, vykuřoval před monstrancí s bílou Hostií a divil se, proč se Karla stále usmívá, na místě u něho točí.

Kdyby mohl nahlédnouti do jejího dětského srdečka, byl by v něm uviděl velkou radost nad tím, že jí nikdo nesmí říci: „Lhářko!“ Jistě by měl radost také on, že je tak poslušná, že jeho poučení o zlobě hříchu zapadlo hluboko do srdce a ponese hojný užitek.

A jakou velikou radost by měli všichni velební páni, páni a slečny učitelky, maminky a tatínci a ostatní hodní lidé, kdyby všechny dítky se i nejmenšího hříchu a každé lži báli.

Ročník XIII.

Listopad 1925.

Číslo 3.

První svaté přijímání.

Květiny na oltář.

(Dle P. Drhy. — F. P.)

Chci vám vyprávěti o věcech, které mají všichni lidé rádi — totiž o květinách.

Květiny nám daroval Pán Bůh a to mnoho a překrásných. Proto patří nejkrásnější z nich Jemu a máme je dáti z vděčnosti. Kam? Stavíme a klademe je do jeho domu, do kostela — na oltář, nejkrásnější ke svatostánku ke cti Boží, pro radost Pánu Ježíši, jenž měl rád květi, a k naší radosti a povzbuzení.

Květiny mají být na oltáři o svátcích, protože květiny znamenají něco veselého a radostného a také radost působí. Pak si to přeje sv. Otec se všemi biskupy. Na oltáři nesmějí být květiny při mši sv. za zemřelé ani v adventě a postě. Jen když na takový den připadne právě nějaký svátek a pak v třetí neděli adventní, která se nazývá „Gaudete“ (Radujte se) aneb čtvrtou neděli postní, která se nazývá „Laetare“ („Plesej“) dle prvního slova, které se v ty dny kněz modlí z knihy při mši sv. Na Zelený čtvrtek mají být květiny na oltáři.

Nyní mi asi dáte otázku: Jakými květinami se má kostel zdobiti, přirozenými (rostlými) či umělými?

Nejkrásnější jsou květiny přirozené. Z umělých květin dovoluje církev jen ty, které jsou umělecky zhotoveny ze vzácné látky nebo kovu. Takové květiny dovedou zhotovovat trpělivé a pilné ruce řeholních sester. Květiny z papíru, vosku, navoskovaného plátna a z porcelánu nejsou dle předpisu, ale z nouze často se dávají, až probudilé děti, přiučeny dobrými a dovednými dospělými lidmi odpomohou této nouzi jak ve městě tak i na venkově.

Je-li člověk dovedný, a když lidé jsou svorni a si pomáhají, možno po celý rok vystavovati na oltáři rostlé květiny a byliny, též v zimě: květy, listy, plody, traviny v kyticích, květináče, věnce a řetězy z listů a květů. Oltáře nesmějí být přeplněny, není to ani hezké. Ne tlusté kytice, které sotva mohou obejmouti dvě ruce. Ovšem je to nádherné, když na Boží tělo oltář celý tone v zeleni od spodu až nahoru a v ní vybrané řezané květiny v jemných vázách anebo v čistých květináčích. Jak mnoho rozdílů vidíme jen v zeleni samé! Jasná, tmná, úzká, široká, lesklá, matná, jednobarevná a pestrá.

Také při výzdobě oltáře květinami platí: Jednoduše a krásně! Tím krásněji, čím je větší svátek. Nejkrásnější květiny patří ke svatostánku a to nejraději bílé. Na svatostánek a před něj se nesmějí stavět květiny ani na stůl oltářní, ale zase zajisté mezi svícny a na římsy. Levá strana má se k pravé straně hoditi souměrně, to znamená: jako levá ruka k pravé.

Kdo se jen trochu zabývá květinami, tomu srdce skáče radostí, jak rozmanitě a bohatě nás obdaroval milý Bůh květinami, aby nám způsobil radost. Venkovské děti jsou na tom lépe než městské, ale také ty mají často svou zahrádku a jsou na svou laťovou zahrádečku dokonce hrdé. Pěstování květin činí člověka scucitným, trpělivým, pozorným a chápavým, to znamená, že dostane pro skutečnou krásu a dobro zájem, smysl,

zálibu a radost. Proto od mnohého zahradníka a mnohé zahradnice, z mnohých klášterních zahrad, školních i farních vyšlo mnoho požehnání, poněvadž mají i velcí lidé se tam naučili milovat a pěstovat květiny.

Jistě i vy, milé děti, máte k tomu chuť. Proto vám vyjmenuji některé květiny i byliny, které se hodí pro kostel. Jestli snad neznáte mnohé, staňte se zvědavými a příležitostně se na ně otažte ve škole aneb u zahradníka.

Růži (královnu všech květin) a lilie znáte asi všechny. Jistě též astry, tulipány a hyacinty, Aronovu hůl, čínskou prvosenku, aurikuli, begonii, pelargonii, flox, lví tlamu, cinie, pantoflíčky, lobelie, zvonky, jirinky, sněženky, chrysanthémy snad též poznáte. Zajímalo by mne, kolik asi z těchto květin znáte. (Jednu? Dvě? Pět? Patnáct? či všechny?)

Ještě raději bych zvěděl, kdo z vás pěstuje květinu anebo má i zahrádku, kdo z vás — je-li to zvykem doma — sbírá před nedělemi a svátky květiny pro kostel a dokonce kdo již smí pomáhati při výzdobě oltáře a až bude velký sám bude moci zdobiti ke cti Boží a k radosti celé obce.

Takové děti mohou pak s radostí a pýchou při každé mši sv. se modliti s knězem, když si po obětování umývá ruce: „Hospodine, miluji okrasu tvého domu a místo, kde přebývá tvoje velebnost.“ Pán Ježíš ve svatostánku vítá dítko nesoucí květinu a pomůže, aby také svou dušičku zdobilo.

S Bohem! Na shledanou!

U sv. Otce.

Alfons Glos.

„To si nedovedete ani představit.“

„A, prosím, je ta chalupa veliká a stará?“

„O já, veliká, moc veliká a velice stará.“

Děti mají oči na polovic ven a ústa plná údivu. Zvědavě se nachylují dopředu a lapají každé slovo.

„Tak slyšte! Napřed, jak je stará a potom, jak je ta chalupa veliká. Víte, kolik je to roků 1400?“

Jak omráčené couvá to malé posluchačstvo. Tolik číslic! Kde se to má najednou v jejich hlavu vměstnat!

„1400 let, desítky ani neříkám, to by vás popletlo. Tak je tedy ta chalupa, co v ní sv. Otec bývá, stará. Napřed sv. Otcové bývali jinde. Císař Nero sebral v Římě jedné rodině, protože byla křesťanská, dům. Ta rodina se jmenovala Laterány. Když přišel za moc roků (za 300) císař Konstantin, daroval ten dům křesťanům a ti z něho udělali krásný kostel a vedle něho byt pro sv. Otce. V tom domě bývali sv. Otcové ještě 200 let. R. 500 chtěl jeden sv. Otec bývat vedle kostela sv. Petra a postavil tam veliký dům. A býval tam. Když zemřel, jeho nástupce tam zas nebýval a odstěhoval se zpět do Lateránu. Později bývali sv. Otcové ve Francii ve městě Avignoně. A roky ubíhaly, bylo již 1000

roků a ještě 300 a ještě 77. Roku 1377 se svatý Otec Řehoř XI. vrátil z Francie do Říma a začal bývat v domě vedle sv. Petra. Když zemřel, býval tam i jeho nástupce a druhý, třetí atd. taky. Od té chvíle bývají sv. Otcové v tom domě. Ale nebyl hned takový, jaký je dnes. Byl malý. R. 1450 ho sv. Otec Mikuláš V. přestavil a zvětšil. A pořád se musel zvětšovat, až je z něho dnes obrovská budova, které se říká Vatikán. Řekl jsem, jak je stará, že přes 1400 let. Nyní jak je veliká:

Vatikán je největší budova na světě. Má asi 1000 světnic, pokojů a kaplí. A co v těch světnicích může být? 1000! To je číslice! V městech mají museum a v něm staré sochy, nábytek, šaty, kolovrátky, šavle, pušky — vše, co se najde a co je škoda zničit. Když se sbírá jen po okolí, najde se dosti veliká sbírka a nestačí jeden pokoj. Třeba v našem museu je jistě přes 10 pokojů. A nyní si představte: křesťané jsou na celém světě a z toho celého světa snesly se památky do Říma. Za 1400 let se něco nasbírá! Kam to dát! Muselo se pořád přistavovat, až z toho byla obrovská budova. Sv. Otcové měli s tím leda práci. Ale rádi to dělali. A dnes tam jdou lidé z celého světa a jsou rádi, že staré památky jsou tak pěkně uschovány. Tam je soch vykopaných ze země, co za válek byly zaházeny a co na ně domy spadly, a soch nových z celého světa; tam je obrazů starých i nových, knih, zvířat — nač si jen pomyslíte, až vám oči přecházejí.“

„A tam, prosím, bývá ten sv. Otec?“

„Ano, tam v tom Vatikáně bývá sv. Otec Pius XI. Jak jsme přijeli do Říma, hned se mu náš nejdůst. p. arcibiskup ohlásil.“

„A co sv. Otec?“

„Sv. Otec řekl, abychom ho všichni přišli do Vatikánu navštívit, že se na nás těší. V nás poskočilo srdce! My půjdeme k sv. Otci, co ho známe jenom z obrázku a slychávali o něm v kostele a ve škole a...“

„... a prosím, co o něm 'sme zpívali v prázdniny v kostele, když ho druzí tupili. Už víme.“

„Ano, a on není zlý, volá nás k sobě. Představte si, jak jsme byli všichni rádi a těšili jsme se na tu hodinu půldvanáctou ve čtvrtek. A každý si myslil: kdyby tak mohli jít se mnou ti naši, co jsou doma. Taky jsem si to myslil a na vás vzpomínal, vy malí katolíci, kdybych vás mohl vzít s sebou v tu chvíli. Nějak vás vzduchem přenést. A přece jsem vás měl. V kapse byly vaše lístečky a na nich napsány vaše prosby. Dal jsem je do pěkné bílé obálky a vzal do Vatikánu. Pojďte, lístečky, vy budete místo mých dětí u sv. Otce a dávejte na všechno pozor, ať to můžete všechno, až se vrátíte, dětem povědět!! Tak jsem nesl vás. A hádejte, co ještě? Já vám pomohu. A .

Jiříku!“

„Adam . . .“

„Ale Adama přece neponesu k sv. Otci. Něco jiného. Tak já pomohu víc! Apa . . .“

Do Francka jak by vjela rtuť. „Prosím, já vím, to bylo v kinu, to se jmenuje — apač —“

„Žádný apač. Co bych dělal u sv. Otce s apačem? Já vám to řeknu. Je to aparát. Však ho znáte.“

„Jéé . . . aparát. Viš, to je taková ta černá malá harmonika a v tym se dělají obrázky.“

„Ja, už víme, prosím, to takový na to . . .“

„Na fotografování. Tak jsem nesl aparát, že si vyfotografuji něco z Vatikánu a třeba samého sv. Otce, až bude s námi.“

„A kudy jste tam, prosím, šli?“

„Jestli jste, děti, někdy viděly kostel sv. Petra v Římě na obrázku a ty dvě řady velikých sloupů, tak na pravé straně, jak sloupy od kostela začínají, je vchod do Vatikánu. Ten vchod se jmenuje Portone di Bronzo. U vchodu je vojenská stráž. Jsou to muži ze Švýcar. V celém Vatikáně je jich 400. Hlídkají ty sbírky a udržují je v pořádku. Mají strakaté šaty, dlouhé halapartny a černé ocelové helmy. Tak chodili vojáci ve středověku. Vešli jsme dovnitř po čtyřech v řadách. Schody nás zavedly k velikému sálu. Vešli jsme do sálu a tiše jsme obdivovali malby. Bylo nás 400, ale jak by nás bylo několik. Vy třeba ve škole rámusíte a je vás několik. My jsme chtěli ukázat, že Čechové se umějí pěkně chovat. Víte, jak jsem vás to učil:

Vejdeš-li kdy k cizím lidem,
skromnost projev slovem, videm!

Z toho sálu jsme šli hned do druhého a již jsme se řadili tak, jak budeme stát při příchodu sv. Otce. Bylo nás 6 řad přes celý sál. Čekali jsme na sv. Otce. Zdržel se někde s jinými poutníky. K němu chodí poutníci z celého světa. Sv. Otec k nim mluví a někde ho zabaví . . . A byli jsme trpělivi. Já byl vlastně rád. Mohu si pohodlně nařídit aparát. Nikdo se o mne nestará, mohu nerušeně zaostřovat. Měl jsem obavu, aby mě vojáci s těmi halapartnami neuviděli, ti by mě aparát vzali. Tak musím se schovat za záda jednoho velebného pána. Jmenoval se Karel a je v Holešově. Ale běda, voják se na mě dívá. Co teď, abych mohl fotografovat a aby mě aparát nebylo vidět. Již vím. Vytáhl jsem kapsník a přikryl aparát. Jen otvor hleděl ven a víc nic. Voják se upokojil a již mě svýma očima nepronásledoval. Ostatní stáli na místě, jen očima se procházeli po zdích a po stropě a obdivovali krásné obrazy. Najednou zazvonilo. Popadl jsem aparát a číhal. Sv. Otec přichází. Chvěl jsem se posvátnou úctou před tím, jež všichni toužebně očekávali. Napřed šla garda, ti Švýcaři, za nimi vyšňoření důstojníci s lesklými helmami na hlavě a s kordy po boku; po nich kněží sv. Otce a někteří naši a na konec bílý kněz jednoduše oděný s bílou čepičkou na hlavě. To byl sv. Otec. Jak se objevil, řady se pohnuly, ruce se zvednuly, „sláva“ to hřímalo, „sláva“ to volalo, sv. Otcí přivítaná. Já mačkal aparát v ruce. P. Karel mi dělal místo . . . rychle, spěšně . . . Kohoutek do rukou — cek — a již jsou tam . . . Zatím již prochází sv. Otec řady. Nebylo možno chtít po něm víc — od rána takové návštěvy poutníků a po nás přijdou hned druzí na řadu . . . Procházel řadami a každému podal ruku. Když se blížil ke mně, již jej vítaly vaše listěčky. On se vás dotkne . . . myslím si. A vtom spočinula na nich jeho ruka. Tak mne to dojalo, tak mně bylo dobře, že sv. Otec požehnal vašim prosbám. I život

za vás, vše — — Při tom letěly mé vzpomínky do škol a příbytků, k dětem, aby zvěstovaly, že jim sv. Otec požehnal, pohladil, usmál se přátelským okem.

Až byl všem podal ruku, usedl na trůn; to je taková sametová židle vysoko na stupni postavená. Rozhlédl se po celém shromáždění a oslovil nás: „Bene venite“ — to je italsky a česky bychom to řekli: Pěkně vás vítám. A usmíval se při tom otcovsky. Potom mluvil dále. Potěšila ho zpráva, že jedeme do Říma a čekal nás, jak otec čeká na děti. Přeje nám mnoho radosti a milosti Boží. Máme také navštívit hrob sv. Cyrila a oltář sv. Václava a modlit se za milou svoji vlast. Máme si prohlédnouti všechny památky v Římě, kde první křesťané za svou víru raději trpěli, nežli by se jí vzdali. Buďte ve víře stálí a podle sv. víry žijte.

Mluvil dále, že je mu dobře známa zbožnost Moravanů a Slezanů, je rád, že si vážíme cyrilometodějského dědictví a tak jak tito sv. bratři že i my putujeme do Říma vyžádat si otcovské požehnání. Všem přítomným velmi rád žehná a kněžím káže, aby těm, co doma zůstali, jeho požehnání donesli.

Na konec vstal, zvtáhl ruku svou a udělil nám sv. požehnání. A sotva dozněla jeho slova, zahřměla celým sálem papežská hymna: Tam, kde strmí cirkve téměř. A po ní hned naše: Kde domov můj. Sv. Otec odcházel . . . jako ta poslední slova naší hymny, tak ztrácela se v síních Vatikánu jeho bílá postava. Byl nám tak vzácný pohled na něj dříve, ale nyní ten poslední ještě vzácnější. Dlouho díváme se za ním, až zmizel v obrovských dveřích, které se za ním zavřely. Tu jsme hleděli každý v sebe, ve své vzpomínky a dojmy a někteří plakali.

Na jednom nádvoří nás fotografovali a potom vyvedli ven na ulice. Ten den se o ničem jiném nemluvilo tolik, jak o návštěvě u sv. Otce a každý se těšil, až to bude moci doma vypravovat.

Děti, modlete se třeba hned za sv. Otce.“

Šťastný pasáček.

M. Alfonsa.

Myslíte snad, že to byl onen, který jednou na pastvě usnul a zdálo se mu, že se stal mocným králem, jeho ovečky vojskem a z koziček vraní koníci?

Ach ne, to byl jiný, docela jiný a moc chudý hošíček. Tatínek mu zemřel a u chudé, černé rakve zaplakalo šest sirotek. Nejmenší chovala maminka v peřince. To bylo asi v březnu, v dubnu jedna překupnice mu našla pěkné místo za pasáčka.

„Je mu teprve dvanáct roků, ale myslím, že už něco napase. Taková služba, jak je tam, se mu už nikdá nenaskytne, musíte ji chytnouti, dokud je čas!“

Maminka tedy vzkázala, že tam do týdne chlapce zavede, nachystala mu dvě pěkně zalátané a vyprané košilky, oblékla všední šaty, dětem nachystala jídlo na celý den, poručila, aby bylo hodné, že jim něco do-

nese. Nejmenší zatočila do šátku přes ramena, aby ji nebylo těžké, když celý den je musila nositi.

Když přišla na statek a viděla, jak je tam vše čisté, bohaté a pěkné, zatoužila, aby se chlapec pantátovi líbil, aby si ho nechal zde.

„To by měl ten hoch štěstí!“ pomyslíla si a ze srdce by mu toho přála. Skoro se bála nějaké podmínky dělati, jenom když se loučila, řekla šepem k chlapci:

„A popros pantátu, aby tě na každou neděli pustil do kostela!“

Hospodář s počátku pochyboval, že by hošík upásl dvanáct kousků dobytka, ale panímáma tvrdila, že se zdá čiperný a spolehlivý, tak si ho vzal. Mamince dali něco od jídla, také oběd, a když si odpočala, šla domů. Nebyla ještě v polovině cesty, když se spustil silný dešť, a poněvadž do všech šátků a plachetky zabalila nemluvnátko, došla domů úplně promoklá. Smutně se zahleděla na vlak, vesele uhánějící krajem a jak ráda by se v suchu, za malou chvilku svezla až domů. Neměla však peněz, a kdyby měla, raději by místo svého ulehčení dětem koupila chleba.

Pasáček těžko zvykal. Dosud nikde nebyl a dokud tatínek byl zdravý a mohl vydělávat, nechtěl žádné dítko dáti do služby.

„Až vyrostou, dají se na řemeslo, ale já si je chci nechati co nejdéle doma, aby ve světě na nás a na Pána Boha nezapomněli a potom se za naši chudobu nestyděli!“

Umřel však a maminka, nemohouc je uživiti, dala nejstarší děvče do jedné rodiny za chůvu a chlapce za pasáka. Nezapomněl; každý večer, když usínal ve chlévě na své posteli skoro u stropu — na jednom konci chléva spal on a na druhém čeledín — vždycky si při modlení zaplál. Toužil po chudé světničce, kde spal s mladším bratříčkem na zemi na slamníku.

Na modlení nezapomínal, dříve se s nimi všemi každý večer modlil tatínek, potom zas maminka a po cestě do služby mu to stále připomínala.

„Potom bys pomalu zapomínal na všechno dobré!“ Plnil, co mamince slíbil, a vždy si při modlení vzpomněl na pěkné chvíle, kdy v kostelíku ministroval pilně i vzorně.

„Teď, když jsem pasáčkem, již nemohu! Jak šťastné jsou a hodnými by měly býti dítky, které mohou zůstat doma u tatínka a u maminky, mají co jísti, nemusí do služby k cizím lidem!“ nejednou si posteskl a zatoužil, býti na jejich místě.

Příští neděli bylo prvního máje a večer si dodal odvahy a ptal se pantáty, může-li jíti ráno do kostela.

Ten se na něho udiveně podíval a potom řekl:

„I podívejme se, odkdypak poroučejí pasácci? Já mám takový grunt a nenapadne mně, okrádat se o čas a chodit do kostela, to můžeš ponechati lenochům. Večer si namastiš bič a brzy ráno pěkně poženeš dobytek, vždycky na prvního máje se vyhání, a který pasák dřív, ten je po celý rok králem. Však je všude Pán Bůh, když v něho věříš, můžeš se tedy i na pastvě modlit.“

Netroufal si odpovědět. Ten den dostal sice hojnou večeři s masem, větší než jindy, ale každé sousto mu rostlo v krku lítosti. Přemáhal pláč,

aby nemusil snad ze služby, a vyplakal se do syta až na své posteli ve chlévě.

„Ach, kdybych já nemusil sloužiti, jak bych byl šťastný!“ zatoužil ne-
jednou. Když vzpomněl však na bídu, která se u nich doma po tatín-
kově smrti uhostila, přestal plakat, poznal, že si musí sám chleba vy-
dělávati a ještě mladším sourozencům přispěti.

Před prvním májem bylo v dědině veselo, chlapci pálili čarodějnice
a celé odpoledne, ano již několik dní před tím pátrali po odřených po-
metlech. Pasáček se toho s počátku lekl, u nich ten zvyk nebyl, když
se ale setmělo, na kopci rozhořel oheň a potom světélka lítala vysoko,
líbilo se mu to, už se nebál čarodějnic, o kterých slýchal v pohádkách.

Než usnul, ještě jednou důkladně prohlédl bič, pohladil jej a potom
se každou chvíli probouzel, nezaspí-li. Nemusil však mítí obav, sotva
počalo svítat, již jej pohunek spící v létě na stáji budil. Vstal honem,
oblečený byl od večera, odvázal dobytek, honem jej vyhnal na dědinu
a zapráskal bičem kolem sebe, až se skaliska v okolí zatřásla a lesy
odpověděly sterou ozvěnou.

Stál na návsi již hodně dlouho, když přihnál druhý pasák a za ním
třetí a ostatní a všichni potom na pastvě obstoupili malého pasáčka a
prohlásili ho králem, ač nerádi. Všichni byli z místa, jenom on z cizího,
ale upříti mu toho práva nemohli.

Ostatně, ani si nepočínal domýšlivě, královsky, jako chlapci v letech
minulých, ani se pětkrát nezatočil a nezapráskl bičem, chvílku z toho
měl radost, ale když pohunek potom ukázal, kam až může jíti pást a
odešel, bylo mu smutno.

„No, no, ty seš smutné král. Jiní nám slíbili a potom donesli čepici
vajiček, potajmu v kurníku a ve stodole sehnanych, my sme si je tady
na kastrolu usmažili, a ty nic!“ tak a podobně mu domlouvali ostatní
chlapci, on toho ale nedbal. Raději byl sám a vzpomínal na maminku
a ostatní sourozence, zvláště potom, když zvony na věži svolávaly na
mši svatou.

„Doma jdou všichni do kostela a kdo ví, co by maminka říkala tomu,
kdyby věděla, že náš pantáta se kostelu a modlení směje,“ rozjímal.
Byl by dal všechnu svoji královskou poctu za to, kdyby směl jíti na
mši svatou. Věděl, že mu mnozí i závidí, neboť zaslechl, jak jeden dru-
hému šeptal:

„Kluci, po druhý ať máme pořádnějšího krále, tento měl být poslední,
tento neví, co se patří, nedoved by, myslím, ani jedno vajičko doma
ukrást!“

Někteří souhlasili, a když si ho pak moc nevšímalí, nic si z toho ne-
dělal. On si zase nevšímal jich, když sesedli se na kamenisko dohromady
a hráli karty nebo kuličky. Den byl pěkný, parný a hnal domů poslední,
za okamíky.
(Příště dále.)

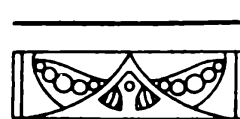

Ročník XIII.

Prosinec 1925.

Číslo 4.

Jdu k tobě — chceš mne?

Proč se říká, že o vánocích sám Ježíšek roznáší dárky malým i velkým? Aby si lidé aspoň o vánocích všichni vzpomněli na bohatství a na dobré srdce a na štědré ruce Pána Ježíše.

Ukázal o prvních vánocích, jak jest bohatý: že mu patří andělé i hvězdy na nebi, protože je Bůh náš. Na to ukazovali andělé, když zpívali nad Betlemem „Sláva Bohu na výsostech“.

O prvních vánocích ukázal své dobré srdce i své štědré ruce, když přišel na zemi, by všem lidem nabídnul bohatství své; přišel, aby všem upravil cestu k bohatství nebe. Proto andělé zpívali „Na zemi pokoj, štěstí lidem dobré vůle. Totiž lidem, kteří budou ochotni přijmouti dary od Ježíška.“

Chceš také dary od Ježíška? A co dostaneš od Ježíška? Všelijaké ty sladké a zábavné a užitečné věci dávají rodiče a dobří lidé. Ježíšek však nespokojí se tím, že do srdce rodičů a dobrých lidí dal lásku, která tyto dary rozdává. On chce také sám podělovati. Chce rozdávati ještě něco jiného, než ty sladké a zábavné a užitečné věci.

Co rozdává? Lidem dobré vůle rozdává pokoj.

Viš, co je to? Když jsi daleko od milovaného domova, třeba na návštěvě, nemáš pokoje, dokud nevíš, že brzy budeš doma. Pán Ježíš chce o vánocích říci tobě: Neboj se, já tě mám rád, já budu s tebou, aby se ti nic nestalo, abys došlo šťastně do nebe. Já ti pomohu přemoci každý hřích, já ti dám sílu, aby duše tvá byla vždy krásná. A nejraději dává Pán Ježíš sebe samého ve sv. přijímání. Ve sv. přijímání vánočním dá své nejkrásnější dary duši tvé. Tak krásné, že bude pokoj ve tvém srdcečku i kdyby ti lidé nic nedali.

Jen musíš mít dobrou vůli. Musíš říci Pánu: Nechci hřích, je mi líto každé chyby. To se říká ve sv. zpovědi. Pak uvidíš, jak ti bude krásně u sv. přijímání vánočního — mnohem lépe než u nejbohatšího stromečku.

Chceš dostati takový dar od Ježíška?

Alenka.

Alfons Glos.

Již se pomodlily, sedly a utišily a on pořád nic nezačíná mluvit. Co to bude? Nepíše, ani nechodí, nevěší křížíček. Jistě něco velmi důležitého! Žačky seděly jak sochy. Hrobové napjaté ticho bylo ve třídě. A právě to chtěl velebný pán, aby mohl říci, co měl na srdci. Neboť když viděl, že pozornost všech je nejvíc napjatá, zvedl ruku a tajemným hlasem řekl dvě slova: Vánoce, vánoce — — — A jak děti uslyšely ta slova, zajásaly, zatleskaly, zaradovaly se, a když pokynul rukou a zanotoval ta slova — již stály a zpívaly:

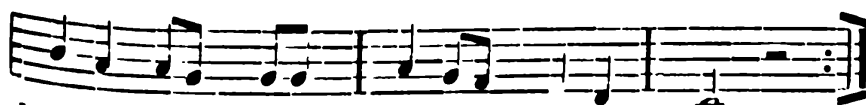
1. Vánoce, vánoce
skoroli buděte,
jednem ku radosti
druhým ku žalosti
svým časem přidejte.

2. Čo majú rodiče,
domu sa těšijú.
Ale tomu není
v světě potěšení,
pro koho nežijú.

Andante.

Vá-noce, váno - ce skoro-li bu-dě-te, jednem ku ra-dosti,

druhým ku ža-losti svým časem přide - te.

Sedněte! Tak jsme začali učení o vánocích. Budeme pořád s malým Ježíškem. Milé děti! Víím, že se těšíte na vánoce — — ó, vy se těšíte moc, těšíte se velice. Kdyby tu stál Ježíšek mezi vámi, vy byste ho obklopily, objaly a hladily, vy byste mu zpívaly, vzaly byste si ho do lavice, aby s vámi se učil, vy byste se s ním chlubily a řekly byste, kolik umíte modliteb a písní, a že ho máte tolik, ale tolik rády, těšíte se i na jeho narozeniny, na vánoce. Víím, že se těšíte na vše. Děti, štědrý večer! stromeček! koledy! jitřní!

Ale jeden sirotek toho všeho nebude mít. Co vy se radostí uradujete, ten sirotek by se tu mezi vámi pláčem uplakal. Vzpomněl by si, že letos na vánoce bude po prvé bez tatínka i bez maminky. Vidíte, jak jste zesmutněly, ale ještě více ho budete litovat, až vám o něm něco povím.

V nemocnici mezi jinými ženami v jednom pokoji leží i jedna nemocná maminka. Má vysokou horečku, slábne a tuší, že dlouho nebude. Již si přála, aby jí donesli Pána Ježíše. Po sv. přijímání se velmi uklidnila a byla hotova jít hned, kdyby ji Pán Bůh k sobě povolal. Ale přece ji něco velice bolelo. Měla dceru, malou Alenku a bála se o ni. „Ach, komu já dám to mé drahé dítě? Tatiček jí zemřel na vojně a babička je stará. Chudinka, ani sem nesmí, aby se na mě, svou maminku, podívala, vždyť již dlouho mne mítí nebude“ Tak vždycky želela a obyčejně skončila s pláčem.

A bylo jí skutečně hůř a hůř. I v horečce volala:

„Alenko, jsi tady? Loučím se s tebou. Já půjdu daleko . . .“ Chvilku jakoby spala a zas: „Alenko, buď hodná, tu ti dělám kříž na čelo — ! Pojď sem, já se podívám, co máš za lísteček . . . Co?“ Alenka jí neodpovídá, protože tam není.

„Mate se, mate,“ a sestřička opět měří teplotu, hladi a chlácholí.

Za chvíli se nemocná probrala. Dívá se kolem. Všechno spí. Jen sestřička stojí u jejího lůžka.

„Kde to jsem? Ach, v nemocnici. Nebyla tu moje Alenka?“

„Ne, paní, to se vám jenom zdálo. Uklidněte se, zítra pro ni vzkážíme. Pan doktor dovolil, že zítra vás může navštívit. Ale musíte být úplně klidná. To vám bude potom lépe.“

„Sestřičko, kdyby mě tu nenašla, řekněte jí, že jí dávám „s Bohem“, a že jdu za jejím tatínkem a budu tam dlouho — — —“

Jak to řekla, upadla do bezvědomí a již jí neprobudili. Lékař přišel, ale mohl jen potvrdit, že dohasíná její život, a srdce, jež doposled tolik bilo pro dítě — již je zastaveno. Maminka zemřela.

Sestřička ji požehnala na čele a první se pomodlila za zemřelou matku. A co doma? Tam nic nevěděli. Zvláště Alenka nic netušila. Ráno, jak obvykle, cestou do školy stavila se v kostele. Dělá tak denně. Učinila si návštěvu kostela zvykem. Raději pospíší s výpravou doma, jen aby se ještě mohla v kostele pomodlit, než vstoupí do třídy. A běží tak ráda. Vždyť se modlitbou osvěží a posilní k dobrému, a co je maminka nemocná, chce se tím více a horlivěji u oltáře modlit, protože se za rodiče máme velice modlívat. I přišla Alenka do kostela, poklekla vedle ostatních děvčat, sepjala ruce a modlila se. Je bledá a zamyšlená, protože starost o maminku nedává jí usnouti, a protože je jí nesmírně teskno. Stařenka včera večer plakala a neřekla jí nic, co je s maminkou. Proto se nyní chce tím vroucněji modlit, aby se maminka vrátila. Aspoň ji bude zas veselo, maminka bude zpívat, šít a vydělávat, koupí jí šaty, a až vyroste, dá ji vyučit. „Však k ní dnes půjdu a řeknu jí, jak umím vyšít. Ta bude ráda.“ Tak si říkala již po cestě. „Ale je, myslím, zas zakázáno k ní jítí,“ hned smutně dodala. A v kostele jí napadla píseň z Patronátu:

„Ó, máš-li ještě matku svou,
měj v úctě ji, ó, měj ji rád.
Čas letí, než se naděješ,
u rakve její budeš stát.
Tvá dlaň jí oči zatlačí
a poznáš hořkém ve pláči,
že byť svět prošels celičký,
nenajdeš druhé matičky.

Lekla se těch slov; ale nic nevědouc, že platí ta píseň o ní, pěkně se rozloučila s Ježíškem u oltáře a posilněna běžela ke dveřím. Jen letmo řekla andílkovi strážnému — „ještě ti, andílku, slibuji, že budu ve škole velice hodná“ — a již se žehnala svěcenou vodou a byla na ulici. Trochu se usmívala a byla spokojena. Na ní bylo vidět, že Pán Ježíš uděluje duším radost a pokoj. Sám kdysi řekl: „Naleznete pokoj duším svým.“

Ve škole dobře poslouchala a byla i pochválena. Nemohla se konce vyučování ani dočkat. Hned že poletí a všecko poví stařence, „všecko si zapamatuji a povím mamince, až bude doma“.

Bylo poledne. Hladné děti se vyhrnuly na ulici a běžely domů, kde jim maminka již chystá chutný oběd. Vesele hádají, co budou jíst. Alenka běží taky domů. Je zvyklá obědovat sama se stařenkou. Ale netušila, že dnešní oběd bude samá slza a sám pláč. Otevřela dveře a nemohla již ani dopovědět pozdravení . . .

„Drahé dítě“ — zahořekovala stařenka . . . a dál nemohla Celá se třásla a plakala.

„Alenko!“

Dítě celé zaražené stojí. Již tuší, že je zle, že se něco hrozného stalo.

„Stařenko, je mamince hůř?“

„Dítě moje, pojd' sem, pojd', já ti musím říci, že maminky již nemáš. Sirotečku, maminka ti umřela. Alenko, maminka ti umřela . . .“

A začaly plakat obě . . . Siroteček, chudinka nebohář!

Ó, kdo vypíše bolest toho dětského srdce, kdo pochopí malého sirotka bez otce i bez matky? Když byl pohřeb, Alenka se ani odtrhnouti nedala od své maminky. Nahlížela do hrobu, jak na maminku padají růže a jak na ni lidé házejí hlínu . . . a tento obraz jí zůstal v paměti. Od té doby je ještě vážnější a ještě více se modlí. Všichni ji litovali a všichni ji měli rádi, a ona hledá radost u Ježíška a u P. Marie. Chodí pilně do kostela ráno i odpoledne. Ví dobře, že modlitbou může mamince pomáhat, a že mamince dělá radost, když je zbožná. Stařenka ji pomáhá, jak může a dobří lidé snad také. Ale přece jenom maminka chybí. A víte, kdy jí bude chybět nejvíce? Chudinka sama to napsala, když měla úlohu, takto:

Moje nejvroucnější přání.

Moje nejvroucnější přání je mít maminku. Když jsem měla maminku, bylo u nás veselo. Ale teď je u nás smutno; neboť maminka spí pod zeleným drnem. Bude štědrý večer, rodiče budou dětem dávat dárky, ale mně žádný nic nedá. Mám však ještě jednu maminku a to je Panna Maria. K ní se utíkám nyní, jen ta mně může pomoci. Zdrávas, Maria.

Alenka — nebude — mít — vánoce — jako — vy!

Vám budou vánoce ku radosti, Alence budou vánoce ku žalosti . . . A proč? Proto, že vy maminku, rodiče máte, ale ona ne. Jak ani nevíte, co za poklad máte. A jak si ho vážíte?

Šťastný pasáček.

M. Alfonsa.

Šťastně dohnal domů, potom se směl umýt, převléknout a ustrojit do druhých, svátečních šatů. Zatím byl oběd, pro čeleď v kuchyni, rodina ve světnici. Byl moc dobrý, jemu se zdálo, že se doma neměl tak dobře nikdy, o pouti ani o hodech.

„No, to jsem se nenadál, že náš malý pasáček bude u nás králem, to jistě všichni ostatní pasáci zaspali a mají zlost!“ chválil jej pantáta i ostatní domácí, ale ho to netěšilo, bylo mu smutno po kostele. Ne ze zvyku, ale dětské duši bylo zapotřebí prodletí chvilku před svatostánkem, pomodlit se, zazpívat a možno-li, zaministrovat si! Vždyť duše dítek náleží Ježíškovi, On jest jejich Přítelem!

Ach, kde jsou ty časy. Hospodář se sice častěji v domácnosti zmínil, že celá příroda je chrámem Božím, kdo chce Boha uctít, že se může modlit všude.

Pasáček tomu nevěřil, on věřil, že nejlépe a dobře se to modlí před svatostánkem, v němž dle sv. víry a pod způsobou sv. Hostie jest Kristus.

Nejsmutněji mu bylo, když o Božím těle vyháněl stádo ze dvora. Zastesklo se mu po domově a Božím tělu tam

Když zvony vyzváněly na mši, rozplakal se a dvojnásob při vyzvánění oznamujícím, že průvod s Božím Tělem vyšel z kostela. Vzpomněl, jak on doma již od šesti roků při průvodě ministroval . .

Hudba hrála, policajt za humny střílel z hmoždířů a král pasáček hořce plakal . . .

Pojednou si vzpomněl, že s nedalekého skaliska je možno vidět návsi s některým oltářem a také průvod. Sehnal stádo a tryskem je tam hnál, aby nic nezmeškal.

Konečně dohnal na místo, odkud bylo viděti průvod.

Kravičky, jsouce napasené i znavené, spokojeně ulehly, telátka vedle nich a pasáček se modlil, maje čepici na kameni pod kolenem. Jak šťastný byl, že mohl býti přítomen aspoň z dálky a nemusil se báti pantátova posměchu!

Viděl celý od začátku; školní dívky a družičky, sypající před Nejsvětějšího svoje květinčky i baldachýn s monstrancí a knězem, hasiče a hudebníky . . . Již se chtěl vrátit ke stádu, od něhož se trochu vzdálil, když jeho pozornost upoutala žena, jdoucí poslední za průvodem. Celé tělo, dětské srdce se roztráslu radostí, která však brzy pohasla.

„Ne, to nemůže býti naše maminka, kde by se zde vzala, co by tu dělala? Dědina jest odtud daleko a mně se to může jen zdáti. A pak, musela by malého Pepíčka nésti v náruči s sebou, kdo by na něho dával doma pozor?“

Ale klidu neměl, hnál domů. Když viděl, že lidé jdou z kostela, zůstal se stádem za dědinou a teprve potom chtěl stádo rychle přehnat; a když s ním došel ke kostelíku, otevřely se dveře a poslední z něho vycházela jeho — maminka. Čistě, ale chudě oblečena s jakousi bolestí ve zraku.

Polekaně pohlédla na chlapce, v němž hned poznala svého synka, který stál před ní zaražený, sepjala ruce, řkouc:

„Pročpak jsi nebyl na průvodě? Pořád jsem přemýšlela, kde jsi, ale že bys pásal krávy, to mne ani nenapadlo. A pročpak jsi nebyl v kostele?“

Chlapec se rozplakal a krátce vysvětlil, proč nesmí. Zatím došli. Hospodyně ji vlídně přivítala i pantáta, který se s puškou přes rameno vrátil z lesa, kde byl na čekané, hned ji zvali k usednutí a též, aby počkala na oběd. Děkovala za všechno, přijala málo, a když malý pasáček měl uvázaný dobytek a přišel k ní, řekla vážně:

„Panímámo a pantáto, já vám za všechno děkuji a nezlobte se, že dávám za chlapce výpověď. Já jsem ho od peřinky vedla k Pánu Bohu, ale vy mu nedovolíte ani jednou za týden do kostela a tak by hodně brzy na něho zapomněl . . .“

Pantáta se k ní rozhněvaně obrátil: „Nechte si vaše kázání a chlapce si můžete vzít hned.“

Pasáček hleděl jako ve snu, až mu matka řekla, aby si svázal svůj uzlíček, pochopil a mžikem byl ve chlévě a s uzlíčkem u ní. Hospodář, když viděl, že to matka míní vážně, zmírnil se, zval, aby zůstala s ním ještě na oběd, ona ale odepřela:

„Musím spěchat, nechala jsem malého Pepíčka v peřince u sousedky na opatrování, jistě tam pláče a ostatní dívky hlídají samy sebe. Bylo mi po chlapci jaksi moc smutno, bála jsem se, že je nemocný, přišla za ním a dobře jsem udělala!“

Když přišli za vesnici, vyňala kousek černého chleba, který nesla z domu a rozdělili se o něj.

„Pamatuj, chlapče, že je lépe žít bez chleba než bez Boha. Není-li chleba, On jej může dát!“

„Ale co budeme jísti, maminko?“ zanaříkal.

„Ale, nestarej se; ty budeš doma hospodařit, děti hlídat, vařit, já chodit k sedlákům do práce a donesu chleba i peníze. Až ti bude čtrnáct roků, dorostou mladší děti, a ty můžeš jít k hodnému mistru do učení. Kdo se Boha nespustí, ten jej neopustí!“

Pasáček byl šťastný, jako ještě nikdy v životě; ani trochu se mu nezastesklo po minulém království bez — Boha. Když, skoro za půl čtvrté hodiny, se blížil k domovu a uviděl jejich kostelíček, začal radostí plakat. A břízky, stojící u jejich kostela a podle cest ještě jako družičky, svými listy zašeptaly: „Pěkně vítáme, „pane králi“, k nám!“

Italské pověsti.

(Upravil L. K.)

I.

— „Znáte onen zázrak s ořechy, který se před mnohými roky stal v našem klášteře?“ tázal se bratr kapucín.

— „Nikoliv, opravdu neznám, vypravujte mi ho.“

— „Před mnohými roky žil v našem klášteře P. kvardián, muž svatý, a jmenoval se Makarius. Jednou v zimě kráčel cestou, která vedla na pole našeho příznivce, člověka velmi hodného a poctivého. A tu viděl, že onen dobrodinec kláštera a ještě čtyři vesničané stojí s rýčí u jednoho mohutného ořechu a chtějí jej asi skáceti.“

— „Co děláte s tím ořechem?“ tázal se P. Makarius.

— „Léta čekám, že mi zarodí. Skácím jej a nadělám dříví,“ odvětil hospodář.

— „Nechte jej státi ještě letos a uvidíte, že bude mít více ořechů než listí.“

Hospodář dobře znal onoho, jenž toto slovo pronesl; nařídil svým pomocníkům, aby znovu naházeli narytou hlínu ke kořenům a zvolav na P. kvardiána, který šel dále svou cestou, pravil: „Otče Makarie, polovička úrody bude patřit klášteru.“ Rozhlásila se pověst o oné předpovědi a všichni chodili se dívat na onen ořech, který dosud nikdy nerodil. A vskutku na jaře plno květů a později plno ořechů. Hospodář však nedočkal se té radosti, aby je mohl rážeti. Odešel s tohoto světa před uzráním ořechů, aby vzal odměnu za svá dobrodíní a poctivost. Onen hodný člověk zanechal syna, dědice, který však byl pravým opakem otcovým. Když ořechy dozrály, šel bratr sběratel, aby vzal polovici ořechů, která patřila klášteru. Než, se zlou se potázel. Mladý hospodář drze a posměšně mu odvětil, že toho ještě nikdy neslyšel, že by kapucíni dovedli dělat ořechy. A nedal ničeho. Za několik dní potom pozval si několik svých přátel takových, jaký byl sám a při hostině vypravoval jim celou historku s ořechem a smál se, jak vyzrál na kapucíny. Jeho spoluhostiníci projevíli přání, že by rádi se šli podívat na tu nesmírnou hromadu ořechů, a on je zavedl

na sýpku. A teď slyšte, co se stalo! Otevře dveře, kráčí do kouta, kde byla složena velká hromada ořechů, a ukazuje na ni, praví svým přátelům: „Podívejte se!“ Dívá se sám a vidí co vidí? Místo ořechů hromadu suchého listí.

To si vypravují Italové, aby se povzbudili ke štědrosti a připomněli si, že Bůh dovede potrestati tvrdé srdce.

II.

Stará Běta měla na dvoře velké stádo slepic. Mezi jinými měla tam slepičku celou černou s červeným hřebínkem, která, kdyby nebyla bývala tak neposlušná, jak ve skutečnosti byla, mohla býti považována za nejkrásnější slepičku z celého stáda. Stará kropená slepice, její matka, jí často říkala, ať nechodí sem, ať nechodí tam, ale to bylo, jako když hrách na stěnu háže. — Jednoho dne, nevím, zdali se hnala po zrnku kukuřičném či zdali se chtěla nechat vidět na návsi, chtěla přeběhnouti cestu, právě když mimo jel vůz, což jí její matka byla přísně zakázala. Kolo od vozu ji zachytilo a zlomilo nožičku. Za několik dní potom, díky pečlivosti staré Běty, mohla již cupkati po dvoře, ale zůstala chromou a kulhala po celý život.

Jestliže jsou mezi vámi, milé ditky, takoví neposluchové, jako byla ta černá slepička, mohou se mnohému naučiti z této povídky. Ale já doufám, že neposlušnost se nachází toliko mezi slepičkami.

Vánoční dárek si přeje každý a děti napřed svá přání prozradí. Povězte tedy skromně doma, že byste si přáli knihu „Povídky“, kterou pro vás vydala Matice cyrilometodějská. Je laciná, budete z ní mít radost. Až bude rozprodána, vydá vám Matice krásnou obrázkovou knihu.

P. T. hromadně odbírajícím „Pán přichází“ pošleme několik knížek. Kdo by je všechny nemohl prodati, nechť zbývající vrátí v původním obalu.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný red. kan. Frant. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XIII.

Leden 1926.

Číslo 5.

K novému roku!

F. D.

Znám krále, vládnoucího ohromnou říší, který jest zvláště nakloněn dítkám. Hodné takové dítky navštěvuje. V té jeho říši žil hodný chlapec, který miloval vřele svého krále a vždy večer připravil světnici svou na ráno, až pojede mimo král, aby ho mohl vlídně a slušně přijmouti. Jednou se připravoval velmi pečlivě, bylo to právě před novým rokem, a tu si vzpomněl, že mu král slíbil dárek k novému roku, když ho jednou při návštěvě prosil, aby mu nechal něco na památku. Byl proto pln očekávání, co mu král přinese.

Přišlo ráno. Hoch čistě umytý čekal již u zahrádky své na příchod krále. A nečekal dlouho. Brzy zazněly rolničky a zanedlouho spatřil chlapec krásný vůz, tažený čtyřmi běloskvoucími beránky. To ho nic nezarazilo, neboť tak obyčejně král jezdil, ale překvapen byl tím, co uviděl za kočárem. Kočár následovali dva oři. Jeden celý černý jako uhlí, plný ohně a síly, který stále byl přichystán k trysku, a vedle něho takový tichý bílý kůň, který klusal vedle vraníka.

Král přijel. Vešel do zahrádky, kdež rozmlouval s Jeníčkem. Pozoroval i zahrádku, kdež byly rozličné záhonky, a upozorňoval Jeníčka, co má kde pěstovati, na jednom aby pěstoval hodně fialek, dále lilie, růže a mnohé jiné. Jeníček byl dnes obzvláště plný lásky vůči králi i rozmlouval s ním o všem, co uznal za vhodné. Když čas pokročil, chystal se král

k odchodu a Jeníček doprovodil ho až ke vratům. Najednou král obrátí se k Jeníčkovi a praví mu: „Jeníčku, jsi tak hodný a snažíš se kráčetí dobrou cestou. Poněvadž jsi mne prosil jednou o památku, dám ti tady ty dva oře; jeden, ten černý, se jmenuje Láska a druhý Pokora. S těmi zorej ty své záhonky a jezdi s nimi, ať jdeš kamkoli. Kde by ti hrozila smrt, odtamtud tě rychle odvezou, kde třeba rychle kupředu, sami pojedou rychleji. Od nynějška přijed' mi sám se svým kočárem a s těmito oři vždy naproti!“

Král domluvil, políbil chlapce na čelo, vsedl do kočáru a odjížděl; z dále ještě kynul rukou na pozdrav, až zmizel zrakům chlapcovým. Hoch se vrátil, opatřil oře své pící a myslil celý den na svého krále. Od té doby jezdil jen s těmito koníky a vždy ráno naproti králi, který mu slíbil: bude-li pilně pomoci koni těch pracovati a všude s nimi jezdit, že každý den dojede blíže k jeho paláci, až jednou přijede ke bráně a král ho vezme k sobě a s ním bude dlíti na věky. — — —

Víte, kdo je ten král? Je to Pán Ježíš, jenž i vaši duši občas navštěvuje a raduje se z čistoty vaší dušičky. Jistě že často Pána Ježíše o něco prosíte, když k vám zavítá. Zdaž byste Ho nemohli prositi, aby vám věnoval k novému roku také takové dva oře, větší lásku a pokoru, že budete s nimi, v pluhu zapřaženými, zorávati půdu své zahrádky, v níž budete pěstovati fialky pokory, růže lásky, lilie čistoty a jiné květiny, že budete s nimi ujížděti s místa, kde by vám hrozila smrt hříchu, s nimi budete se snažiti jeti rychleji ve ctnosti, že s nimi budete jezdit v duchu do školy, do kostela, ke známým, zkrátka všude. A Ježíš vaši prosbu neoslyší. Budete-li vroucně o to prositi, jistě vám tyto dva koníky daruje k novému roku, abyste s nimi v kočáře zapřaženými jezdili celý rok, i ráno před sv. přijímáním Spasitele naproti vždy blíž a blíže k jeho paláci, to jest lepší a lepší, až vás on jednou uvede z kočáru přímo do paláce, abyste s ním se tam radovali na věky, neboť sám pravil Spasitel: „Jejich, t. j. maličkých, jest království nebeské!“

Budete prositi o tento dar?

Cesta malomocného pohánka k Pánu Ježíši.

F. Tom.

Víte, milé děti, kde je Japonsko? Daleko, daleko za mořem na východ, tam, kde slunko vychází. Je tam mnoho a mnoho pohanů, velkých i malých, kteří ještě neznají pravého Pána Boha ani božského našeho Spasitele. Jak ubozí jsou takoví malí pohánkové, poznáte z tohoto vypravování.

V tom Japonsku tedý žila na jihu země velmi chudá pohanská rodina. Otec chodil do kamenného lomu na práci, aby uživil svou rodinu — manželku a sedm malých dítek. Přicházel jen občas domů, poněvadž lom byl daleko. Ke vši bídě přidružilo se ještě neštěstí, že nejstarší syn byl stížen malomocenstvím. Malomocenství bývá nemoc velmi zlá a ošklivá. Nemocný mívá na těle samé rány. Ty se nesnadno hojí, ba obyčejně

Umíš pracovati jako Ježíšek?

ani nezahojí. Takové bylo malomocenství tohoto hochy. Smrt je pro něho vysvobozením.

Nebudu vám vypravovati o nejstarším chlapci, nýbrž povím něco o jeho bratříčkovi, který byl věkem třetí po něm. Říkali mu Jusabura, nebo krátce Jusa. Zprvu na něm nebylo nic pozorovat. Když však počal choditi do školy, začal si též stěžovati na bolesti v nohou. Brzy se na něm ukázaly temné skvrny, zlověstné to znamení malomocenství. Vskutku na nohou se mu vyrazily boule, které se otevřely a hnisaly. Hoch byl pro-

hlášen malomocným. Matka měla tedy nyní na starosti dva takové ubožáky a k tomu pět ostatních dětí.

Tu se můžete učit, jak vzácná jest naše sv. víra! Matka Jusova byla pohankou, omrzelo ji ošetřování dvou nemocných dětí. Jednoho dne řekla z čista jasna Jusovi, že ho doma nemůže mít, že prý má s jedním dost co dělat, on že musí do světa na žebrotu. Ubohý chlapec se rozplakal, že bude raději i hlad trpěti, jen když mu dovoli zůstat doma. Ale matka stála na svém a vychvalovala žebrotu, jak jen mohla.

Někdo se ustrnul nad ubohým chlapcem a poradil mu, aby šel za otcem, ten prý ho rád uvidí a může u něho zůstat. Naděje lepšího života mu zasvitla, ale cesta daleká a nohy bolavé! Hoch se však přece vydal na cestu.

Byla to krušná námaha, než se dobelhal k otci. Ale zklamal se ve své naději. Otec ho uzřel nepříliš rád, zvláště, když mu oznámil a ukázal stav své nemoci. Ponechal ho sice zatím u sebe, ale nemoc před ostatními dělníky tajil. Hošík byl bystrého ducha a milé povahy, tichý, poslušný, rád i pomáhal, kde a jak mohl; proto si ho tam zamilovali.

Avšak nemoc nebylo možno stále zatajovati, nohv se čím dále více jitřily. Ve smýšlení a chování dělníků nastal obrat. Počali se hocha strážnit, zaháněli jej od sebe, ano, zasypávali ho nadávkami. Nastalo totéž, co doma. Otec řekl Jusovi bez obalu, že ho nemůže u sebe podržet, a radil mu, aby šel k jakémusi bůžkovi blízko města Kumamota, ten prý uzdravuje od malomocenství. „Až budeš zdrav,“ řekl otec k hochu, „můžeš se vrátit, dříve ne!“ Chlapci vyskočili slzy z očí. Co měl činit? Pravého Pána Boha, našeho nejhlavnějšího Otce, neznal, aby si mu postěžoval a ho prosil, a jeho otec zde na světě ho od sebe vyhání.

Jusa s těžkým srdcem a velmi zarmoucen odešel. Řídil se radou otcovou, ale vytrpěl mnoho hladu, žízně a zimy. Bonzové, k nimž přišel, hodili mu hrst rýže a ani to ne všudy, ale nikde ho nechtěli přijmouti pod střechu. Z bázně a studu se konečně ubohý hoch ani neodvážil o něco požádati, leč až bylo nejhůře.

Po nevýslovných strastech konečně, jsa již celý měsíc na cestě, dovlék se Jusa k pagodě, kde byl „proslavený“ bůžek. Tam se vrhl před sochou na zemi a prosil vroucně o navrácení zdraví. Prosil a modlil se po celý den o hladu a žízni. Když však povstal a pohledl bystřeji soše do tváře, zmocnila se ho úzkost. Ten ošklivý kamenný netvor že by mu mohl pomoci? Večer šel za bonzem, který tu konal službu a vracel se domů, a prosil o něco rýže a nocleh. Byl hrdě a chladně odbyt, nemá prý peněz! Hoch se dal do usedavého pláče; byl tak zmořen a slabý, že se sotva držel na nohou.

Tak ho našel jiný starší malomocný ubožák, který se nad ním slitoval a vzal ho do své chyše; dal mu též něco pokrmu. Druhého dne ráno přivedl ho do blízkého města Kumamota. Tam mají katolické Milosrdné sestry špitál pro malomocné a chudinskou lékárnu. Tam zavedl cizinec Jusa a prosil vroucně sestry, aby ho přijaly; chlapec prý beztoho podlehně své nemoci a on ani nemá, aby mu vypravil pohřeb. Sestry hochu přijaly.

Nyní nastala pro Jusu doba vysvobození. Sestry hochu očistily; cáry

jeho obleku byly plny hmyzu; vymyly mu rány, v nichž se hýbali červi, a pečlivě obvázaly. Ach, to byl rajský okamžik! Jusovi se velmi ulevilo, a ač měl i nyní značné bolesti, cítil se nejšťastnějším tvorem na světě. Než ještě větší štěstí na něho čekalo.

Ve špitále mají i školu pro malomocné. Jusa tam zesílil tak, že mohl i do školy. Stal se miláčkem všech nemocných. Ale života jeho bylo přece již na mále. Proto, byv dostatečně poučen, byl pokřtěn. Dali mu jméno Emil Maria. Jak byl nyní šťasten, že je dítkem sv. církve, dítkem nebeského Otce! Jeden ze starších nemocných ho ještě dále poučoval, aby mohl též přistoupiti k sv. přijímání. S velikou chutí se učil a těšil se na ten slavnostní okamžik. Všichni se podívovali chlapcově trpělivosti a statečnosti; nikdy si nestýskal, ani nestěžoval na bolesti, ani na ty, kteří mu ublížili; jeho touhou bylo, aby ho Pán Ježíš měl rád a brzy přijal k sobě. Konečně nadešel pro něho ten slastný okamžik. Emil prosil, aby ho zanesli do kaple. Vyhověli mu. Tam byl pro něho připraven bílý polštář (Japonci totiž při slavnostních okamžicích sedí na zemi) a vedle stála veliká ozdobená svíce. Emil byl jako u vyjevení, nevěděl téměř, co se kolem něho děje; oči a jeho mysl dlely na oltáři u Pána Ježíše. Nyní zapomněl na všechny bolesti a vytrpěné strasti, byl hojně za vše odměněn. Zdálo se, jako by nabył síly . . . Co se dalo v této nevinné duši? Jeho dikůčinění po sv. přijímání bylo vroucí a dlouhé, že ho sestry musely upomenout. Jakými milostmi a dary ozdobil ho božský Přítel dítek, jenž jest tak bohat a tak štědrý k těm, kteří ho milují! Hocha přenesli zase do domu.

Druhové ve špitále přišli mu blahopřát a s ním se potěšit. Nemluvil mnoho, byl již jako na jiném světě . . . Večer pravil k sestře: „Ó, kéž bych nyní zemřel, dostal bych se přímo do nebe; jak jsem šťasten!“ A vskutku, Pán ho vzal brzy k sobě; zajisté čistá duše jeho povznesla se k Tomu, po němž tak dychtivě toužil. Tak přišel Jusa šťastně k Pánu Ježíši.

Není-liž pravda, děti, bylo vám jistě líto ubohého hocha v jeho trápení a bolesti? A přejete si též býti jednou tam, kde on jest. Pán Ježíš jednou pravil: „Kdo chce přijíti za mnou, zapírej sám sebe, vezmi kříž svůj a následuj mne.“ I vy máte křížky, třeba ne tak těžké jako měl ubohý chlapec Jusa; někdy nerady vstáváte, nerady se učíte, nerady posloucháte, když vás něco bolí, hned velmi naříkáte, není-li právě venku pěkně, nerady jdete do školy, do kostela . . . Vidíte, to jsou vaše křížky; vezměte je ochotně na sebe a oběťte za pohanské dítky; milujte sv. víru a církev; jen v ní najdete pravé štěstí a jednou Pána Ježíše, jako onen malomocný pohánek Jusa —

Příběhy ze života sv. Gerarda.

V. Vošahlík, C. SS. R.

Slyšely jste už někdy, milé dítky, o svatém Gerardu? Některé z vás jistě; ale jiné snad to jméno slyší po prvé. Povím vám tedy, kdo byl sv.

Gerard, a budu vám potom vypravovati některé zajímavé příběhy z jeho života.

Sv. Gerard Majella narodil se r. 1726 v městě zvaném Muro v jižní Itálii. Již v útlém mládí vyznamenával se vroucí láskou k Pánu Ježíši a k Panně Marii. Čím více dospíval věkem, tím více rostl v této sv. lásce, zvláště od toho dne, kdy vstoupil do kláštera redemptoristů (1. května 1749). Život tohoto prostického fratera, služebného bratra, ozářen jest neobyčejnými milostmi a ctnostmi a provázen četnými zázraky. Po své blažené smrti († 16. října 1755) byl tento věrný služebník Boží oslaven od Boha novými zázraky a prohlášen konečně od papeže Pia X. 11. prosince 1904 za svatého. Svátek jeho se slaví 16. října.

Gerardovo první sv. přijímání.

Jako magnet táhne k sobě železo a je u sebe drží, tak a mnohem více poutala k sobě nejsvětější Svátost oltářní Gerarda. Bylo mu 7 let a touha jeho po sv. přijímání byla nevýslovná. Ale nesměl ještě jíti ke stolu Páně, což jej velmi bolelo. I umínil si, že přece půjde. Srdečko měl nevinné a byl přesvědčen, že milému Ježíškovi učiní radost, když mu své srdečko nabídne za příbytek. Když druhého dne kněz podával a dospěli přistupovali k sv. přijímání, vmísil se mezi ně a poklekl pobožně u mřížky. Kněz viděl malé dítko a pominul je, svatého přijímání mu nepodal. Jaká to byla bolest pro maličkého Gerarda, který měl Ježíška tak rád!

S hořkým pláčem běžel domů a vypravoval, co se mu stalo. Jak jej potěšiti? Než, touha jeho přece měla býti splněna. Noc přinesla mu náhradu za den. Jako sv. Stanislav Kostka, k němuž necitelní přátelé nechtěli připustiti kněze, v nemoci své byl nasycen Tělem Páně od anděla, tak i sv. Gerard přijal v noci Tělo Páně od archanděla Michala. Ráno vypravoval sám o této zvláštní milosti a tvář jeho při tom zářila: „Slyšte, slyšte, co se mi v noci stalo. Kněz nechtěl mi dáti včera sv. přijímání a dnes v noci sv. archanděl Michal mne jím nasvtil.“ Měl totiž Gerard tohoto mocného knížete nebes ve zvláštní úctě. Od této chvíle však ctil jej tím více.

Ale i od Jezulátka dostal sv. přijímání. Zajisté nechtělo jen bílým chlebem siliti jeho tělo, nýbrž i toužilo vlastním Tělem obcerstvení jeho čistou duší. Jednoho dne viděl kněz Gerarda velmi nábožně klečeti na stupních před svatostánkem. „Co pak tu děláš?“ ptal se ho. „Ale, Děťátko přišlo s oltáře a dalo mi sv. přijímání,“ odpovídá šťastný Gerard.

Když mu bylo 10 let, dostalo se mu konečně toho štěstí, po němž toužil, jež mu však od lidí bylo odpíráno: směl jíti k sv. přijímání. To byl proň den největších radostí. Od toho času přijímal Tělo Páně s dovolením zpovědníkovým každý druhý den. Připravoval se dobrou sv. zpovědí a trval dlouho na modlitbách na poděkování a zářil při tom radostí, takže lidé schválně chodívali se naň dívat.

Milé dítky! Milujte Ježíška podobně jako sv. Gerard! Nemůžete sice následovati sv. Gerarda ve všem, protože on byl zvláštním způsobem vyznamenán a omilostněn od Pána Boha. Ale pamatujte si:

1. Sv. Gerard mnoho trpěl již od malička; musil takřka drazě sobě vykoupiti tyto neobyčejné dary Boží různým utrpením. Divily byste se, kdybych vám všechno podrobně vypravoval, co vytrpěl od nezbedných hochů, když byl ještě malý; co vytrpěl jako učedník od surového tovaryše; co vytrpěl při jiných příležitostech; a k tomu ještě, jak sám mučil své tělo, aby se stal podobným ukřižovanému Spasiteli.

2. V čem snadno můžete následovati sv. Gerarda, jest toto: Kolikrát můžete, přijímejte sv. svátosti, ale připravujte se vždycky dobře na sv. zpověď a na sv. přijímání. Čiňte tím způsobem radost Ježíškovi, který má dítky tak rád! A ještě něco: Hodné dítko je rádo u své matky a s ní rozmlouvá. I vy rozmlouvejte často s Matičkou nebeskou v nábožné modlitbě!

Všelicos.

Milé děti! Dnes poví vám něco holčička, malá jako vy.

Pěkně poslouchajte: V srpnu letošního roku jsem těžce onemocněla. Lékař zjistil hnisavý zánět pohrudnice a dal mne převézt do nemocnice. Lékaři v nemocnici velmi pochybovali o mém uzdravení. Moje babička psala o tom mé tetince, která je ctitelkou sv. Terezie od Ježíška. Tetinka se hned začala modlit k „malé květině“. Jednou v noci bylo mi tak špatně! Matinka myslela, že umírám. Mně se zdálo, že mi někdo říká: „Modli se! Prosila jsem matinku, aby se modlila se mnou. Bylo mi tak zle, že jsem si ani na modlitbu „Otčenáš“ nemohla zpomenout.

Pomodlily jsme se. Od té noci se nemoc zlepšila. Tetinka přijela a přinesla mi obrázek sv. Terezičky s jejími ostatky a několik čísel loňského ročníku Pán přichází. Matinka mi četla zprávy, jak sv. Terezička ráda pomáhá dětem. Začala jsem se sama modlit k sv. Terezičce. Když přišly bolesti, matinka mi položila její obrázek na tělíčko a já usínala. Bála jsem se vždy bolesti při převazu po operaci. Ale když jsem se pomodlila k sv. Terezičce, zdálo se mi, že to nebolí.

Za 5 neděl si mne rodiče odváželi domů. Lékař řekl při tom matince: „Vezete si domů zázrak.“

Dnes jsem docela zdráva a silnější než před nemocí.

Poděkovala jsem Ježíškovi a sv. Terezii sv. zpovědí a sv. přijímáním. Budu je mítí vždy ráda.

Mějte i vy, milé děti, rády sv. Terezičku a modlete se k ní!

Miládka R., žákyně IV. třídy v Lišově.

Jeníkovy první peníze.

Jeníček obdržel od dědečka dvě z brusu nové koruny. To byly první peníze Jeníkovy. Byl nad tím celý šťastný, blaženě svíral v ručce tento svůj poklad. — Co si jen pořídím za ty dvě koruny! Koupím si nové pero, k tomu dvě ocelové špice, možná že mi ještě zbude něco na tužku; nikoliv, raději si koupím dva archy vojáků, ty si pěkně vystříhnu, podlepím a . Ale jsem již přece velkým na takové hračky, to si raději

koupím u cukráře dva cukrové rohlíčky posypané mandlemi, však beztoho se mi sbíhají sliny v ústeh, když jdu mimo. Ale když se rohlíčky sní, nepocituje se také již ničeho. Nejlépe to tedy udělám takto: jednu korunu dám tomu slepému stařečkovi, co sedí u vrat kostelních, a za druhou koupím mamince kytičku fialek. — Když Jeník tak se sebou hovořil, klopýtl, upadl, korunky mu vypadly z ruky, rozkutálely se a spadly do kanálu. S Bohem, penízky, s Bohem, cukrové rohlíčky! Co byste tak byly učinily vy, milé ditky v tom případě? Jeníček, protože byl chlapcem rozvážným, vstal, oprášil si šaty, zhluboka povzdechl, šel dále svou cestou, ani slzy neuronil, jenom si říkal: trpělivost!

Navykejme si snášeti trpělivě malé životní nehody.

Mnohý se má ještě hůře.

Byl čas prázdnin a Karel pravil své matce: „Všeci moji přátelé odešli na prázdniny; ten na venkov, jiný zase do lázní a jenom já musím trávit celý čas v naší malé zahrádce. A velice se kabonil nespokojený Karlík.

Jednoho dne vzala ho matka do nemocnice. Chlapcovi chvělo se srdéčko úzkostí při pohledu na tolik bēd, tolik utrpení, ale když uzřel na lůžku jednoho chlapce samotinkého, opuštěného, který na něho zíral se smutným, bolestným úsměvem, tu dvě velké slzy mu skanuly po tváři. Tu přistoupil k nemocnému, rozmlouval s ním pln účasti, podaroval ho a slíbil mu, že ho zase navštíví. — „Ach, maminko, zvolal Karlík, když byli venku, ten chlapec nemá nikoho na světě, jest tak nemocen, a Bůh ví, jak dlouho bude museti ještě zůstat v nemocnici a přece se usmívá a nenaříká. A já jsem si stěžoval, já, který jsem úplně zdrav, který mám rodiče, kterému ničeho neschází. Opravdu byl jsem velice zlý.“

— „Nauč se, synu můj,“ řekla matka, „abys nikdy nenaříkal na Prozřetelnost Boží. Vždy si pomysli, že mnohý se má ještě hůře.“

Našetřte si 20 Kč a kupte si velmi krásnou knihu „KDYŽ PŘIŠLA NA SVĚT LÁSKA“. Jsou to vyprávění ze života Pána Ježíše a způsobí vám velikou radost. Za 20 Kč 60 hal. pošlou ji ctihodné sestry Neposkvrněného Početí, Přerov na Moravě, Šířava 7.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Vypraveno je v Olomouci, Wurmova 16 — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM v Olomouci. — Odpovědný red. kan. Frant. Světlík. — Tiskem arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XIII.

Únor 1926.

Číslo 6.

Růže u paty kříže.

N.

Na návrší, daleko obydlí lidských, stál o samotě prostinký kříž se stříškou nad hlavou Spasitelovou. U kříže je klekátko. Denně sem dochází z blízké vsi stařena se svou vnučkou Růženkou. Pomodlí se tu u kříže společně, odpočinou sobě a pak posilněny vracejí se ve svou chyši, by s novým dnem vždy s novou chutí konaly své práce a těšily se již na okamžiky radostné pod křížem na návrší. Tam bylo jim vždy tak dobře. —

U paty kříže vzrostl růžový keř. Nikdo jej tu nesázal, ale zdobil mile opuštěný a prostý kříž. V podletí objevily se na něm temně červené květy, jako by hlásati chtěly, že z krve Spasitelovy všemu tvorstvu radost zkvétá. Stařena s vnučkou radostí div nevýskly, spatřivše růže u nohou Ukřižovaného. Na dětinnou prosbu dívčinu utrhla stařenka několik květů, zvedla Růženku, jež růže zastrčila Kristu Pánu za ruku, hřebem probodenou. Při tom promlouvala ke Spasiteli prostomile, pravíc:

„Dobrý Ježíšku, jistě nemůžeš sem dolů pohlédnouti a nevidíš tu krásu květů. Potěš se aspoň vůní jejich. Kéž mohla bych růží býti, chtěla bych stále a stále u Tebe dlíti.“ Tak rozumovala malá Růženka. Příštího dne však byly růže na kříži zvadlé a po kráse jich bylo veta. „Škoda, že nekvetou neustále,“ zabědovala dívčina. Ale babička vnučku potěšila,

že ona sama může stále zdobiti svatostánek jako živá růžička a svou láskou těšivati Spasitele po celý život. Neboť ve chrámu Páně je Kristus Pán živý, skutečný a tak opuštěn často. — Dívka naslouchala zbožně slovům stařeniným a hluboce si je vštípila do svého srdčka. Navštěvovala často Ježíška svátostného a nabízela svému „živému Ježíškovi“, jak říkala, srdce láskou prodchnuté. A láska ta rostla s Růženkou. I když ji později v životě posílal Spasitel křížky, nemoci, utrpení, strádání všeho druhu, ani tenkrát láska její neochabla, ba rostla, až jednou si Pán Ježíš utrhl růžičku živou a zasadil do zahrádky své nebeské, kde jen samá radost a nížádný žal po celou věčnost.

V únoru začne půst. Kdo bude takovou růžičkou u paty kříže? Kdo bude se přemáhati? Kdo každé takové sebezapření položí na oltář před svatostánek jako krásnou růži?

Ty mně budeš sloužiti.

Alf. Glos.

Malý Slávek nevynechal dosud ani jednu nedělní školní mši svatou. Maminka mu kdysi řekla: „Všude musí být pořádek, ve státě, v obci, ve spolku, tedy i v církvi. My jsme katolíci a ne nedbalci.“ Slávek se toho držel. Jednou ho spolužáci sváděli:

„Nechod do kostela, velebný pán to nepozná.“ Ale Slávek se hned uměl bránit:

„Ty si myslíš, že já chodím do kostela, abych byl viděn?“

„Nechod, dám ti betlem.“ — „Nechci.“ — „V kostele je zima.“ — „Na kluzišti je víc.“ — „Pojď do kina!“ — „Jdi si sám!“ —

Rozešli se. Ten zmizel za rohem a Slávek stál před oltářem. Zpíval, až se prohýbal. Sám z toho měl radost. Vždycky si přečetl následující sloku napřed, aby se mu pak lépe zpívalo. Také se všechny modlitby mezi slokami natisknuté pomodlil. Po mši svaté šel rovnou cestou domů. A víte proč? Velebný pán jim v sobotu řekl: „Chlapci, že některý netrefíte domů?“ Nechtěli tomu věřit. I vypravoval jim toto:

„Šel Vendelín ze školy domů. Ale spletl si cestu. Místo rovno zabočil nalevo k cukrářově výkladní skřini. Všechny Mikuláše spočítal, všechny čerty prohlédl, všechny pamlsky by chtěl. Stojí a nic ho nezebe. Jen hledí, div si oči nevyhledí. Teprve za chvíli si vzpomene: „Vždyť já musím jít domů.“ I jde. Ale ne domů. Zabloudí ke kinu. Je tam obrovský plakát. Vendelín se zastaví: „Jé, to je loď — a z ní vyhazují člověka, jé a tady — — —“ Vendelín zapomněl na cestu domů. Stojí a nic ho nezebe. Jen hledí, div si oči nevyhledí. Za chvíli si vzpomene: „Vždyť já musím jít domů.“ I jde. Ale zase bloudí. Potká totiž psy. Rvou se, až z nich chlupy litají. „To se musím na ně dívat, který to vyhraje.“ Vendelín se zastavil. Zapomněl, že má jít domů. Stojí a nic ho nezebe. Jen hledí, div si oči nevyhledí. Za chvíli si vzpomene: „Vždyť já musím jít domů.“ I jde. Ale zase bloudí. U radnice je velký chumáč lidí. Vendelín si povídá: „Co by to mohlo být? Podívám se.“ Protlačil se až dostředu. „Již to vidím. Celý motor dolámaný a šofér s roztrhaným rukávem u ně-

ho.“ Vendelín zapomněl, že má jít domů. Stojí a nic ho nezebe. Jen hledí, div si oči nevyhledí a čeká, jak to pojede. Teprve za chvíli si vzpomněl: „Vždyť já musím jít domů.“ Teď teprve běží rovnou cestou. A již ho vítá maminka: „Nemůžeš trefit domů; nevíš, ty zbloudilče, kudy se k nám jde? Tatínku, namaluj mu na záda mapu.“ Tatínek vezme dřevěný metr a celého Vendelína zmaluje. — Tak již věříte, že někdo netrefí domů? „Prosím, ano!“ „Nuže, kdo chce být Vendelínem? Nikdo. Proto zítra z kostela přímo domů — nemáte-li ovšem od rodičů doporučení nějakou posilku. A dejte si potvrdit, kdy jste přišli domů. Kdo bude mít nejmenší číslo, ten bude nejdřív doma. Já vím, jak má kdo daleko a kdy asi musí přijít.“

Slávek tedy šel rovnou domů a doma hned po pozdravení šel k hodinám. Vzal lístek, napsal 10 hodin, dal potvrdit mamince a schoval. Maminka ho pochválila: „Dobře, Slávečku, Pánu Bohu sloužíme nejen modlitbou, nýbrž i skutkem.“ Jen se mu jeho černé oči zaleskly, jak byl šťastný. — Což poslušnost! Tu má Slávek rád. Hůř je to s hněvem. Tomu se dosud nemůže odnaučit.

V pondělí byla ve vyučování přestávka. Hoši běželi ke školníkovi na mléko a na uzenky. Slávek měl chuť taky na uzenku a šel si ji koupit. A jak ji paní školníková vytahovala z hrnce, chňap ji — jen se z ní kouřilo. Slávek jedl s velikou chutí a druhým koncem žertovně komihal. Ale vtom přiskočí Frantík, popadne třepetavou uzenku, utrhne ji a letí s ní ven. Slávek za ním i s vojskem ostatních věrných spolužáků, obklíčil nepřítele v koutě chodby a spustil palbu svými pěstmi. Po krátkém bombardování vysvobodil svoji ubohou rozmačkanou uzenku a úctyhodně ji nacpal najednou do svých úst, aby se jí nikdo nezmocnil. Když ji šťastně dostal do žaludku, začal se na Frantíkovi mstit: „Ty zloději!“ — „Ty kradeš!“ Nic nepomohla omluva, že to byl žert, Slávek se hněval a mstil se. Ještě i ve vyučování si opakoval: „Ty zloději!“

Přišel v poledne domů. Tatínek se ho táže: „Slávo, co je nového? Cos uměl, co ne, a co jsi dnes provedl?“

Slávek je zvyklý nelhat. Proto odpověděl: „Zas jsem se hněval.“

„A neřikal jsem ti, že si máš vždycky vzpomenout, co máš dělat? Vzpomeň si na Kaina. Víš, kam ho hněv přivedl? Ale počkej! Já ti to důkladně rozložím. Ten hněv přijde na tebe obyčejně náhle a ty si s ním potom nemůžeš poradit. To se musí po kousku. Tu uzenku jsi taky nemohl najednou sníst. Několik prutů najednou taky nezlomíš. Vezmi notes, co máš na poznámky, a tužku a piš. Napřed si napiš sem na kraj — „Usmívej se“ — Pod to si napiš: „Mlč“ a zas pod to: „Neber nic do ruky.“ Prozatím stačí. Přečti si to, abys věděl, kde máš co napsáno. Nyní poslyš! Ty půjdeš. Potká tě některý chlapec. Ten chlapec ti podrazí nohy. Co ty? „Já ho svalím a nabiji.“ Slávečku, ne. Tak bys hněv ještě podporoval. A ty ho přece chceš přemáhat. Tedy ty toho chlapce ne-svalíš, nýbrž ty se napřed pěkně usměješ. No, usměj se přede mnou! Tak a hmatni si na líce, aby ses přesvědčil, že se usmíváš. A hmatni si na čelo, abys tam mezi očima neměl ani jediné vrásky. — A tak se budeš nutit do úsměvu, dokud tě nepomine chuť vrhnout se na toho uličníka. Jak se ti to podaří, uděláš si za slovem „Usmívej se“ kolmici.

To bude tvoje vítězství. To bude vítězný sloup, jako ten Trajanův v Římě. Dále je slovo „Mlč“. Tak, tak. Někdo tě urazí. Vzpomeň si, jak uráželi Pána Ježíše, jak mu do tváře plili — — A On? „Mlčel.“ Dobře. Tedy budeš mlčet také. Ale pravím ti, že mlčet bude velmi těžko! Ty však se neboj. Dej prst na ústa a zamkni je, abys nic nemohl odpovídat. To jen na počátku bude velmi těžké, potom zvykneš a již máš půl vítězství. A jakmile zvítězíš docela, uděláš si za slovem „Mlč“ také takovou kolmici. To bude druhé tvoje vítězství — druhý sloup.

A nyní poslední slovo: „Neber nic do ruky!“ Pravda, když ti takový nějaký Ferda něco řekne, nebo tě šfouchne, to bys ho něčím . . . No? Již svíráš ruku a něco bys v ní rád měl a tím něčím potom . . . „Udeřil“ — Ano udeřil. Ale to bys pomáhal hněvu a ty ho chceš zmenšit. To musíme zařídit jinak. Co tedy uděláš? To, co máš napsáno: „Neber . . . atd.“ A proto, jak se ti budou prsty hýbat, nic jim nedej vzít, žádný kámen, žádné pouzdro, nic a ničeho se nedotýkej, za nic ne, protože bys nemohl postavit kolmici. Ale jak tě pomine hněv, jak se uklidníš, teprve potom vezmi tužku a namaluj si za slovem třetím opět jednu kolmici. A to budeš trojnásobným vítězem. Budeš mít tři vítězné sloupy. To neměl ani Trajan. Slávečku, tři!!

Nyní zavři notes a vzpomínej, jak jsme hovořili o třech vítězných sloupech, a jak je musíš v notesu postavit. Nezapomeň, že anděl strážný čeká, jaký budeš hrdina!

Dobře! Slávek šel do školy. Notes a tužku na kraji v kapse. Na chodbě spěchá po schodech vzhůru a vzhůru a vzhůru. Jeho třída je ve druhém poschodí. Předběhl Kroupalového Frantíka. A již bylo zle. Frantík ho chytil za jednu nohu, co zůstala vzadu, a Slávek již ležel. Zuřivě se ohlédl na útočníka. Byl by ho shodil se schodů dolů, byl by ho svalil, byl by mu vhodil svoji kabelu na hlavu . . . cítí v sobě pomstu. Ale slyší jakýsi hlas a jen jednomu slovu rozumí: „Notes“ . . . Opakuje si to slovo „notes“ . . . A v tu chvíli vstal, odskočil do kouta, vytáhl notes a čte: Usmívej se, mlč, neber nic do ruky! — Před ním se zjevil otec, tři sloupy, andělíček, zatím co ještě pod návalem hněvu těžce oddychoval. I dal si ruku na čelo, zda má na něm vrásky, běře líce do prstů — a nutí je k úsměvu. Vzpomíná Pána Ježíše a nic neříká. Jen se usmívá, jen září, jen po očku pokukuje, jak Frantík před ním stojí a ještě ho škádlí. Ale již to nedělá ze zlomyslnosti, již je i u něho blíže, ba dokonce Slávka hladí a hledí mu čtverácky do očí . . . I Slávek měkne víc a více, jen mlčí a usmívá se, dává prst mezi oči a na líce . . . „Slávo, nehněvej se na mne, já ti to již neudělám.“ „Nehněvám.“ A šli do třídy. Zapomněli se bít, hněv byl ten tam. Slávek byl velice rád. Ve třídě sedl na své místo, vytáhl notes, namířil tužkou a postavil tři vítězné sloupy, že porazil hněv. Ještě si je i ozdobil.

A jak přišel domů, přímo k otci: „Tati, již jsem je postavil . . . tři kolmice, tři sloupy! Hleď! Měli mně rozbít koleno a já nic! . . .“

„Ukaž, jaké jsou ty sloupy? Skutečně, Trajan by ti záviděl. Zrovna tři. Kdo přemůže sebe, jest větší válečník, než kdo porazí cizí vojska. Podívej se! Kain se nepřemohl. To tě má dnes Pán Bůh rád.“ A chlapec běhal radostí jak posedlý. Po druhé zas.

Matička s beránky.

A byla noc. U Slávků všichni spali. I vítěz Slávek. Ale najednou se probudil. Ohlíží se, a když si uvědomil, kde je, běžel k mamince, probudil ji a nutil k poslouchání.

„Mami, ale ty to musíš slyšet!“

„Tak, co se ti zdálo?“

„To bylo krásné! Na náměstí plno lidí. Chodili sem a tam. Najednou se mezi nimi ukázal Pán Bůh. V ruce měl listinu. Díval se do ní a zas na lidi. A vždycky někoho zastavil a řekl mu: „Ty mně budeš sloužit.“ Jinému řekl: „Ty mně nebudeš sloužit.“ A tak to říkal pořád. Když se blížil ke mně, já jsem dostal strach. Ale nemohl jsem se s místa hnout. Již stál u mne. Co mně řekne? Vtom mně napadlo, že mám tři hříchy. To jsem měl ještě větší strach. Pán Bůh se na mne pěkně podíval a řekl: „Slávečku, jak to bylo včera ve škole?“ Já nemohl slova promluvit. „Viděl jsem tě, viděl, umíš statečně bojovat, ty mně jistě budeš sloužit.“ A já jsem jen přikývnul hlavou. Ještě jsem slova nemohl promluvit. Potom Pán Bůh zmizel. Matičko, já jsem byl rád.“

„Vidiš, mé dítě, to tě Pán Bůh sám odměnil za to, že jsi včera slavně zvítězil. Pánu Bohu musíme ochotně sloužit. On se nám pak všem ukáže v nebi.“

„Mami, to ho, myslím, také potěšilo, že jsem měl šest hříchů a mám již jenom tři.“

„To jistě. Ale půjdeš spat.“

Maminka položila hocha do jeho postýlky a se zalíbením se dívala do

jeho andělské tváře, jak ji spánek ukolébává ve svatý klid. Jen potom ji přepadla starost, které se nemůže podnes zbaviti a s ní i usínala.
„Chceš, Bože, mého Slávečka, aby Ti sloužil v nebi?“

Pro svatou víru.

P. V.

Za našich dnů mnozí usilují o to, aby vyrvali poklad svaté víry ze srdcí lidu našeho a zvláště naší mládeže. Jistě tedy bude dobře mládeži naší předvésti několik vzorů statečnosti u víře. Příklady vzaty jsou z doby pronásledování křesťanů v Japonsku. (Do Japonska přinesl sv. evangelium r. 1549 svatý František Xaverský.)

Sedmiletý chlapec ukřižován.

Když zuřilo pronásledování v Japonsku, měla býti také vedena na popravu jedna vznešená paní, jménem Magdalena, křesťanka japonská. Zároveň s ní měl býti popraven její synáček, sedmiletý Ludvík. Cestou na popraviště řekla matka Ludvíkovi: „Mé dítě, jdeme dnes k svému Otci, který jest v nebesích. Až budeš rozpiat na kříži, nezapomeň vzývati svatá jména Ježíš a Maria, a dokud nezemřeš, stále je vzývej!“ Na to Ludvík: „Áno, matinko, jistě to učiním.“ — Přišlo se na popraviště. Napřed byla ukřižována matka. Tu pravil maličký Ludvík katanům: „Já chci býti také ukřižován.“ Na otázku, zdali se nebojí smrti, odvětil: „Nikoli, já chci zemřít s matinkou.“ — I přivázali jej na kříž naproti matce. Přivazování bylo velmi bolestné, protože katané utahovali provazy velice pevně. Není tedy divu, že maličký začal křičeti bolestí a křičel tak hlasitě, že to přítomným šlo až do kostí. Tu zavolala na něho matka: „Dítě, malou chvíli ještě vydrž, a potom budeme blaženi věčně.“ —

Japonci mají obyčej usmrcovati ukřižované tím, že jim vrážejí do srdce kopí. To se stalo i našemu Ludvíčkovi; ale kat dal chybnou ránu. To viděla matka i bála se, že by Ludvíček mohl bolestí upadnouti v malomyslnost a proto znova mu dodávala myslí mateřskými slovy. Avšak Ludvík počínal si neohroženě. Ustavičně říkal hlasitě: „Ježíš, Maria!“

Druhá rána kopím zasáhla srdce a dítě brzy potom odevzdalo nevinnou duši svou Pánu Bohu.

Čtyřletý trpitel.

Za pronásledování v Japonsku byl jednoho dne celý zástup křesťanů vyveden z města na pahorek. Někteří měli býti popraveni mečem, jiní ohněm. Také jedna paní z Portugalska měla býti mečem popravena. Měla s sebou čtyřletého synáčka Ignáce. Kněz, který jej před rokem pokřtil, byl tam také právě přítomen a měl poslední kázání, zatím co konány přípravy k popravě jeho i ostatních křesťanů. Tomuto knězi ukázala matka svého malého Ignáce. Zdvihla jej oběma rukama do výše a pravila: „Hleďte, otče, tu jest můj Ignác, zemře se mnou a těší se; obětuji Pánu

Bohu, co mám na světě nejdražšího.“ Potom řekla synáčkovi: „Podívej se, dítě, to je ten velebný pán, který tě učinil dítkem Božím; popros ho, aby ti požehnal.“ Maličký poklekl, sepal ručky a prosil misionáře o požehnání. Všichni přítomní plakali hlasitě.

Přípravy dokonány, popravy začaly. Nejdříve bylo státo třicet křesťanů. Již padaly první hlavy k nohám malého Ignáce, ale on se nepolekal. Čtvrtá hlava byla — hlava jeho matky. Nyní maličký Ignác zcela klidně odepial od krku svůj límeček, nastavil hlavu a přijal smrtící ránu. Bylo to 22. září 1622.

Jiní hrdinové.

Když nyní pohané viděli, že ani děti se muk nebojí a nechtějí se klaněti pohanským bohům, rozpálili se hněvem. Pochytali množství křesťanských hochů 10—12letých a žádali, aby se klaněli modlám. Hoši řekli: „Toho neučiníme.“ Tu byla jim u přítomnosti rodičů sedřena kůže s rukou. Potom pohané tiskli jejich odřené ruce na žhavé uhlí anebo uhlí dávali do ruky a řekli jim, pustí-li uhel z ruky anebo odtáhnou-li ruku od uhlí, že se to bude považovati tak, jako by zapřeli víru. Ale statečnost hochů byla nepřemožitelná. Vytrvali v mukách a zvítězili a zahanbili pohany. Mezi hochy byl také jeden chlapeček, kterému bylo teprve pět let a ten byl celou noc trýzněn a přece se nedal svěsti k odpadu.

Drahé dítky! Važte si také svaté víry a statečně ji vyznávejte, zmužile ji hajte, podle ní živi buďte! Víra svatá cyrilometodějská, víra svatováclavská, je poklad drahocenný. Děkujte Pánu Bohu denně za to, že jste dítkami církve sv. římskokatolické, a dělejte čest této své matce!

Ze života sv. Gerarda.

P. V.

V klášteře.

Sv. Gerard velice toužil po klášterním životě, ale stálo ho to mnoho prošení, nežli byl do kláštera přijat. Byl totiž těla útlého a zdálo se, že bude neschopným k práci. Jak vroucně děkoval Pánu Bohu a Panně Marii, když konečně splněno bylo horoucí jeho přání. Radostně líbal klášterní zdi. Vyznamenával se v klášteře velikou zbožností, pracovitostí a poslušností. Také prokazoval, kde komu mohl, skutky lásky a milosrdenství. Pracoval jako nejsilnější, a když dokonat dříve svou práci, spěchal druhým na pomoc, namáhaje veškeré své síly. Pracoval v zahradě, v sakristii a jinde. Zvláště ho těšilo, když byl ustanoven vrátným a měl na starosti rozdělování almužny chudým. Zachovalo se nám svědectví, že sv. Gerard velmi miloval chudé lidi, a zvláště dítky, a jeho láska k nim byla tak něžná, že ani matka nemiluje svých dětí láskou něžnější.

Právě v onen rok (1754), co Gerard zastával úřad klášterního vrátného v Caposele, bylo třeba vydatně pomáhati chudým. Uroda se nevydařila a zima byla krutá. Již v prosinci začala bída a hlad mezi chudobnými.

Na 200 chudých dostavovalo se každého rána ke klášterní bráně. Představený kláštera řekl fráteru Gerardovi: „Bratře, je třeba na všechno pomýšleti! Nepomůže-li se těm lidem, zemrou hladem. Dovoluji vám přispěti jim všim, co v domě naleznete.“ Sv. Gerard nedal se dvakrát pobízeti. Shledal šatstvo, které bylo ještě k potřebě, spravil je (byl totiž vyučen krejčím) a rozdál. Aby netrpěli zimou, čekaliice na jídlo, snesl dříví před klášter a rozdělal oheň, by se zahřáli. K slzám byl dojat, když za tuhé zimy slaboučké dítky kolem něho se kupily a plakaly. Myslíl na jejich nevinnost a bylo mu jich líto i říkal: „Ach, my jsme zhřešili a ony za nás trpí!“ a zahříval jejich zkrhlé ručky ve svých rukou.

Pán Bůh odměňoval Gerardovu lásku k chudině. V domě našli několikrát peníze a nikdo nevěděl, odkud se vzaly. I chléb nejednou byl rozmnožen v rukou Gerardových. Tak rozdával z koše, docela jej vyprázdnil (jak svědek toho viděl), otevřel znova a koš opět plný chleba.

Při takové pomoci s nebe byl Gerard s to, aby odpomohl nouzi, která v lednu a v únoru 1755 řádila nejvíce. Jeho srdce bylo přeplněno vděčností k P. Bohu za tu zvláštní pomoc ve prospěch chudých. Radost, jakou oplývalo srdce Gerardovo, jevila se i v obličeji a zvláštním způsobem projevila se při zpěvu jedné zbožné písně. Ke klášterní bráně chodíval totiž slepec, jménem Falkone, jenž hrával a dobře též zpíval. Jednou přišel si pro almužnu. Sv. Gerard mu pravil: „Zahrej mi také něco.“ „A co pak?“ tázal se slepý. „Zahrej mi píseň o vůli Boží“ (píseň, jež počíná v italštině slovy „Il tuo gusto: . . .“) „Ne sobě chci se zalíbiti, nýbrž jen tobě, ó můj Bože!“ — Sotva začal hráti, opakoval světec slova „Ne sobě chci se zalíbiti . . .“ radost zmocnila se ho. Pojednou umkl, zraky upřel k nebesům a zdvižen byl od země před očima všech přítomných. (Tato událost je vyobrazena na oltáři sv. Gerarda v klášterním kostele v Obořišti u Dobříše v Čechách.)

Ročník XIII.

Březen 1926.

Číslo 7.

Soucitná Matka.

Mezi růžemi.

Viz na obrázku Matičku, jak smutně hledí k nebi. Hleděla na mrtvého Pána Ježíše a nyní hledí k nebi. Neboť mezi krvavými růžemi ran, které mu zlí zasadili, viděla přece Božího Syna. Proto hledí k nebi a prosí Otce nebeského o pomoc.

Hodní křesťané v postní době často se modlivají bolestný růženec. Soucitně myslí na utrpení Pána Ježíše a na jeho svaté rány. A za těmito krvavými růžemi mohou vidět Pána Ježíše ve velebné svátosti, mohou vzpomínati na Pána přítomného na oltáři. Ukáži ti, jak se to dělá, můžeš to pak zkusiti.

1. *Který se pro nás krví potil.* V zahradě Gethsemanské se krví potil. Měl velikou starost o lidi, měl veliký strach, aby pro ně nadarmo netrpěl. Ve svatostánku má Pán Ježíš také tuto starost, má starost, aby se mu žádná duše neztratila. A ty řekneš: Já budu vždy u Tebe, drž mne u sebe.

2. *Který pro nás bičován byl.* Vojáci hrozně rány zasazovali Pánu, zástup zlých lidí se neuctivě posmíval a Ježíš trpěl tou neuctivostí nevýslovná muka. Před svatostánkem se mnozí také chovají neuctivě a svým chováním jako by se Pánu posmívali. Ty mu řekneš: Víím, že jsi můj Bůh a Pán, proto se jen modlím a velmi uctivě budu u Tebe přítomen. Mnozí by Tě bičovali, já chci políbiti Tvou ruku.

3. *Který pro nás byl trním korunován.* Pán Ježíš řekl Pilátovi, že je králem, totiž pánem všeho světa; vždyť je Bůh. Vojáci mu za to vtlačili na hlavu trnovou korunu a nové bolesti mu působili. Ve velebné svátosti opět je Pán Ježíš králem, odtud vládne lidským srdcím. Ty mu řekneš: Já také patřím ke Tvým poddaným a pokorně se Ti klaním. Zdráv buď, králi můj!

4. *Který pro nás těžký kříž nesl.* Těžký kříž nesl, aby nám připravil pomoc, až nám bude těžko na cestě života. Zůstal ve velebné svátosti, aby se nám dal za pokrm na této cestě. I tobě připravil tam pomoc, a ty mu řekneš: Vždy budu k Tobě spěchat, zvláště když mi bude smutno, když budu potřebovat někoho, aby mi pomohl nésti mé bolesti.

5. *Který byl pro nás ukřižován.* Ve hrozných bolestech umřel Pán Ježíš na kříži. Svou smrtí vynahradil Otcí vše, čím jej lidé uráželi. Při mši svaté na oltáři znova se Pán Ježíš za nás, a za tebe obětuje. Ty mu řekneš: Víím to, Pane Ježíši; víím jak drahocenná věc je mše svatá. Proto ji nikdy nevynechám.

Matička Pána Ježíše na tebe mile pohlédne a bude také tobě dobrou, soucitnou matkou, budeš-li se tak nějak v postě modliti růženec.

Učme se tesaří!

F. D.

V koupeli posledních odpoledních paprsků slunečních stápěla se prostá vesnička palestinská Nazaret. Domky sem tam rozestavené naposledy ssály do sebe pozdrav slunce. Některé z nich byly takřka přilepeny k chladné skalní stěně, která se tu vypínala. Zdálo se, jako by ta chladnost pronikala celé okolí. Všude mrtvé ticho! — Ale přece ne; slyš, jako by nějaké zvuky přicházely tam z té krajní chaloupky. Přistupme blíže! Nohy s jakousi bázní pomalu se pohybují, dech se zatajuje, vždyť z té chaloupky jako by pronikala do okolí jakási tajemná moc. — A přece bydlí tam jeden z nejchudších, tesař Josef, pečující o Miriam a mladého tesaře Ježíše. Čím více se blížíme, tím zřetelnějšími stávají se zvuky; toť rány sekerou, do nichž se občas mísí sípění hoblíku.

Oko spatří náhle nádherný obraz!

*

Chaloupka tiskla se k hrubému útesu skalnímu. Před vchodem malá planina, nad ní do výše se tyčí skalní stěna, chladíc svým stínem vyprahlou

zemi. Na planince jsou dvě malé tesařské stolice, kol plno prken, různých trámů a nástrojů tesařských. U jedné stolice stojí starší muž, jemuž již stáří postříbřilo vlasy, milý obličej vroubí vous, taktéž již bílý, jenž splývá až na prsa. Přes dlouhou řizu má zástěru. Stojí nakloněn nad tesařskou prací, v ruce má sekeru, buší do jakéhosi trámu. Pot stéká mu sice po vráscitě čele, ale zůstává v řasoví, jako by se bál rušit svým zjevem ten klid a pokoj očí starcových. Zvláště zásvitné oko jeho radostí, když pohledne k druhé stoličce na svého mladšího pomocníka — syna tesaře.

Ten právě stojí u tesařského stolu, ozářen paprsky zapadajícího slunce. Odeň je v lehkou řizu, sahající až ke kotníkům. Hlavu vroubí zlatý vlas, splývající v malebných vrkočích až na ramena. Před ním na stole je menší trám, který sem tam přisekává, občas chápe se hoblíku, aby některé místo urovnal a uhladil.

Práce není lehká, neboť i jemu na čele se perlí krůpěje potu. Konečně trám je dopracován a nyní mladý dělník odnesl svou práci ke schválení mistru. Ten s vlídným úsměvem práci pochválil. Chopil se tohoto menšího uhlazeného trámu a dokončil jím svou práci, pro kterou již zákazník měl si přijít. Dokončil ještě, čeho bylo třeba, a brzy menší ozdobná židle stála před ním na tesařském stole.

Mladý dělník, odevzdav práci svou otci, sbírá po zemi spadlé odřezky a hoblovačky a složiv je do zástěry vstoupil do domu. Vešel do malé, čisté světničky. Zde blíže okénka seděla mladá žena, skloněna nad ruční prací. Oděna v skromný, chudý šat seděla zde Maria, žena Josefa, tesaře nazaretského. Chlapec chvíli stojí, pozoruje matku se zvláštní něhou. Potom přikročil k matce a ukázav jí odřezky a hoblovačky složil je u ohniště, aby matka měla čím topit. Maria nato přitáhla syna k sobě a celujíc ho na čelo, vlídným úsměvem děkovala mu za jeho námahu, stírajíc mu krůpěje potu.

*

Vítr zavál a mocnou bouří letících staletí zaplašil onen krásný obrázek. Ale aspoň vzpomínka naň může nás k něčemu povzbudit. Milé dětičky! Proč jsem vám to líčil? Sotva asi uhodnete! Dle tohoto obrázku chtěl bych vás učiti tesaři — totiž tesaři duchovními.

Musíme si napřed znovu připamatovati, jak jsme tam viděli Ježíška tesařiti, a dle toho vzoru budeme pracovati. Tedy nejprve Ježíšek tam stál opásán zástěrou, otesával sem tam sekerou na tesařském stole trám, občas jej též uhlazoval hoblíkem.

My tedy musíme mítí předmět, který bychom zpracovávali. A ten máme. Jsme to totiž my sami! Na dušičce občas lpí nějaký suk, ošklivý, nějaká třebas nedokonalost, slabost. A teď se dáme do práce! Napřed se opášíme zástěrou, to jest trpělivostí a přistoupíme k práci. Nejprve ono špatné místo musíte useknouti. To učiníme velmi dobrou sekerou, totiž láskou; z lásky k Pánu Bohu ten suk, tu nedobrou vlastnost odstraníme. Nato místo musíme uhladiti hoblíkem, totiž horlivým se cvičením právě v oné dobré vlastnosti, která jest opakem oné slabosti, kterou jsme vysekli.

Viděli jste, že čelo Ježíšovo bylo zroseno krůpějemi potu; i vy při této práci budete mít někdy velkou námahu, ale pracujte s chutí a odhodlaně! A až s tou prací budete hotovi, zaneste ji svému Mistru Kristu Pánu ve svatostánku a on tu vaši práci přijme, pochválí. A netoliko tu práci, dušičku zbavenou té nedokonalosti, ale jako Ježíš tam v Nazaretě, vezměte s sebou ty odřezky, tu slabost přemoženou, a Ježíškovi ji odevzdejte. Slibíte mu, že se jí na příště vystříháte! A Ježíš ty odřezky spálí v ohni své lásky a svého milosrdenství. A jako tam sv. Josef s odevzanou prací Ježíšovou dokončil tu ozdobnou židli, tak i Ježíš odmění vás tím, že vám dá nové milosti, abyste působíce s nimi stávali se ozdobnějším trůnem pro Ježíška ve velebné Svátosti, abyste byli i ozdobou církve svaté a radostí svých rodičů.

A nemyslete si, že Panna Maria z toho nic mítí nebude! Co jste učinili Synu jejímu, z toho i Ona má radost a i Ona vás odmění milým úsměvem, svojí mocnou přimluvou u Syna Svého!

Kdo z vás vstoupí do té dílny tesařské?

Dejž Bůh, abyste se stali zručnými tesaři duchovními!

V Lurdech.

A. Glos.

Tak ještě jednou! Ve čtvrtek má Panenka Maria svátek. To je 11. února. Přijďte Vy, řekněte jiným dětem a pozvěte i vaše rodiče. To bude odpoledne po vyučování o $\frac{1}{4}$ 5 hod. Po sv. požehnání půjdeme do Lurd. Pozdravíme Pannu Marii, zazpíváme jí a předneseme jí své prosby.

Dětem zazářily oči. Do Lurd! To půjdeme! Mnohé již vědí, kde jsou Lurdy, že ve Francii, a také vědí, kde jsou jejich Lurdy. Proto se velmi zaradovaly.

Malá Lidunka běžela domů celá veselá. Hned, jak přišla a dala pozdravení, sedla k oknu a doučovala se píseň. Má jenom jednu sloku a je na lístečku napsaná. Budou ji šestkrát opakovat. „Ale proč jenom jednu sloku a proč šestkrát? Já jsem myslím ještě malá, že to nevím.“ Do světnice přišla maminka. „Mami, já půjdu na pout.“

„A kam?“

„Do Lurd! Panenka Maria má svátek!“

„To si's jistě popletla; kdepak do Lurd. To se jede vlakem a několik dní.“

„Ale ano, velebný pán z Patronátu to říkal. To půjdeme do té kaple — víš — do té veliké a budeme tam zpívat tuto písničku. A máme také rodiče pozvat. Maminko, prosím vás, půjdete taky — ano? Kdybyste nešla, velebný pán by řekl, že jsem vás nepozvala. Pojdte!“

„No nevím, máme mnoho šití!“

„Ale pojdte; však, když se ten aeroplan rozbil, víte, tenkrát jste stála u kostela takovou chvíli a taky bylo moc práce. Aji jsme tehdy později večereli. Maminečko — — Panenka Maria má svátek . . .“

„No, když tak pěkně prosíš — —“

Lidka si poskočila a začala zpívat. Podobně bylo jistě i v jiných ro-

dinách. Děti se těšily na pout do Lurd, zkoušely doma píseň, aby ji nezapomněly a přemýšlely, jak to letos v těch Lurdech bude vypadat. Mnohé půjdou po třetí, jiné po první. Tyto se zvláště těší. A mezi nimi je i Lidka. Ale asi nejvíce se těší hoši, protože jenom oni budou přednášet. Na sv. Tři krále přednášela děvčata a v Lurdech zas chlapci.

Přišel čtvrtek 11. února. Děti z Patronátu se ve škole pochlubily, že půjdou na pout, a že tam budou zpívat a přednášet. I domluvilo se i jiných mnoho, že také půjdou. A jak bylo odpoledne o 4 hod. vyučování skončeno, šly hloučky děti místo domů do kostela. „Patronát“ — to bylo heslo — Záhy stály čtyři dlouhé řady dětí v kostele. Několik chlapců rozdává písně. Starší pořádají mladší. V lavicích lidé jako v neděli. Jsou to rodičové a přátelé dětí — Marianští ctitelé.

O 1/4 5 hod. zazvonil zvonek u sakristie a bylo sv. požehnání. Děti odpovídají radostně a zvučně. Ježíšek je jistě rád, že Ho přišli pozdravit a že jdou k jeho sv. Matce. Vždyť ona má dnes svátek!

Po sv. požehnání se děti rozloučily s Ježíškem a dlouhým průvodem šly na pout. Za nimi hned rodiče a přátelé. V kapli se topilo, takže tam bylo velice útulně. Počátek byl již u jeskyně a konec průvodu ještě nevyšel z hlavního kostela. Zpívala se píseň: Ty náš milý Bože na nebi. Hoši u jeskyně čileji zpívali než v kostele — takže to bylo jako s ozvěnou. Stále nové a nové dvojice dětí — za nimi pak dospělí a ti již museli zůstat vzadu.

Děti jsou v Lurdech. Světla v kapli shasla a najednou se ozářila jeskyně . . . „jééé —“ To byl úžas, to byla radost! Panna Maria v růžové záři a v zelené jeskyni. Děti by na ní oči nechaly. Jsou u Panny Marie. Velebný Pán je tak nechal chvílečku se dívat a potom jim vykládal o skutečných Lurdech. Nakonec řekl: „Přistupte, děti, a řekněte své nebeské Královně, co máte na srdci.“

I vystoupilo šest chlapců. První přivítal a pozdravil Pannu Marii jménem všech dětí a ty odpověděly touto písní:

Ty svatá Panno ve skále,
prosíme Tě neustále —
v radosti i ve lkání.
Ó, vyslyš naše volání.

Velebný pán je doprovázel na harmonium. To je ta jedna sloka, co se bude zpívat šestkrát. Malá Lidunka a s ní i některé jiné děti hned počítaly na prstech. Druhý hoch ukázal, jak se děti umějí modlit. Třetí hoch prosil za rodiče a sourozence. Čtvrtý za dobrodince. Pátý za sirotky a šestý za celý náš národ. Ke každému se přidaly všechny děti a zpívaly: „Ty Panno svatá ve skále.“

Po těchto prosbách se všichni modlili a všichni zpívali lurdskou píseň. Malý Frantik nejraději zpíval „Zdrávas — —“ a svým hlasem naladil i ostatní chlapce. — Píseň jen hřměla tímto „Zdrávas“ —

Ale bylo již 1/2 6. hod. Děti zapomněly na domov a rodičům také se v kapli velmi líbilo. I řekl velebný pán: „Vím, že byste tu všichni zůstali déle, kdyby bylo méně hodin. Milé děti, dozpívejte píseň doma.

Bude mít jenom tři sloky. Ale to bude jiná lurdská píseň. Já vám řeknu jen počáteční písmena. První sloka bude: „Pilnost“ — již víte, jak ji budete zpívat. Druhá sloka: „poslušnost“ — a třetí sloka: „pobožnost“. Tyto tři sloky doneste domů, zpívejte je skutkem; buďte pilné, poslušné a zbožné — jak byla Bernadeta.“

Za malou chvíli již stály děti na ulici, celé veselé — nic nedbajíce, že je večer. I Lidunka vyběhla na ulici a pořád si opakovala 3 sloky, které jim velebný pán poručil zpívat. Hned si umíňovala, že se na druhý den všecko pilně naučí a vždycky, že bude v učení pilná. „To bude ta první sloka. A taky na slovo poslechnu a pěkně se budu modlívát.“

Byla by ještě dále sama se sebou rozmlouvala; ale děti ji vzaly mezi sebe, vypravovaly, jak bylo v Lurdech krásně, a jak dostaly i tužku a lísteček, aby mohly z Lurd napsat nějaký pozdrav.

Brzy si však matky své děti zavolaly, jiné běžely samy domů. I Lidunka našla svoji matku a tiše jí ohlašovala, že má pro ni 3 pěkné dárky: pilnost, poslušnost a pobožnost.

Šly domů obě spokojené. A jako tyto dvě, tak bylo 11. února přes 1/2 400 dětí šťastných a toto štěstí pak zazářilo i v jejich domovech. A za to buď zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria!

Klanění se.

M. Alfonsa.

Daleko od vás je krásné jezero, ani byste si jeho jména nepamatovaly. A kolem něho, několik hodin cesty, jako pečlivá náruč maminka stojí alpské hory. Některé tak vysoké, že jejich vrcholů není možno dohlédnouti, neboť se ztrácejí do oblak.

Kolem jezera, po jeho březích, jsou rozsety vesničky, některé až k samému kraji a nic se nebojí, že je voda sebere. Jezero je většinou klidné tak, že obyvatelé se mohou bez nebezpečí dostat na druhý břeh po lodičkách.

Zvláště v neděli je pěkný pohled na jezero, když obyvatelé samot s druhého břehu, plují k místu, kde jest jejich kostelíček a potom při oběti mše svaté zní jejich zpěvy v šir i dál. Zvuky zalétají až na dno jezera a vyzývají je, aby také ono se všim, co v něm žije, klanělo se Pánu nejvyššímu. A vysoké hory zas, aby snížily sněžné koruny svoje . . .

„Pojďte Jej všichni uctít s poklonou, neboť On nám dává všechny krásy pozemské, které zřítě kolem sebe, je Pánem nebe i země!“ volává i zvonek na věžičce chudého kostelíka.

Ptactvo i celá příroda s lidem zpívá, ale nikdy jejich společný zpěv není tak nadšený, jako když na jezero vypluje velká loď, ozdobená, ověncená bílými květy. V ní jakoby květů napadalo, zástup družiček bílých, s věnečky na hlavách a s květinami, jimiž vystlaly Ježíškovi cestu. Již před nimi také družičky na lodích jedou a hrstě květů za sebou posílají vstříc Nejsvětějšímu, v hostii bílé.

Ve středu největší ověncené lodi vždy stojí kněz. Nad ním bílý hedvábný baldachýn, chránící před žářem slunce nejkrásnější květ lidských duší a srdcí — sv. Hostii skrytou ve zlaté monstranci.

Zas byl svátek Božího těla. Družičky v bílých šatech i květinčky na březích se chvěly touhou, kdy zaslechnou již zvuk hudby a uvidí průvod. Když odváženy byly přes jezero ke chrámu, zdálo se, že hejna bílých holubiček slétla do lodic a chce se připojit k velké eucharistické oslavě.

Všichni vesničané měli na sobě nejlepší šaty, někdo je oblékal jenom jednou a v tento den, kostelík voněl květy a též ozdoben byl těmi, které jenom nad propastí rostou.

Byla slavná mše svatá, po ní vyšel průvod a usedal do lodiček. V prvních byly družičky, jejich ručky házely květinčky na hladinu jezera a vlnky je ochotně nesly Nejsvětějšímu ve svaté Hostii. Zastavily se u lodi největší, tvořily koberec, který rostl až ku břehu, kde postaven byl oltář . . .

Nebylo možno objeti celé jezero přes hodinu [plavby dlouhé, objeli je tam, kde bylo nejvíce obydleno a ke čtyřem oltářům.

S vrcholů alpských velikánů prchly i mlhy, bylo znáti též temena těch nejvyšších. Všechny zářily bělostí, jako vykoupané a sluneční zář měnila je v roucha královská, ozdobená klenoty nejdražšími, jaké nejsou v žádné klenotnici světa.

Ve značné výši nad jezerem, na alpském útesu stáli dva mladí turisté. Nepřáli si průvodce — mezi zbožnými by ho ani nedostali, všichni chtěli býti na průvodě — věřili ve svoji znalost těchto míst a mapě.

Když zabočili ve směr k jezeru, zůstali překvapeně státi. Pojednou k nim zalétla ozvěna písně:

„Pojďte uctít s poklonou, svátost Těla velebnou . . !“

Hrozný smích se rozléhl skalami. Smích velkého posměchu.

„Podívej se kamaráde, jakou pěknou podívanou máme!“ volal první. Druhý hned neporozuměl, ptal se:

„Nač? Na tu propast pod námi, které jsem si teprve teď povšimnul?“

Ale společník mávl rukou, jakoby nic neznamenal. „Pohleď tam dolů na jezero, na ten průvod!“

Oba se smáli, nepozorujíce, že ve výši ledovců utrhl se balvan sněhu a roste v lavinu, velkou tvrdou kouli . . . Zdálo se jím, že na ně dopadají drobné kaménky. Chtěli se ohlédnouti, ale v tom byli lavinou strženi na dno propasti a bílým sněhem pokryti . . .

Lodice s družičkami a Nejsvětějším s věřícími, plujícími za ním právě stanuly u břehu. Všichni vystoupili a šli do chrámu. Ohlédli se směrem ke sv. Hostii, zpívajíce:

k nížto s láskou, nevýslovnou, čisté duše lnou . . . !

Sv. Gerarda láska k dítkám.

P. Vošahlík, C. SS. R.

Sv. Gerard zemřel klidně a šťastně 16. října 1755. Prohlášen byl za blahoslaveného r. 1893 a konečně za svatého r. 1904.

Ucta jeho je velice rozšířena zvláště v Itálii a v Brasilii (od vystěhovalců italských).

Sv. Gerard zasluhuje, abyste také vy, milé dívky, jej uctivaly a k němu se modlily s důvěrou, když něčeho potřebujete. On se přimluví za vás, vždyť měl dívky vždycky tak rád. Když viděl nějaké dítko zarmoucené, nešťastné, plačící, hned mu ho bylo líto. Za tuhé zimy přicházely k němu v zástupech hladové a zimou zkřehlé dívky a on jim dával jíst a jejich ručky zahříval.

Konaje namáhavou cestu těžce onemocněl, daleko od kláštera, a byl obsluhován v jedné zbožné rodině, příjímím Salvadore. Malý synáček Jan Salvadore měl ptáčka. Choval si jej doma pro potěšení a měl z něho velikou radost. Též nemocný Gerard těšil se s ptáčkem a pohrával si s ním. Konečně propustil ptáče na svobodu; nepomyslel ani, že tím způsobí hošíkovi nemalou bolest. A skutečně! Sotva chlapec uviděl vyletět ptáčka oknem, začal plakati a křičeti. Tu přistoupil Gerard k otevřenému oknu a volal za ptákem: „Ach, milý ptáčku, vrať se, vrať! Chlapec pro tě pláče . . . Vrať se, ptáčku!“ A hle! Ptáček přilétl tak rychle zpět do světnice, jak před chvílkou s radostí odlétl.

Sv. Gerard měl s nešťastnými soustrast, zvláště když šlo o bídu duchovní. Dříve než hladovým dítkám rozdál jídlo, vykládal jim katechismus podle jejich schopností. Zvláště mu záleželo na tom, aby se dívky dobře zpovídaly.

Malá Gertruda byla jednou u sv. zpovědi a šla potom k sv. přijímání. Sv. Gerard krácel jí vstříc. Poznal z osvětlení Božího, že se Gertruda nezpovídala dobře. „Milé dítě,“ pravil jí, „myslíš, že můžeš jíti ke stolu Páně? Vždyť ses nevyzpovídala dobře! Hleď, onoho hříchu jsi nevyznala! Jdi rychle ještě jednou k zpovědi a vyznej se ze všeho za celý život.“ Gertruda všecka polekána vrátila se a poslechla. . . Když se Gerard opět s ní setkal, řekl jí: „Milé dítě, tvá zpověď byla nyní docela dobrá. Pán Bůh je s ní spokojen.“ A Gertruda byla nyní docela upokojena.

Mnohé jiné příklady dosvědčují, že sv. Gerard rád pomáhal a pomáhá a zvláště má rád dívky. Dobře tedy činí dívky, které vzývají sv. Gerarda o pomoc v nemoci a v různých záležitostech. Zvláště před sv. zpovědí, když je někdo skličěn úzkostí a má nějakou starost, dobře učiní, pomodlí-li se: „Sv. Gerarde, oroduj za mne! Prosím tě o pomoc k dobré sv. zpovědi!“ — A sv. Gerard pomůže a srdce hříchem zraněné nalezne ve sv. zpovědi uzdravení, upokojení, radost a štěstí.

Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wurmova 16., má ještě na skladě něco málo krásných povídek od slavného spisovatele španělského L. Colomy. Prodává je po 3.50 Kč. Kupte si je! Potom vydáme pro vás krásné pohádky s ještě krásnějšími obrázky.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlák. — Tiskem Arcibiskupské knih- a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XIII.

Duben 1926.

Číslo 8.

Jaro!

F. D.

Krásná odpolední nálada chýlila se k večeru. Modrá obloha počala se pokrývatí běloskvoucimi beránky. Korunami stromů kol břehů potůčku vesnického zachvíval chvílemi slabounký větřík, laškující vesele s trochou smetí po zemi. A do toho zazníval hlas bublajícího potůčku, jenž vesele hnal se řečištěm svým, by celé krajině zanesl veselou a radostnou zvěst: „Jaro jest již tu!“

Na pozdrav ten krajina hned nabývá nové tvářnosti. Hned plno hlasů, otázek, co že se bude dělati, hned slyšeti zvuky kladiv, spravujících hospodářské nástroje a malá děťátka tulí se k matičce, prosí o dovození, mohou-li pomáhati v zahrádce před domkem. Co tu radosti a ochoty v srdci dítek!

Když tak ty děti s radostí ženou se do práce v zahrádkách, my nesmíme zůstatí pozadu, ale musíme též se pustiti do práce v naší zahrádce — v naší dušičce!

Zahradník obyčejně, než začne na jaře pracovati, vše si dobře rozmýšlí, kam by měl co zasaditi. Ovšem napřed musí býti zahrada vykličena a zbavena všech zbytků od loňské zimy. Tak i my! Zním vás, milé dětičky, že děláte radost svým rodičům, a proto jsem přesvědčen, že v zahrádce vaší není ten velký strom, tak ošklivé a shnilé ovoce nesoucí — totiž pýcha, ale přece jste strom ten špatně vysekly. Vždyť

z pařezu vyrostla malá odnož (dle slov sv. Kateřiny Sienské), totiž netrpělivost. Ach jak vás to často popouzí, když někdo vám něco naschvál udělá, když vás škádlí. A mamičku vaši to také rmoutí, vždyť ta vám pomáhá též pracovati v této zahrádce. A odnož tato, kdybyste ji nechali, by se rychle zvedala, rozkládala své větve a bránila jak ostatním květinám růsti, tak by je zacláněla a nepropouštěla by paprsky slunce milosti Boží. A proto, máme-li nadále s prospěchem pracovati, ven s tím pahýlem. Ten v naší zahrádce nesmí býti a nikdy se již tam nesmí ukázati! — Ale to ještě nestačí! Chci, abyste zasadily nyní nový strom — strom trpělivosti. Jest sice ještě maličký na jaře, ale on rychle poroste, musí však býti hodně na větru. A víte proč? On právě tím ohýbáním zesílí. Proto zasadíme ho hned na začátku své zahrádky, aby vítr oň mohl se opíráti. Víte, jaký je ten vítr! To jsou právě ty věci, které nás pobuřují. Ale stromek ty nárazy snese, když bude pevně zasazen. A nejlépe jest zasaditi ho na jaře, poněvadž na jaře jest ještě malý vítr a tak ten stromek si pomalu bude zvykati, a až v létě přijdou před bouří velké větry, pak obstojí, nezlomí se a hned se narovná, kdyby se snad ve větvích trochu pohnul. Se stářím bude růsti vaše trpělivost, a přijde-li pak něco většího, co vás hodně pobouří, co jest proti vašemu přání, vy to mlčky snesete, nebudete se zlobiti a obětujete tu oběť Pánu Bohu a nepovolíte! — Tak s chutí do práce a jen hezky dopředu u vchodu zahrádky stromek zasadte, aby vaše maminka a tatínek jej viděli! Jistě budou míti radost!

Proste Pána Ježíše ve svatostánku, aby vám pomohl!

Jiřík a Mirko.

Alf. Glos.

Jsou to chlapci jako jeden. Jen stáří je dělí. Mirko je ve třetí obecné a Jiřík chodí do první obecné. Mirko je silnější a proto byl tatínkem jmenován dozorcem a obráncem mladšího Jirky. Oba hoši jsou stejně hodní a zbožní, na ulici uctíví a doma poslušní. Mají stejné šaty a proto jsou jak jeden.

Byl jarmak. Na náměstí plno lidí. Bratříčci šli navštívit babičku, která bydlí zrovna na náměstí. A byli tam celé odpůldne. S okna se mohli bavit pohledem na kramářské boudy a na lidi. Podvečer dostali od babičky 2 koruny a šli domů.

„To máte na jarmak a s Pánem Bohem.“

„Pán Bůh zaplať, babičko!“

Hned na ulici se radili „Co si koupíme?“

„Pomoranc? Kupme si tureckého. Ano a za obě koruny.“ Šli a v prvním krámku si poručili za 2 koruny tureckého.

Mírek zastrčil cukroví do kapsy, vzal Jiříčka za ruku a proplétal ho zástupy lidu přes kaluže vody a bláto, až ho šťastně vyvedl na alej krásných lip, která vede k jejich ulici. Pořád se vedli za ruce a důvěrně si vykládali. Tu Jiřík zastaví a prosí: „Mírečku, dej mně medu.“

„Ale jen ulíznout —“

Mirko přijal tuto prosbu velmi rád. Sám dostal chuť. „Budeme lízat spolu.“ Postavili se těsně k sobě tváří, rozbalili med a začali mlsat. Napřed si líznul každý jednou; potom každý dvakrát, potom třikrát. Ale bylo již dosti přitímí a Jirka začal pochybovat: „Ty, myslím, lízáš víc.“

„No však zkus, dej sem prst, a když já líznu, ty to ucítíš!“

I lízali dále. Správně! Jirka počítá a přesvědčil se, že není šizen. Sli zase kousek a byli oba velmi spokojeni. A je tam na rozcestí kříž. Mirko smekl svoji námořnickou čepici. Jirka to udělal po něm. A ještě mu starší bratr řekl: Jiříčku, říkej se mnou: „Pozdraven buď svatý kříž, na němž umřel Pán Ježíš! Pozdravuj ho duše má, abys byla spasena.“ Jirka zbožně šeptal napovídaná slova. Na konec se tázal:

„A proč se to má říkat u každého kříže?“

„Protože lidé dělali zle a velice zarmoutili Pána Boha. On by je velice přísně potrestal. Ale Pán Ježíš to všechno usmířil. Sám trpěl na kříži místo lidí.“

Jirka těm slovům mnoho nerozuměl, ale vycítil jen, že Pán Ježíš udělal lidem cosi velmi dobrého a že je proto velice hodný. A hodní všichni se mají pozdravovat. „No vidíš, to slyšíme doma a ve škole taky.“

Jirka se tu opět přesvědčil, že jeho bratr je chytřejší. Proto si ho ještě více váží. Umiňoval si, že ho bude ještě více poslouchat, a počítal si v duchu: „On mě brání, on mě nešidí a říká mně pěkné a jiná věci!“ Přitulil se tedy Jirka k Mirkovi, položil mu hlavu na rameno, ruku ovinul kolem pasu a tak šli spolu dále.

Ale j se temnila víc a víc, elektrické světlo místy nemohlo proniknout hustých větví stromů, aby bylo dobře na cestu vidět. Cesta je smutná, tichá, osamocená. Někdo by se i bál tady jít. Místo domů jsou tu jen tovární skladiště. Právě přejel vlak, trochu zarachotil a zas tu bylo pusto. Jen jeden člověk je předběhl rychlým krokem a jiný žádný nejde v této odlehle části města. Bratři se přitulili k sobě blíže a šli statečně kupředu. Najednou sebou trhli. Nedaleko před nimi pobíhal veliký pes. Vyběhl komusi z domu, divoce skáče a huláká. Jirkovi strachem zdřevěněly nohy. Báł se. Ale ani Mirko nemá mnoho odvahy. Jen mu napadlo schovat se. Ohlédl se a již táhne bratříčka za sebou. „Honem pojď, schováme se tam do vrát.“

Přeběhli cestu a šťastně dosáhli cíle. Tovární vrata poskytla jim útulek. Schovali se do kouta a čekali, až se pes ztratí. Ale jeho hlas se rozléhal víc a víc, až zaléhal dětem v uších a budil v nich veliký strach. Zvláště Jirka se velice bál. „Neboj se,“ těšil ho starší bratr, „anděl strážný nás opatruje. Tlač se jenom hodně do kouta a já tě zakryji.“ I skrčil se Jirka a ani nedutal. Mirko před ním jako hradba. Ač se dosti sám bál, byl ochoten pro bratříčka podstoupiti vše. Nepomyslel v tu chvíli, že by se ani oba psovi neubránili, kdyby se na ně vrhl, ale pro Jiříčka všechno!! Čekali, až se pes objeví, až na ně bude dorážet, až na ně skočí; až je . . . hrůzou nemohli ani domyslet. Čekali, čekali — Nic! Mirko opatrně vyhlédl — ale nepřitele nespátlil.

Schoval se však ještě a zas čekali několik vteřin. Nic — a nic. Mirko se podíval již směleji než po první. . . Nic neslyšet, nic nevidět: „Jiříčku, vždyť on tu není . . .“

Ustrašený Jiřík naklání hlavu a pomalu vychází ohlížeje se na vše strany. Skutečně byl kudrnáč ten tam. Jirka si z hluboka oddechl a rozumoval: „Já bych mu dal, já bysem . . .“

„Nic bysem ho . . . Ty by ses třásl a já s tebou, tak je to!“

Jirka to uznal a šli dále. Jejich ulice jest již blízko. Vedou se za ruce a kývají hlavama. Líbilo se jim to zvlášť, když stáli za lampou. To se jejich stín rychle prodlužoval a zkracoval. Jirka povídá: „Přeskakujme každý svůj stín.“ „Ale ne, raději ho budeme honit.“ Tak dobře! Rozběhli se a běželi za svým stínem. Ale on byl čím dále tím delší a na jednou byl za nimi. To nejde. Jiřík se první vzdal a za ním přiběhl udýchaný Mirko. Sli tedy opět mírným krokem. Drželi se opět za ruce a zevlovali po domech. Přišli totiž do své ulice.

„Mirku, kdy je toho sv. Josefa?“

„Dnes je úterý, tedy středa, čtvrtek, pátek — ano, v pátek! Taky nám to řekl náš velebný pán. A pozval nás všechny na pout do Nazareta.“

„A, Mirku, bude to jak v Lurdech tenkrát?“

„Myslím!“

„A aji se půjde?“

„No!“

„Aji se tam bude zpívat a modlit?“

„Pravda!“

„Jé, to půjdu! Tatínek nás oba pustí a maminka teprv!“

„A jestli, Jiříčku, víš, čím sv. Josef byl?“

„Jé, to bych nevěděl?! On byl dělníkem jak náš tatínek. Měl takovou sekeru a osekával stromy a dělal z nich trámy na střechy a na dvěře a tak!“

„Ale já vím o něm ještě něco víc! Sv. Josef byl velice hodný a proto mu dal Pán Bůh opatrovat Ježíška! Sv. Josef byl tesařem a Ježíšek mu pomáhal. Bývali v Nazaretě a Panna Maria jim vařila a prala.“

„Ale pravda, že nepůjdeme až k nim.“

„Ale kde pak!! Oni jsou všichni v nebi. To půjdeme jen k oltáři sv. Josefa.“

Za tohoto hovoru octli se bratříčci u svého příbytku. Ještě se oba ujistili, že v pátek nezapomenou a počkají se u školy a půjdou do kostela společně. Potom vstoupili. Dali křesťanské pozdravení a přivítali oba rodiče. Maminka chystala večeri a tatínek jí od stola ohlašoval, co je v novinách nového. Jirka si přisedl k němu a Mirko poslouchal stoje. Mezi tím uchystala maminka na stůl. Všichni se pomodlili a jedli. Oba hoši dostali mléko, které jim znamenitě chutnalo. Když oddychovali, fukali si spolu na zdraví. Tatínek a maminka se na ně jen usmívali. Oba byli rádi, že jsou hoši zdraví a hodni. Mirko pravil:

„Tatínku, prosím vás, můžeme s Jiříkem jít do Nazareta na pout? To půjde celý Patronát.“

„Ale můžete. Jen se vraťte šťastně a neutopte se cestou!“

Oba hoši se udiveně na sebe dívají . . . „No, co se díváte, kdo chce jít do Nazareta, musí jet pět dní po moři!“ A tatínek se usmíval na maminku. „Já vím, to se půjde jen k oltáři sv. Josefa a budete si myslet, že jste až v Nazaretě!“

**Sv. Terezička, jak byla u prvního
sv. přijímání.**

Hoši pokývli hlavou, že tak je to, ale líbilo se jim, že je tam taky voda. Za chvíli se pěkně pomodlili ke spaní a brzy usínali a ještě si šeptali, jak to bude v Nazaretě pěkné. (Dokončení.)

Přece doletěla . . .

M. Alfonsa.

Pěkné hnízdečko měla vlaštovička Perutička v nové daleké zemi. Na břehu mořském, pod střechou pěkného domku, přímo u moře. Zavedla ji těm rodná sestřička Šveholilka, daleko od celé rodiny, která se usadila v dědině obklopené olivovými sady a vinnými révami.

Když létaly tam na severu v našem rodišti, jednou vyšel z velkého domu pán — říkali mu pane doktore — a ten povídal plačící mamince: pošlete synka k moři, tam se jistě uzdraví. Přece je vám jeho zdraví milejší nežli peníze.

Maminka nemocného chlapce studenta vypravila tedy z domu, poslala jej k moři. „Ty se zde můžeš také uzdravit a zesílit, potom nebudeš tak bázliva!“ říkala Šveholilka Perutičce.

A byla. Když uviděla z dálky moře, pojednou se jí začala třásti křídélka tak, že se musila spustit a odpočinouti. Hodná, věrná sestřička ji neopustila; dodávala odvahy.

„Neboj se, ty blahová, což nevíš, že většina vlaštoviček poletí dále, až za moře? My zůstaneme jenom zde, aby ses mohla stále v moři koupat, zesílit.“

Nemocná, cestou zesláblá Perutička nemohla dlouho zvyknouti, stále vzpomínala na rodné hnízdečko v moravské vesničce na severu. Bezpočtůkráte ji polekal příliv, kdy vlny vysoko se zvedajíce o pobřežní skaliska se tříštily a zase dopadaly zpět.

Brzy však uvykla na všechno a nemohla se nasýtit mořské krásy při slunce východu a západu, kdy se v moři koupala. Největší radost měla, když voda se prohřála a břeh byl plný dítek, koupajících se, hrajících si s laškovnými vlnami. Koupala se nedaleko nich, na slunečku peří sušila, do písku ji zahrabala sestra Šveholilka, ale kýžené zdraví se Perutičce vrátit nechtělo.

„Viš co, zůstaneme zde přes léto celé. Bude zde sice velký žár, ale pod palmou a kvetoucími oleandry se můžeme před tím žárem skrýt. A koupati stále,“ navrhla sestřička.

„Máš pravdu, milá Šveholilko, všechno je zde krásné, ale věř mi, nejkrásnějším místěčkem je ten kousek moravské země, kde jsme zanechaly své rodné hnízdečko. Nemohu za to, že se mi lépe líbí tam než tady. Zdá se mi, že bych zde ani umřít nedovedla!“

Brzy potom počala více a více tesknit, Šveholilka s ní musila odletět za tatínkem a maminkou v hnízdečku mezi olivovými sady a vinnými a sotva jižní větřík počal vanouti k severu, chystala se celá vlaštovčí rodina ke stěhování.

¶ „Mně se zdá, Perutičko, že ty tak daleko nedoletíš, když tě ani moře neuzdravilo. Mohla jsi dobře zůstat tady celý rok. Jestli na cestě umřeš,

co s tebou? Viš dobře, že se všechny musíme držeti celého hejna, nechceme-li zbloudit!“

Ale nemocná trvala na svém rozhodnutí, na všechny domluvy odpovídala: „Však já tam nějak doletím!“

A letěla, letěla, na nemoc a slabost křidélek zapomínala. Letěly dlouho a dlouho, mnoho musely odpočívat, čekati na hejno slabších, zpozdujících se.

Konečně doletěly na hranice Moravěnky. Na zahradách a v sadech ani na straních a podle cest nebylo tolik a tak vonných, krásných květů jako na dalekém jihu, ale v srdečku bylo tepleji a radostněji, nežli tam. Již cestou se počaly rozdělovati do různých krajů.

„Do večera budeme v našich hnízdečkách,“ tvrdila stará vlaštovka, která nyní přejala vedení. „Dnes oslavují všude vzkříšení Páně, všude je tolik slavnostního ruchu a vyzvánění. Musíme zaletět do vesniček, abychom věděly jistotu. Včera i jistě dnes ráno jsme všude viděly kříže smutečně zahalené, to bylo asi na znamení smutku nad umčením Páně a po tomto, vždy po Velkém pátku bývá vzkříšení.“

A skutečně, v některých vesnicích, kde bylo vzkříšení dříve, již se vesničané chystali na průvod.

„Půjdou z kostela kolem osvětlených oken a všichni se budou klaněti Vzkříšenému pod způsobou bílé Hostie,“ vysvětlovala maminka Perutička a Šveholilce. „Zůstaneme zde, přivítáme také Spasitele.“

Ale Perutička toužila jenom po rodném hnízdečku. „Ach ne, maminko, já chci Krista vzkříšeného přivítat u nás, doma!“

„Nu dobře, Perutičko, ale ty jsi již příliš znavena, musíš si odpočinouti, potom se ti zase lépe poletí,“ mínila maminka, ale dcera nechtěla čekat.

„Však já tam nějak doletím,“ řekla.

Když uviděla a poznala věž kostela, málem pozbývala vědomí. Ale přemohla se a slyšíc hudbu vycházejícího průvodu, jako by okřála. Všechny vlaštovičky se domluvily, že ve výši oblétnou kněze monstranci se svatou Hostií nesoucího a nejkrásnější píseň zašveholí, přivítají Jež a pro svá hnízdečka vyprosí nového požehnání.

Již počaly kroužit, obletovat průvod, šveholit . . . Vtom se Perutička zatočila hlavička, počala klesati, s námahou dolétla na nejbližší střechu. Radostně se usmála, že ji bylo popřáno rodné hnízdo spatřit, Ježíšku vzkříšenému zazpívat, uvítati se s ním při oslavě vzkříšení . . .

Ještě zaslechla slova: Aleluja a švitoření vlaštovek, lřeticích ke kostelním oknům, na jejichž mříže usedly, když průvod vešel, a potom už neslyšela, neviděla . . .

Umřela . . .

Když lidé šli ze vzkříšení, divili se, proč se tolik vlaštoviček slétlo na jednu střechu a křičí, nařiká.

„Vždyť při vzkříšení tak pěkně šveholily. Jistě se tam zlobí s vrabcem, který jim pokazil hnízdečko.“

Ovšem, nemohli vědět, že umřela Perutička . . .

Dnes sestoupila spása v tento dům.

B.

Metoděj Bohaň byl poctivý dělník ve velkých železárnách. Pracoval pilně a vytrvale na chléb a šaty svým milým dítkám, o něž se starala hodná a pečlivá maminka. Jen jedno ho mrzelo. Jeho žena, matka dítek, byla evangelička. Ach, jak by to bylo krásné, kdyby byla též katolička! Jak jinak by mohla vyprávěti o milém P. Ježíši, jenž mezi námi v kostele přebývá, a jenž nás tolik miluje! Ale nechtěl na ni naléhati, aby změnila svou víru. Doufal, že ji Bůh přivede na modlitby jejích dítek do svého náručí, do lůna církve svaté. Za to se též denně modlil. Kdykoliv mohl, navštěvoval chrám Páně a přijímal sv. svátosti. A hle, jeho žena pozorovala, jakou silu, jaký mír čerpá Metoděj z přijetí svatých svátostí.

Kdysi ulehl její muž. Těžce, na smrt onemocněl. Jak hrozné mu bylo pomýšlení: Tak mlád odejiti se světa a zanechat zde nezaopatřenou ženu a dítky. A k tomu ženu, jež nemohla dáti dětem katolické vychování. Byla hodná, zbožná, měla zlaté srdce, ale při nejlepši vůli nemohla by z nich vychovati řádné katolíky. To ho tížilo a rmoutilo. To byla též jeho poslední myšlenka. Žena mu svatosvatě slíbila, že se přičiní katolíky vychovati své dítky.

Brzy nato ovdověla. Věrně plnila svůj slib. Posílala jako otec pilně děti do kostela, dbala na to, aby se modlily, ale brzy zpozorovala, že jim nenahradí katolického otce. Vzpomínka na zemřelého muže vždy mocně na ni působila. Jak šťastně, klidně zemřel! Je to přece pravda, že katolíci lehko umírají. Zvolna, zvolna bušila milost na její srdce.

Přiblížil se čas, kdy měl jíti nejstarší synáček k prvnímu sv. přijímání. Hošík se vroucně modlil a hlavním cílem jeho modliteb bylo, aby se stala maminka katoličkou. Kdysi šla s ním do kostela. Dítě se dlouho modlilo a nemohlo se ani odtrhnouti od oltáře. Venku tázala se maminka: „A zač jsi se tak dlouho modlil?“ Hošík stiskl horečně ruku matčinu a zašeptal vřele: „Za tebe, maminko!“ Horké slzy ji polily. V nitru bojovala strašný zápas. Cítila, jak málo ji potěšila její víra, pamatovala si na štěstí, jímž plnila víra katolická srdce jejího zemřelého muže. Konečně zvítězila nad ní milost Boží. Jaká radost to byla v tiché rodině! Jak jásal malý Ladík. Přiblížila se Bílá neděle. Jako obláček bělostných motýlků zdály se zezadu řady dítek přistupujících po prvé ke sv. přijímání. S Ladíkem přistupovala po prvé i jeho matička. Jak jásal hošík, že Bůh vyslyšel jeho modlitbu. Jak vroucně tiskla matička k srdci své dítě, o němž věřila, že jí vymodlilo tuto milost.

A tatínek měl v nebi též zajisté velkou radost!

KUPTE si pěkně vázanou knížku: „VELIKÝ DEN SE BLÍŽÍ!“ Dočtete se v ní, co dělají katolické dítky, když mají přistoupiti k sv. přijímání. Pošle Vám ji firma M. Nedomová a spol. v Olomouci, Wilsonovo náměstí. Kniha stojí pouhé 4 Kč.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih. a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XIII.

Květen 1926.

Číslo 9.

Královna máje.

Vladimír Kodítek.

Konečně jest jaro zde a to v plné kráse se svými bohatými květy, sluncem a radostí. Už se nebudete, děti, krčit ve světnici, budete prodlívat v přírodě. Pošlou vás do zahrady, na pole, budete zpívat veselé písničky a ptáčci-zpěvácci nezůstanou pozadu za vámi, oni se připojí k vašemu zpěvu a bude venku živo a veselo!

A jedna píseň bude zníti nejvelebněji, bude nejprocítěnější a nejvznesenější. Která pak asi je to písnička? Víím, že uhodneš, milé dítě. Bude to píseň, kterou zpívati budeš před ozdobeným oltářem nejsvětější Panny. Budeš patřiti v ozářeném kostele na její vznešenou postavu, oblečenou v bělostné roucho s pásem fialovým, na její přemilostnou tvář, ozdobenou věncem dvanácti hvězd, s očima k nebi upřenými, s rukama sepjatými a nesčíslné květy u nohou jejích. „Ó, vítej, vítej, světice, Královno rajských květů, hlásejte, sad i květnice, milostnost její světu“ bude se rozléhati tato známá melodie v našich katolických kostelích, v kapličkách i před ozdobeným obrázkem za dědinou.

Děti, nescházejte na májových pobožnostech, připojte se ke sboru věřících katolíků! Ba, co více! Vy tam musíte být první, před samým oltářem klečíte, s modlitbou a zpěvem na rtech! Prodlívejte rádi u přítomnosti Marie Panny, Ona jest vaše Matka nebeská!

Tu mamičku, kterou máš doma, která tě vychovala a k dobrému vede,

tu nebudeš stále u sebe mít. Rozhlédni se jen kol sebe a poznáš, kolik je opuštěných sirotek ve světě, bez matky. Pamatuj, že i tobě jednou kráte nastane čas smutného rozloučení s milovanou matkou pozemskou, doprovodíš ji na hřbitov, uložíš do chladné země a zbude ti na ni jen krásná vzpomínka. Matku nebeskou Marii Pannu neztratiš však nikdy, milé dítě. Ona se tě ujme, až budeš sirotkem. Již nyní prosí a přimlouvá se za tebe u božského Syna svého Pána Ježíše, Ona ti zcela věnuje své mateřské, něžné srdce.

Ona je též tvým nejkrásnějším vzorem. Nazýváme Ji královnou máje a jest jí zajisté. Bělostný květ lilie jest obrazem její přechysté duše, které se nedotkla nikdy poskvrna hříchu. Jest vzorem čistoty a nevinnosti. A ty se Ji máš podobati! Umiň si, že v měsíci květnu denně budeš Ji věnovat vroucí modlitbu, že doma i mimo domov budeš pracovitostí a poslušností radost dělat rodičům i nebeské Matičce své! Natrhej kvítky, uvij z nich kytíčku a přines na oltář neb obraz Královny máje a popros Ji, aby pel vzácných křesťanských ctností zdobil duši tvoji, aby ji neporušil těžký hřích, to největší naše neštěstí! Buď milým dítětem mariánským!

Zbrklá Mařenka.

Coena.

Mařenka Zoubkova bylo děvče už odrostlejší, chodilať do první třídy občanské školy klášterní v městě O., ale ne moc chytrá. Zato trochu zbrklá. Ledaco vyvedla, co ji potom mrzelo a čím ji spolužačky zlobívaly.

„Zítra je první pátek v měsíci“ — povídá jednou pan katecheta v hodině náboženství — „která půjdete ke sv. přijímání?“

Hlásila se jich řada, mezi nimi také Mařenka.

„Já už jsem včera zpytovala svědomí“ — vyhrkla — „a půjdu ke kapucínkům ke sv. zpovědi.“

„Kdypak?“ ptá se katecheta.

„Jak půjdu ze školy. Prosím vás, pane katecheto, pusťte mne trochu dřív,“ žebroňla.

„Nás také, nás také — půjdeme také ke kapucínkům“ — volalo několik hrdel.

„Dobře. Vyzkouším vás z toho, co jste měly zadáno, a můžete jít,“ povídá p. katecheta.

Po půl dvanácté se děvčata pomodlila a p. katecheta je pustil ke sv. zpovědi.

U kapucínků zpovídal právě důstojný pan kvardián. Když byl hotov, přišla na řadu děvčata. Byla nedávno u sv. zpovědi a proto zpověď dlouho netrvala. Po sv. zpovědi šla Mařenka s ostatními před svatostánek, aby se pomodlily pokání. Tam klečela stařenka, která, vidouc děvčata zbožně se modliti, přistoupila k nim a povídá:

„Chcete-li jít ke sv. přijímání, jen řekněte důstojnému panu kvardiánovi, on vám podá.“

Sotva to Mařenka uslyšela, šups — a už byla v sakristii, kde ještě pana kvardiána náhodou zastihla.

„Důstojný pane, prosím vás, podejte nám, my bychom šly rády ke sv. přijímání —“

„Tak — no a jste ještě lačny? Ještě jste od rána nejedly?“ — ptá se p. kvardián.

„O, ano, jedly, aj o desáté jsme také jedly!“

„Jak tedy můžete chtít jít ke sv. přijímání? Cožpak jste se neučily v náboženství, že ke stolu Páně může jít pouze lačný?“ —

„Ano, učily jsme se to, po každé nám to velebný pán před zpovědí a sv. přijímáním říkal . . .“

„Jak tedy ti napadlo jít k sv. přijímání na poledne a najezená?“ —

„Když ona nám kázala ta stařenka v kostele . . .“

„Aha, stará paní Skládalová; ona chodívá někdy k sv. přijímání hodně pozdě, ale je vždy lačná, neboť pro churavost téměř nic jísti nemůže, a tu si snad myslila, že i vy jste lačné, zatím jste už dnes dvakrát jedly, ty šelmo! Představ si, kdybych se byl ukvapil a podal ti, co by si byl Ježíšek začal v srdci tak nerozvázném, jako je tvoje —“

„Já zítra ráno, velebný pane, Ježíška odprosím při sv. přijímání —“

„To dobře uděláš a už nikdy se nedej nikým splést“ — propouštěl pan kvardián zbrklou Mařenku, která měla pláč na krajíčku.

Před kostelem ji čekaly spolužačky a notně se jí vysmály za její novou zbrklou. Mařenka snesla posměch za pokání a druhého dne se při sv. přijímání pomodlila i za ty, kdož se jí smály. Od té doby dávala na sebe větší pozor a stala se miláčkem všech a zvláště Ježíškovým.

Březička.

M. Alfonsa.

Březička, ač maličká, měla veliký dům, můžeme říci i zámek. Klenba byla tak vysoká, že ani konce nebylo vidět, i když vystupovala sebe více na špičky. Takový strop, za noci posetý miliony hvězd a ozářený měsíčkem, ve dne pak s něho zlaté slunko zářilo, zahřívalo a živilo celou zemi.

V žádné koncertní síni nebylo nikdy tolik hudby a zpěvu, jako v jejím domě v jednom jarním nebo letním večeru, když broučci i ptáčci usínali, anebo časně ráno se budili ze sna. Také nikde, v žádném královském paláci nebylo tak pěkných a květnatých koberců, každý měsíc, ano i týden kvetly jiné květiny a byliny v zelené travičce okolo Březičky.

Čím více dorůstala a viděla ze svého hájku dále a více, počala se znepokojovati, maminky a stařenky vyptávat.

„Maminko, proč jsem pořád na jednom místě, ach, já bych se chtěla hýbati tak, jako ty děti, které chodí kolem do lesa nebo nedaleko pasou a hrají si. Stařenko, co je to za domy a proč z nich ta mračna vychází?“

Neznala dosud kouře. Vymlouvaly jí to. „Každý musí státi a zůstat na místě, na které jej postaví Pán Bůh. Ty musíš být zde . . .“

„Kdybys byla člověkem, nedivila bych se, lidé jsou zřídka s Pánem Bohem spokojeni, často šlapou po jeho božských zákonech. Ani mezi

sebou se nemají rádi, jako třeba my, Březičky, často jsem slyšela, jak si nadávají a zlého si přejí. Ke spokojenosti není třeba mnoho mítí, věděti, znáti; nejšťastnější je ten, kdo má nejméně potřeb a přání a netouží po tom, čeho nemůže dosáhnouti.

Nemusíš zůstatí stále na jednom místě, snad i ty se dočkáš, že si tě Pán Bůh vyvolí k svojí oslavě, potom se ale musíš od nás odloučit a umřít . . !"

Březička to poslouchala jako nejkrásnější pohádku s takovým zájmem a hned se ptala, kdy a jak se to může státi.

"Tam v té vesnici pod naší strání jsou lidé a ti každý rok oslavují Krista ve Svátosti oltární, nesou sv. Hostii ve slavném průvodě od oltáře k oltáři. Slyšela jsem mnoho od dítek, sbírajících květiny do košíčků. Ale také sama viděla jsem dosti, dokud jsem byla mladá, statná, dekud stáří neshrbilo, neohnulo moje záda a korunu. Každý rok je průvod slavný, družičky sypou před sv. Hostii kvítka . . !

"A kdo jsou ty družičky?" ptala se maličká.

"To jsou hodná, zbožná děvčátka, oblečená v bílé šaty a s věnečkem na hlavě!" vysvětlila jí maminka zas. "Jdou před nebesy, pod kterými nese velebný pán Boží Tělo."

"Ach, já bych si přála také býti člověkem, Pána Boha oslavovati! Skoda, že nejsem tak veliká, jako ty maminko, abych tam také viděla!" zatoužila Březička a z očí se jí vyronily slzy.

"Nemůžeš býti člověkem a snad bys toho litovala. Nedaleko nás, v rokli žije stařenka Březa. Sama už ani neví, kolik je jí roků, které z Břízek jsou jejími pravnoučaty. Celá je šedým mechem pokryta, a když vítr zaskučí, div se z kořene nevyvrátí, jak je vetchá.

Ta kdysi měla zázračný proutek a tím jednou v roce dovedla změnit Břizu v člověka. Věř mi ale, žádná z nich nechtěla zůstat člověkem, každá se honem vracela a prosila, že chce býti Břízou zas, aby nemusila poslouchat, jak se lidé Bohu rouhají . . ."

"Ach, já tam půjdu a budu prosit, aby mne aspoň na chvílku udělala děvčátkem — družičkou!" zatoužila a poskočila si, jako by tam už chtěla utíkat. Maminka ji zadržela.

"Posečkej, zdá se mi, že nyní spíš! Ostatně, rozmysli si to, Březičko, býti člověkem, hodným, poslušným dítkem, není vždycky snadné, je třeba modliti se . . ."

Maličká se divila, že ostatní Březičky netouží po tom jak ona. Jen se usmívaly, považovaly ji za vrtošivé dítko a smály se i tehdy, když jí tetička od rokle vzkázala, že stařenka Březa v rokli se již probudila, může k ní jíti, když se na ni před chvílí ptala.

Březička k ní spěchala, honem přednesla své přání. Stařenka však hodně nedoslýchala, Březička musila své přání opakovat několikrát, potom zatřásla hlavou, až jí šediny padaly.

"To je odvaha od tebe, milé dítě, býti člověkem, třeba jenom na chvíli. Můj čarovný proutek už se rozpadává, neboť již dlouho žádná Bříza nezatoužila býti člověkem. Jakmile umřu já, rozpadne se i on, neboť jen mně byla dána tato moc.

Nejdříve však musíš poprosit paní královnu tam za hájíčkem, kde

každé noci procitá ze sna a přijímá přání svých poddaných. Pak zkusím
moc svého kouzelného proutku . .“
Příští noci se k ní vydala, maminka s tatínkem šli s ní.

Sv. Terezička družičkou.

Přišli k zámečku z bílých bříz postaveného. Místo světel kolem ní poletovaly světlušky, svatojanské mušky. Z paprsků měsíce měla šaty, z hvězdiček vysokou korunu a hlásek, jako když stříbrný zvonek zvoní. Venku stála řada Břeží a Břízek, šly o něco prosit. Stoupla si mezi ně a když před paní královnou klekla, ptala se jí, čeho si přeje. Hlásek se jí úzkostí chvěl, když zašeptla.

„Ach, paní Královno, chci býti na chvíli — člověkem!“

„Proč nejsi spokojena v mém království?“

„Ach, přála bych si býti aspoň na chvíli děvčátkem-družičkou proto, abych se mohla poklonit Ježíškovi!“

Královna dlouho, dlouho mlčela, potom řekla: „Jdi, má-li stařenka Březa ještě svoji kouzelnou moc v proutku, ať tě změní v člověka, abys mohla Boha uctít v slavném průvodě. Ale než v kostele dozní poslední „Aleluja“, musíš se vrátit, neboť nikdo nesmí býti déle vzdálen z mého království.“

Březička se hluboko poklonila, poděkovala a utíkala za maminkou domů. Ráno to oznámila stařence v rokli a ta jí nařídila, aby si nachystala bílé šaty a ve chvíli, kdy na věži začnou po prvé vyzvánět, aby si přišla k ní, že zkusí moc kouzelného proutku.

Všechny Břízky ji prosily, aby se Ježíškovi poklonila také za ně. Slíbila . . . Sotva ozvalo se první zvonění, šla za stařenkou . . . Ta byla zasmušilá, proutek, skoro uvadlý, bez jediného lístku v ruce držela. Březička musila pokleknouti a čekati dlouho, než proutek nabyl své moci . . .

Konečně před ní stála družička, v rukou měla košíček z březových lístků, v něm plno nejkrásnějších kvítek se strání a háje, které jí ostatní natrhaly a poslaly.

„Spěchej nazpět, toť je poslední moje kouzelná moc a jenom na krátko,“ řekla stařenka hlubokým, smutným hlasem, jako by už umírala.

Březička utíkala s kopečka, co jen mohla, ani se neohlédla, zato se lidé po cestě i v kostelíku ohlíželi po ní, neboť ještě nikdy u nich tak pěkné družičky nebylo.

Průvod byl slavný, velebný zpěv i modlitby a kdo pohlédl na zbožnost Březičky-družičky, musil zaplakat, jak byla dojemná. Když nesypala Ježíškovi kvítka na cestu, měla ručky sepjaté a u každého oltáře se Mu za všechny Březičky klaněla . . .

Po průvodě vešla i do kostela, když se ale slavnost končila, pojednou si vzpomněla na slova babičky i královny. Dítka čekaly, až vyjdou z kostela, že se jí optají, ze které vesnice přišla.

Ona však pojednou zmizela . . . Utíkala domů . . . Začalo přeteti, napadlo ji schovat se, aby šatečky nezmokly . . . Ale hned si vzpomněla, že má nazpět spěchat.

„Však slunečko šaty usuší zase!“ řekla a utíkala dále . . . Již viděla stráž a maminku i sestřičky a ostatní. Když udýchaná stanula na svém místě, pojednou ozval se praskot a v celém okolí bylo zděšení.

„To se rozsypala, umřela, ztrouchnivělá stařenka, stařenka Březa v rokli!“ oznamovaly krajní Březičky. „Od této chvíle nestane se žádná Bříza člověkem, každá musí Boha ctít a chválit s toho místa, na které ji postavil . . .!“

Za bolest radost.

F. D.

Bylo večer v pátek před Bílou nedělí. V bytě dělníka Tkaného nevypadalo to právě nejlépe; byly ostré protivy zcela blízko sebe.

Tkaný přecházel sem tam světnicí a láteril a nadával na celý svět, zvláště na boháče a nóbl lidi. Světlo lampy odráželo se ostře od obličeje, jehož barva prozrazovala vliv lihovin. Dráždily jeho hněv bílé šaty, které visely na skříni a které měly býti pozitří ozdobou jeho jedináčka, dcerušky, při prvním svatém přijímání.

Dříve byl zcela jiným člověkem, byl spokojen, vesel a šťasten se svou rodinou, až když začal choditi do hostince, nastěhovaly se k němu nepořádek a roztrpčenost, které ho zbavily klidu a štěstí a celý život mu ztrpčily a otrávily. Nešťastník počal vylévati si svou zlost na domácích, když náhle zazněla venku hudba. Přistoupil k oknu a viděl probleskovati v ulicích tmou zahalených rudou zář. Mimo spěchalo plno lidí směrem k továrně; nocí nesly se zvuky jásavé hudby.

Otevřel okno a zaslechl: „Světelný průvod!“ Oblékl si kabát a poručiv dcerušce, aby s ním šla, chystal se ven. „Ale, tatínku, raději bych zůstala doma a modlila se,“ mínilo dobré děcko, „jinak budu roztržita a nepřipravena na pozitří.“ Matka ji ale pošeptala: „Raději jdi a obětuj to milému Pánu Bohu. On zná tvé srdce!“

*

Tak šla Lina s otcem ulicemi, až spatřili před sebou osvětlený dům továrníka Norta. Mužský sbor zpíval právě jakousi krásnou píseň; v půlkruhu kol stáli lidé a naslouchali a nahoře v oknech stálo též mnoho osob a naslouchalo.

Pohněván chtěl se Tkaný vzdáliti, když viděl, k čí poctě bylo to dostaveníčko uspořádáno, ale Lina držela ho pevně a pravila: „Tatínku, podívej se, tam jest biskup!“

„Co — biskup?“ tázal se překvapen.

„Ovšem že,“ odpověděla Lina. „Podívej se, ten velký pán tam s tím dlouhým vousem a křížem na prsou, to jest bratr paní Nortové; jest biskupem anebo arcibiskupem v Indii a dnes přijel. Chce zde nějakou dobu zůstat, než pojedou do Indie, aby se mohl se sestrou rozloučiti!“

Tak zůstal Tkaný státi na svém místě až do konce dostaveníčka; na konec podíval se ještě jednou na cizího biskupa a odcházel. Tu strčil do něho jakýsi muž a pravil: „Nepřijdeš dnes na trošku do hospody?“

„Můj milý tatínku, pojď se mnou domů!“ prosila dceruška. Ale nadarmo. Děvče poslal samotné domů a sám za chvíli seděl již v hospodě. Ale přece nebyl dnes jako jindy ve své kůži; stále se mu zdálo, že mu hrozí něco neobyčejného.

*

Asi za půl hodiny přišla sousedka a prosila, aby přišel domů, že se doma stala nehoda.

„A co,“ vykřikl podrážděně.

„Vaše Lina zlomila si nohu. Několik uličníků ji škádlilo; ona jim chtěla utéci, upadla a neštěstí bylo hotovo.“

„To máš ty na svědomí,“ pravil si u sebe. „Kdybys byl šel hned s dítětem domů, tak se to nestalo.“ Spěchal rychle domů. Smutný vešel tiše do světnice. Povoláný lékař nohu právě narovnával a dával do desek. Dítě stenalolo při tom bolesti. „To jsi ty zavinil,“ obviňovalo ho opět svědomí. Dítě podívalo se na něho občas svýma krásnýma očima, nyní bolesti jakoby zahalenýma; leč on nemohl snést toho pohledu.

„Není to tak zlé,“ těšil lékař. „Obyčejná zlomenina nohy, to se zase brzy uzdraví!“

„Ale první svaté přijímání,“ zastenala Lina. Ale když uviděla pohled otcův, zmlkla. Noc probděl u lože dítěte. Druhého dne přicházely různé návštěvy k děvčeti. Tkaný nesmírně se podivil, že ani žena, ani děvče slůvkem se nezminily o tom, že on měl dítě dovésti domů, ale každému vykládaly, že probděl celou noc u lože dceřina.

Tkaný pravil: „Musím nyní věřit, že Pán Bůh mne potrestal za ty mé poznámky o těch bílých šatech. Nyni byl bych rád, kdyby je mohla Lina obléknouti.“

To zaslechla choť továrníka, jež právě vcházela a se zářícím zrakem mu pravila: „Pane Tkaný, vaše dítě bude též zítra slaviti svátek. Půjdu k panu faráři, on to již spraví!“

*

Byla Bílá neděle. Světnička, v níž ležela Lina se zlomenou nohou, byla svátečně ozdobena křížem, svícemi a květinami. Služby Boží ve farním kostele byly skončeny. Nato pohyboval se z kostela dlouhý průvod k domku, kde bydlil Tkaný. Chlapci s děvčaty, kteří byli všichni dnes po prvé u svatého přijímání, kráčeli vpředu a za nimi celá osada. Nato vstoupil do domku pan farář, dva kaplani a za nimi ve fialovém taláru, s křížem na prsou a zářícím prstenem na ruce bledý a šedivý misijní biskup, jenž nesl sám Pána chudému dítěti. A když klečel před chudým stolcem, na nějž položil Tělo Páně, viděl Tkaný pěkně zblízka tohoto hodnostáře církevního, v jehož upracovaném vrásčitém obličejí zračila se velikost ducha. Viděl též jizvu po obrovské ráně, kterou tento biskup a vyznavač utržil kdysi pro svatou víru. Nato přiblížil se biskup k loži děvčete a podal mu Tělo Páně se slovy církve: „Tělo Pána našeho Ježíše Krista ostříhejž duši tvou k životu věčnému. Amen.“

Chudé toto dítko dělníkovo nebylo nikterak sprosté a nízké pro tohoto knížete církevního, aby mu nemohl podati svaté přijímání.

Třeba jen připojiti, že tento den přinesl i pro otce Linina požehnání a milost Boží. Vrátil se k svaté víře, v níž každá duše nalézá mír i pokoj.

**Přikládáme šeky. Zaplaťte hned, protože budou platiti
pouze do 31. května.**

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wurmova 16. — Vychází měsíčně. — Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Arcibiskupské knih. a kamenotiskárny v Olomouci.

Ročník XIII.

Červen 1926.

Číslo 10.

Na prázdninách.

F. D.

Prázdniny jsou tu! Co radosti a jásotu v srdečku dětském. Těší se již na odpočinek po pilné práci, vidí již ty krásné chvíle na venkovském ovzduší! Takové myšlenky probíhaly hlavou i dvěma malým bratříčkům Zdenkovi a Vladičkovi, když vycházeli poslední den ze školy a spěchali městskými ulicemi k své matince. Věděli, že ještě odpoledne pojedou s maminkou na venek, a malovali si nejkrásnější vidiny, co budou o těchto prázdninách dělati. Dle svých plánů též pracovali. Hrávali si, pak chodili s maminkou v polích, kde bohaté klasy pod záchvěvy větrů šuměly píseň na uvítanou, kde ptáci šveholili píseň na oslavu Tvůrce. Tak míjel den za dnem; obilí po smrtící ráně kosy neb žacího stroje leželo na zemi, přijížděli s žebříňákem a odváželi do stodol. Zdeněk a Vladiček zadumaně pak stávali u polí, kde smutné trosky strnišť lkaly tklivou píseň smuteční. Přišel srpnový den, který mohl býti mladšímu Vladičkovi osudným. Maminka ráno poslala hochy do lesa a poručila jim, aby šli tím strništěm, hned za statkem ležícím, a ne po té pěšince pěkné, která však není pravá; později že přijde za nimi. — Krajíc chleba strčili do kapsy a vyšli. Obloha odhalovala již svou usměvavou líč, jen sem tam ujížděl bílý beránek. Vše bylo tak veselé, i ty hlasy domácích zvířat.

Chlapci zmizeli za domkem a brzy se opět objevili před strništěm. Zastavili se. Vladiček jaksi zachmuřeně díval se před sebe, stoje vedle

Zdeňka. Věděl, že cesta jest sice správná, že stačí pak za strniškem dáti se nalevo a bez obtíží přijdou na místo, kde se měli setkat s maminkou. Ale strnisko svým vzhledem odpuzovalo. Zbytky stébel stály zpříma jako pluk před svým velitelem, hrozíce nabodnouti každého na ostří svých špiček. Zato vedla šla taková krásná pěšinka, sem tam vystrkoval hlavičku blatouch, mateřídouška, či sedmikráska. Za malým pahorkem se ztrácela v hlubině a šum stromů lesních až sem doléhající zdál se každého zváti do svého stínu. To vše viděl Vladiček a podlehl.

„Zdeno,“ povídá, „pojďme tou pěšinou napravo, tak jest hezká a hlavně hebká a nebude tak píchati jako to strniště!“ „Ani se neopovažuj na to mysliti,“ odpověděl Zdeněk, „nevíš, že maminka poručila, abychom šli přes strniště? Ne. Víš, že ta cesta vede kamsi do lesa na temné místo, kde má hajný jámu na chytání škodlivé zvěře.“ „Ale co na tom, však se vyhnu a dostanu se také tam, kam máme přijíti!“ „No, já nevím,“ povídá Zdeněk, „ale jisté to není. Pojď tady!“

„Ani mne nenapadne,“ odsekl zlostně Vláďa a vytrhnuv svou ruku z ruky bratříčka, úprkem utíkal po cestičce, až v zatáčce zmizel. Zdeňka stál tu chvíle bezradně. Pak se ale rozhodl, že půjde přes strniště a na místě smluveném počká na maminku. Stoupl odvážně na strniště. Pravda, s počátku to píchalo, ale čím dale tím více si zvykal, až se mu šlo docela pěkně. Strniště pěkně se ohýbalo a hřálo do nohou, takže v radosti dal se do běhu, a kdykoliv se přece píchl, hned zase opatrněji pospíchal dále. Tak brzy přeběhl strniště a stezkou dal se nalevo a brzy pod šumícími stromy lesa kráčel k označenému místu, jež za nedlouho dostihl.

Vraťme se k Vládovi. Když zmizel v zatáčce, zmírnil běh a hrd na svou odvahu kráčel stezkou dále. Liboval si, jak se mu jde, když vtom, ouvé, cosi ho píchlo do nohy. Jakýsi brouk to byl. Tím byl ze své radostné nálady vyrušen. Než dal se dále na cestu. Sotvaže ušel kousek, stoupl na bodlák tak, že mu tekla krev. Nyní se dal do pláče. Proč nešel jen strništěm, tam to sice s počátku také píchá, ale hned bolest přestane a pak čím dál jde se lépe. A zde, teprve dvakrát se píchl a nepřestalo to boleti. Šel dále. Za chvíli stoupl na kámen. Zase krev. Chtěl rychle dále, vtom ho švihly do tváře větve stromů lesních. A nyní teprve nastala nebezpečná cesta. Cestička byla kluzká, takže každou chvíli padal; celý již blatem zamazaný, ruce od hmyzu celé popíchané. Uvažoval opět, proč jen nešel strništěm, zvláště když kluzká půda mu ubíhala pod nohama. Plakal již stále.

Náhle cosi začalo praskati, před ním roští začalo padati a on klesal. Na štěstí visel zde keřík a toho se zachytil, takže visel nad jamou. Dole byly plazivé rostliny, bláto, sem tam hlavu vystrčila šeredná žába, klapajíc svou tlamou, jako by se chystala již na Vladička. Na roští seděla na dně liška mžourajíc na Vladička svýma očima, jako by se mu vysmívala, že ho za chvíli potká stejný osud. Vladiček nyní pochopil, v jakém je nebezpečí. Hrůzou se třásl, vlasy zděšením mu vstávaly na hlavě. A k tomu ruce již byly unaveny, jak křečovitě držely se křoviska, jež již začalo pomalu praskati. Vtom náhle objevila se nahoře tvář hajného, který rychle chlapce vyprostil pomocí provazu. Vážně mu pak domluvil, aby vícekrát nechodil tou cestou, a vzav Vladička do náruče, dal se malou

pěšinkou od jámy pryč, a když mu Vladiček řekl, kde se měli s maminkou sejít, dorazil asi za půl hodiny na místo, kdež právě Zdeňka vyprávěl ustrašené mamince, co Vláda provedl. Hajný se představil, Vladička postavil na zem a ihned odešel. Vladiček nato vrhl se na kolena před maminkou a prosil ji za odpuštění. Maminka mu odpustila, ale musel hned domů, poněvadž byl celý zamazaný. Špína a bláto sice brzy pak zmizely, ale místa bolavá, jak se na cestě popíchal, byla Vladičkovi dlouho výstrahou, aby chodil příště jen cestou pravou.

*

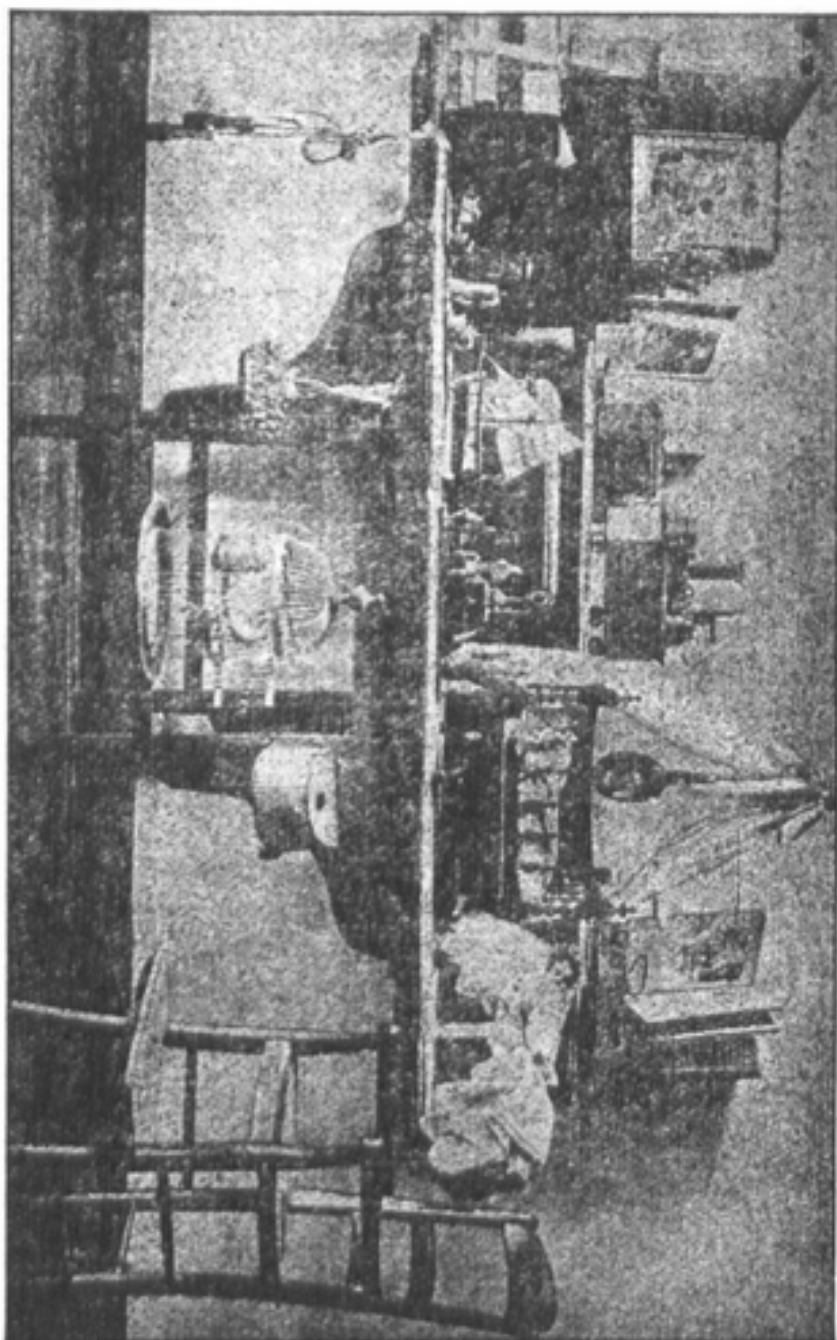
Život lidský toť taková cesta. Řekne se vám, abyste žili ctnostně a jste k tomu stále nabádáni. To jest, jako tam, když ty bratříčky maminka vybídla, aby šli přes strniště. Život vpravdě křesťanský dle přikázání Božích toť cesta po takovém strništi. Když začnete, pak to též začne píchat, když své vady a náklonnosti odstraňujete. Nejprve to píchá, ale pak, když jste si vědomi, že jste pokročili, a tak kráčíte blíže k nebičku, hřeje vás to v srdečku. Nebo když jste si zvykli v tom choditi, opět vás to strniště píchne, to aby vás Pán Bůh povzbudil. Zás jdete opatrněji a více si dáváte na sebe pozor. A co více, zde vidíte, že vás toto píchne, ale jste připraveni a pak vás to tak hřeje. Když tak půjdete životem, jako byste šli po strništi, pak až to strniště přejdete, stačí jen zahrnouti nalevo a hned jste v nebi!

Kdežto, když některý chlapeček neb dívčinka nemají chuti jíti tím strništěm, nechtějí jíti přesně tou cestou, kterou jim ukázali rodiče a velebný pán ve škole, ty dělají to jako ten Vladiček. Líbí se jim ta pohodlná cestička v chládku, aby se nemusili mnoho namáhati. Nemají chuti odložit své vady a chyby; tam na té pohodlné cestičce nemusejí na to dávat pozor. Ale nevšimnou si, že ta cesta nepovede je přímo do nebe, ale že je může daleko zavedti, jako zavedla Vladička. A pak jako Vladiček byl zklamán tou cestičkou, kde se tak často zranil, tak i tyto dětičky. Cesta, kterou chtějí jíti, zdá se hezká. Nestarají se o to, jak prospívají, nějaký ten hřích, to nevadí. Ale právě to jsou ti broučkové a kameny, které sice Vladiček neviděl, ale přece ho píchli. A zde to není, jako na tom strništi, že píchne a pak to hřeje. Zde naopak zdá se to hezké, ta slabost a pod., ale pak píchne a páli a bolí to ve svědomí. Ale netoliko to, pak je začnou šlehati výčitky, to jsou ty větve, které Vladička šlehaly do tváře. A tak honem pospíchají a nevšimnou si, že padají do toho slizu hříchu, až nakonec vidí, že, když tak hřešili najednou jim praská cosi pod nohama a uvidí před sebou jámu. A v té jámě, jako tam v té, co viděl Vladiček, jsou ošklivé ropuchy, ďáblové, kteří otvírají již ústa, aby tu dětskou dušičku, zamazavši se v tom kalu hříchu, pohltily. I v koutě sedí liška, to jest satanáš, vůdce všech ďáblů, a mžourá očima na tu dušičku a usmívá se, že ji stáhne do podobného osudu, k jakému ho Bůh zatratil. A některé snad spadnou hned. Jiné jako ten Vladiček chytanou se toho křoví, začnou se modliti a slibují, že se upřímně polepší, že půjdou raději tím strništěm. A tu přichází milá tvář, ne sice hajného, ale Ježíška, který tu dušičku vytáhne z nebezpečí pomocí provazu, svátosti pokání, a umyje ve svatém přijímání a pak ji

sám čistou zanese v náruči buď na strniště, aby ještě nějakou dobu kráčela tím strništěm, aneb, zasloužila-li si toho, vezme ji hned k sobě do nebička.

To jsem vám chtěl povědět, děti moje, než pojedete na prázdniny, a až na prázdninách nad takovým strništěm budete státi, vzpomeňte si na toto a prostě v duchu Ježíška, by vás svatým přijímáním sílil na cestě tím strništěm života.

Hračky z dětských let sv. Terezičky.
Šťastné díko, které má rádo hračky. Čím déle si rádo hraje,
tím lépe.

Jiřík a Mirko.

Alfons Glos.

Dny rychle ubíhaly a přiblížil se pátek. Jiřík by to ovšem nevěděl. Ale když Mirko rozhodně prohlásil, že je pátek 19. března, tak byl pátek. I kdyby nebyl, pro Jiříka by musil být, protože Mirko to řekl. A byl skutečně pátek! Je sv. Josefa, pěstouna Pána Ježíše! Půjdeme na pout do Nazaretu! V některých rodinách byl hotový svátek. Ráno se šlo na mši sv. a odpoledne na dětskou pout. Děti mluvily jen o Nazaretě. Nejvíce ovšem ti malí hoši, kteří budou „říkat“ a kteří chtějí sv. Josefovi donést dar zvaný „Ano“. Bude to kolmá čára, kterou si udělají na papírku za to, že budou ve škole první hodinu ráno od 8—9 nesmírně hodní. Kdo nebude mít hned první hodinu „Ano“, musí si je vysedět od 9—10, nebo od 10—11.

„Nezapomeň,“ ještě u třídy klepal Mirko bratrovi na čelo, „první hodinu sedět jako pěna! A když to vydržíš, udělej si na papírku takovou čárku, hled, tak od vrchu dolů a to bude to „ano“ — žes byl opravdu hodný. Nezapomeň!“

Jiřík přikývnul a hlasitě slibil. Oba zmizeli ve svých třídách a bylo vyučování. Seděli jako hřib pod dubem. A s nimi i mnozí jiní. To musí. Sv. Josef bude rád. On těžko pracoval. Proto mu udělám taky, co je nejtěžší. Nám neposedům se těžko klidně a pozorně sedí, ale dnes uvidí sv. Josef, že to umíme. „Ano“! Samé „Ano“ musí býti. Jiříkovi se chtěla rozletět noha a chtěla kopnout Věnu, který ho štipnul do kolena, ale seděl, jak by ani necítil. Teprve až byla hodina u konce, vzal tužku, naslinil a na obal čítanky namaloval tlustou čárku od vrchu až dolů. Díval se na ni a byl neobyčejně šťastný. Však nejen Jiřík, i v jiných lavicích a jiných třídách malovaly se svislé čáry a od té chvíle usmívalo se více dětí. Jen ti se neusmívali, kteří ještě něčeho neměli, ale „akorát“ byli hodni ještě i druhou hodinu, aby taky měli „ano“.

Konečně jsou 4 hodiny odpoledne. Děti se shromažďují na kostelním nádvoří. Přicházejí přímo ze školy. Hned u dveří je čekají rozdávající písni k sv. Josefu. Velebný pán je vítá a zařazuje po třech. Napřed stojí chlapci, za nimi dívky. Vpředu jsou přednášející. Taky Mirko již přišel. Dal se strhnout ostatními chlapci své třídy, běžel s nimi a na bratra nečekal. Nyní ho to mrzí. Obrací se, vystupuje na konečky bot, ale Jiříka ještě nikde nevidí. Mezitím rozdál velebný pán obrázky a cvičí „čelem vzad“ jen rukou a bez řeči. V kostele se nebude velet, to se jen pokyne a všichni musejí vědět, co mají dělat. Klečet, vstát, obrátit se, pomalu, rychleji atd. A co tak cvičí — a přicházejí ještě některé dívky, žene se i Jiřík. Dýchá jak lokomotiva, šermuje rukou a vesele hledí.

„Kde jsi se opozdil, Jiříku?“

„Ale, prosím, musil jsem se bít.“

Vtom již přiskočil Mirko: „A s kým ses bil?“

„Ale tam s klukama; chtěli mně pokrčit „ano“, protože sami neměli nic. A já jsem jednoho praštil kabelí. A potom mě svalili a utekli.“

Mirko čistí bratra celého od prachu a táhne do řady. Vždyť se již právě jde.

Průvod několika set dětí vchází do kostela. Jdou vesele, na zádech nebo v ruce mají školní knihy a v ruce si nesou píseň. Někteří jsou trochu zmatení. Nevědí si rady s knihami a písní — Jiřík zapomněl, že má smeknout a šel klidně dál. Mirko to na štěstí zpozoroval: „Ty pohane, čepici!“ A sám mu sňal námořnickou čapku s hlavy.

Napřed bylo sv. požehnání u hlavního oltáře. Jiřík byl rád, že vidí na oltář. Je velmi všímavý a rád by byl ministrantem. Žehnal se mnohokrát a aspoň desetkrát se bil v prsa. Potom šeptal Mirkovi: „Proč velebný pán toho Ježíška zamyká?“ „No, aby ho lidi neukradli. Víš, jak lidé po Něm šlapali?“ „Ja, ano, tatínek to říkal.“ „Ale dávej pozor na ruku velebného pána.“

Bylo po sv. požehnání. Ruka se nadzvedla a všichni vstali. Potom se na pokyn obrátili „čelem vzad“ a jdou k oltáři sv. Josefa. Lidé ustoupili a děti obsadily celé prostranství před oltářem sv. Josefa.

Bylo kázání. Velebný pán říkal, že Pán Ježíš rád chodíval k sv. Josefovi. Třeba pracoval a po práci pospíchal k svému sv. pěstounovi. I my máme k němu chodit. Nemůžeme však do pravého Nazaretu. Náš Nazaret je oltář sv. Josefa. A dnes jsme v tom Nazaretě. Co dáte sv. Josefovi? Hoši se již zvedají. Víím, že máte sv. Josefa rádi, že mu nesete velikou dobrotu, své „ano“ — potěšíte sv. Josefa mnoho. Ale musíte i vytrvat. Víím, že mu chcete dnes na jeho svátek také pěkně zpívat a říci mu své prosby. Řekněte mu je pěkně od srdce.

Na kůře začal varhaník první sloku: „Slavný nebešťane . . .“ a jak ji všichni přezpívali, vystoupil malý Vincinek M. a říkal:

Ó sv. Josefe!
Ježíška jsi opatroval,
živil, bránil, šatil, choval.
Opatruj mě, světče Boží,
ať se ve mně láska množí,
láska k Bohu, Pánu mému,
láska k Synu Vtělenému, láska k Duchu přesvatému,
láska k Panně Marii.

Potom byla 2. sloka: „Ty jsi šťastný Pěstoun Krista Pána . . .“, po ní se modlil velebný pán kousek litanie a přednášel malý Leošek D.

Ó sv. Josefe! Rád bych věděl, jak Ti bylo,
když jsi hleděl na Ježíška.
Na rukou Ti odpočíval,
Tys mu jistě pěkně zpíval.
Já mu taky zpívám rád,
jak to káže Patronát.

Zas se zpívala 3. sloka: „Jakým blahem . . .“, po ní byly modlitby a předstoupil Karlík T., který volal:

Ó sv. Josefe! Sloužilš věrně Ježíškovi.
Ústa má Ti nyní poví,

jak mu taky sloužím rád.
Chci se k němu modlívati,
chci se pilně učívati.
Já chci býti poslušen,
dobře dělat lidem všem!

A po čtvrté sloce odkašlal si statečný Frantík K. a prosil:

O sv. Josefe!
Zástup dětí k Tobě spěchá,
modlitby Ti svoje nechá —
prosby dětí maličkých.
Neoslyš nás dítek svých!
Za tatínka Tebe prosím,
za svou dobrou matičku,
za bratry své, spolužáky,
dobrodince, sestřičku.
Pěkně prosím, světče Páně,
svolej lásku Boží na ně,
v nebi za nás oroduj.

Po páté sloce se přidal k těmto prosbám malý Raimund P.

Ó sv. Josefe!
I já prosím, Otče, Tebe
za dítky všech nevěrců;
nesmějí se modliti,
nesmějí znát Ježíška,
nesmí požehnati sebe —
nesmí znáti Pána nebe —
buď jim otcem aspoň Ty!

A když dozněla sloka šestá, přednášel mirný a jemný Karlík H. tato slova:

Ó sv. Josefe! Opatruj náš národ celý,
opatruj nám naši vlast,
nepřítel by nemoh' smělý,
svobodu nám drahou krást.
Svatý mír nám vyprošuj,
pomocí svou při nás stůj!

Potom se všichni modlili za děti a jich rodiče, rozloučili se s Ježíškem a odcházeli domů. Jiřík uviděl maminku u oltáře, přistoupil k ní i s Mirkem a ještě chvíli sami se tiše modlili. Tatínek doma hlídal. Ale museli mu všechno vyložit, jak to v kostele bylo, a Jiřík neopomněl se pochlubit, že nesl sv. Josefovi velikánské „ano“.

„Tak vždycky, hoši,“ napomenul je a pohladil po hlavě.

Obrázky.

P. V. Vošahlík, C. SS. R.

Cesta, po které sv. Terezie kráčela do nebe, je pro nás všechny poučná. Několik obrázků z té cesty jsem vám, milé dívky, posledně ukázal a vysvětlil. Dnes v prohlídce pokračujeme.

Obrázek 8. Na obrázku je viděti mnoho křížů a křížků, některé leží na zemi, některé jsou nahoře, vpravo, vlevo, všude. Mezi nimi je také jeden veliký, těžký kříž. Malé děvčátko jej zvedá se země a ku podivu, podařilo se to: již je kříž — snadno a lehce — vzpřímen, pozdvižen. Dívka se neohlíží a nevidí, kdo stojí za ní: Je to Pán Ježíš, který nepozorovaně kříž její nadlehčuje.

Vysvětlení. Bl. Terezie za svého pozemského života trpěla mnoho, velmi mnoho. A přece jí to bylo lehké. Kdo jí pomáhal trpěti, kdo jí pomáhal kříž nésti? Pán Ježíš, kterého tolik milovala, kterému se ctnostmi libiti snažila, zvláště pokorou. Ona byla pokorným dítětem. Pokornou vždycky zůstala, nespolehala na své síly, byla přesvědčena o své slabosti a proto s důvěrou dětinou očekávala pomoc od milého Spasitele svého, který skutečně jí všechno ulehčil milostí svou. Blaze tomu, kdo se stane malíčkým, jako „malá Terezie“. Pokorným Bůh dává milost.

Obrázek 9. Zuřivý drak útočí na malou dívku, sápe se na ni, drápy svými již zachycuje její šatičky. Ona se nebojí. Vždyť má u sebe Pána Ježíše, ochránce nejmocnějšího, který vztahuje nad ni ochrannou ruku svou, K němu se dítě tulí — pod jeho ochranou je v bezpečí.

Vysvětlení. Dokud trvá pout života pozemského, vydána jest duše tisícířým nebezpečstvím. To znamená na obrázku právě onen drak — a mimo něho ještě plno hadů a různé jiné nástrahy při cestě. Také sv. Terezie stála v boji proti satanovi, ale vyšla z boje vítězně. Její zbraní byla pokorná, důvěrná modlitba. Jako dítě se utíká v nebezpečství k otci, matce, tak malá Terezie v pokušení volala o pomoc k P. Ježíši a k P. Marii a pod jejich ochranou šťastně od úkladů ďábelských byla vysvobozena.

Obrázek 10. Děvčátko unaveně padá, klesá na neschůdné cestě. Ale Božský Spasitel spěchá mu na pomoc, podává mu ruku a ono zase vstává. Na obrázku je též viděti zlé duchy, jak se dávají na útěk.

Vysvětlení. Jak snadno umdléváme a klesáme na cestě k nebi! Ale pro chyby a poklesky své nesmíme ztráceti důvěry. Pán Bůh zná naši slabost a opět nás pozdvihuje. Musíme se však jeho otcovské ruky, kterou nám podává, uchopiti a rychle z chyby povstati. Tak to činila sv. Terezie od Ježíška. Ovšem nikdy neurazila Pána Boha těžkým hříchem, zachovala si křestní nevinnost. Když pak ze slabosti a křehkosti lidské pochybila v nějaké malé věci, ihned se pokořila, P. Ježíše odprosila, dokonalou láskou a lítostí všechno napravila. Častá sv. zpověď byla její útěchou. Byla přesvědčena o tom, že Pán Ježíš jest nejvyšší milosrdný, že odpouští rád i velké zločiny kající duši, která s láskou a zkroušeností se utíká do jeho náruči. Zlí duchové jsou pak zahanbeni pokorou a zkroušeností duše, která důvěrně se přivine k Bohu jako dítě k otci svému; nic nezmohou proti pokornému dítěti, které Ježíš, přítel dítek, za ruku vede.